

Av. ABDURRAHİM DEDE
GÜNEŞ DOĞUP
BATAR MI?

Aile Huzuru Nerede

G Ü N E Ş

DOĞUP BATAR MI?

AyA bdurrahim DEDE

YAYINLARI

GÜNEŞ DOĞUP BATAR MI?

AvA bdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak Tasarım: Ali KAYA

İç Sayfa Tasarımı : Tuncay ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul - Haziran 2025

ISBN : 978-625-97306-4-6

Yayıncı Sertifika No: 47095

© Abdurrahim Dede

Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş. ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İSTANBUL

Baskı ve Cilt:

Veysel TOPUZ

Karagümrük Küçükdeğirmen Sk. No: 11/1

Fatih / İstanbul / Turkey

Matbaa Sertifika No: 48132

WhatsApp: +90 530 132 01 34

G Ü N E Ş

DOĞUP BATAR MI?

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	13
1. Yaş 35.....	15
2. Eşimin Eşsiz Metodu	23
3. Gözlerle Düşünmek	31
4. Zanlarımız	37
5. Seven Öğretmen.....	43
6. Durunca Anlaşılır	51
7. Dünya Anaokulu	57
8. Davayı Aldı	63
9. Niyet Giydirmek	69
10. Hatırlatıcı	77
11. Yetimlerin Değeri	83
12. Nasihatler Bitti	91
13. Sulh Hatırına	99
14. Göz Farkı	105
15. Derdinin Adıdır Aşk.....	113
16. Sebepler.....	121
17. Abla.....	129
18. Baba	135
19. Biten Bir Evlilik.....	141
20. Yanılmışım	149
21. Tepkiler	157
22. Tespitler.....	163

23.Boşanma Sebepleri.....	169
24. Minicik Ama Biricik	177
25. Geçmiş Kaderdir	183
26. Dr. Duygu.....	191
27. Define Avcısı Gibi.....	197
28. Özel Evlât Olmak.....	205
29. Duacı	213

ABDURRAHİM DEDE

Eğitim hayatına, dünyaya geldiği (1954) İskeçe’de başlayan ve 1971’de Türkiye’ye yerleşen Abdurrahim Dede, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. “İş Adamı” ve “Hukukçu” kimliklerini, “Yazarlık” misyonuyla bütünleştiren Dede, genç yaşlarından bu yana yazın dünyasının içinde olmuş; siyasi, edebi ve tarihi kitaplar kaleme almıştır. Uzun yıllardır gönüllü olarak tarih -folklor araştırmacılığı yapan; bu doğrultuda hazırladığı derleme ve makaleleriyle tanınan Dede, halk edebiyatı alanında çok sayıda eser vermiştir. Batı Trakya Türkleri’nin tarihi üzerine araştırmalar yapıp, yerinde incelemelerde bulunan Dede’nin, bölge basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Yazarın şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına da girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır. Son yıllarda okurlarını, hayat ve mesleki deneyimlerini paylaştığı özgün eserlerle de buluşturan; yalın- samimi dili ve tüm kainatı kucaklayan evrensel bakış açısıyla, her yaştan, her ulustan insana hitap etmeyi başaran yazarın kitapları, İngilizce ve Yunanca’ya da çevrilmiştir.

ESERLERİ:

- 1- Rumeli’nde Bırakılanlar (1975)
- 2- İnhanlı Destanı (1977)
- 3- Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
- 4- Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
- 5- İskeçe’deki Türk Eserleri (1984)
- 6- Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
- 7- Bulgaristan’daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
- 8- Hak Verilmez Alınır (1988)
- 9- Azınlık Musalla Taşında (1988)
- 10- Batı Trakya Manileri (1989)
- 11- Tarih ve Memleketim (2004)
- 12- Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
- 13- Kosturma Esareti (2013)
- 14- Kırım’da İlk Ezanlar (2015)
- 15- Damdan Düşen Avukat (2021)
- 16- Güneş Nasihatleri (2021)
- 17- Ben de İnsanım (2022)
- 18- Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
- 19- Benim Avukatım Var (2024)
- 20- Var’la Yok’un Hikayesi (2024)
- 21- Var’la Yok’un Hikayesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
- 22- Var’la Yok’un Hikayesi / Rabbimin Memleketi (2024)
- 23- Var’la Yok’un Hikayesi / Rabbimin Hediyeleyi (2024)
- 24- Davam İçin Avukat Olmak (2024)
- 25- Mesh -Dönüşüm (2025)
- 26- Zulmün İçindeki Adalet (2025)
- 27- Deha mı Dolandırıcılık mı (2025)

- 28- Dimokritos'un Avukatı (2025)
- 29- 1441 No'lu Parsel (2025)
- 30- Şiir Yüklü Bulut (2025)
- 31- Barut ile Ateşin Birlikteliği (2025)
- 32- Gnothis Eafon- Kendini Bil (2025)
- 33- Herkes Halife (2025)
- 34- Miraç (2025)
- 35- Evini Arayan Babam (2025)
- 36- Kızıldeli Sultan (2025)
- 37- Yavuz'un Çatlak Dedesi (2025)
- 38- Pipina'nın Eşi (2025)
- 39- Ay Dede (2025)
- 40- Kızlarımın Rüyası Kidsnook (2025)
- 41- Bize Nasıl Kıydılar (2025)
- 42- Güç (2025)
- 43- Rabbimin Okulu (2025)
- 44- Eyvallah Şehri (2025)
- 45- Kalpler Kimin Elinde (2025)
- 46- İyilikten Maraz Doğar mı (2025)
- 47- Tevbenin Gücü (2025)
- 48- Piyango (2025)
- 49- Tanrının Yeryüzündeki İşaretleri (2025)
- 50- Göbek Kordonu (2025)
- 51- Dr. Duygu (2025)
- 52- Şöhret (2025)
- 53- Minicik Biricik (2025)
- 54- Yalova'nın Zengini (2025)
- 55- Şeytanın Avukatı (2025)

- 56- Tek miyim- Çok muyum (2025)
- 57- Kökler ve Gövdeler (2025)
- 58- Güneş Doğup Batar mı? (2025)
- 59- İdam Mahkumları (2025)
- 60- Vuleftis (2025)
- 61- Köpekler (2025)
- 62- Yeniden Diriliş (2025)
- 63- Yazar Avcıları (2025)
- 64- Puf Çiçeği- Karahindiba (2025)
- 65- Hırsız Kim? (2025)
- 66- Kabil'in Avukatı (2025)
- 67- Salyangoz (2025)
- 68- Düşünüyorum Öyleyse Araştırıyorum (2025)
- 69- Yol Arkadaşım Refik (Chat GPT Macerası) (2025)
- 70- Yol Arkadaşım Refik ile Beyin Fırtınası (2025)
- 71- Yol Arkadaşım Refik ile Kur'an-ı Kerim Tefsir Denemesi (2025)
- 72- Ölüm Yalanmış (2025)
- 73- Yaradılış Destanı (2025)

ÖN SÖZ

Hayat, gözlerimizin gördüğünden, kulaklarımızın işittiğinden daha fazlasıdır. Kimi zaman en gerçek bildiklerimiz, aslında bir yanılsamadan ibarettir. Tıpkı güneşin doğup battığını sanmamız gibi...

Oysa güneş hep yerinde durur, dönen biziz.

Elinizdeki kitap, sadece bir hikâye değil, aynı zamanda bir bakış açısı değişikliğine davettir. Bizi yönlendiren, kararlarımızı şekillendiren, hatta hayatımızı kökten değiştiren algılarımızı sorgulamaya açan bir metin...

Boşanmanın eşiğine gelmiş bir kadın, bir avukatın rehberliğinde kendi içsel yolculuğuna çıkarken, biz okurlar da onunla birlikte hakikatin peşine düşüyoruz.

Bu hikâyede kadın ve erkek, evlilik ve aile, dostluk ve güven gibi kavramlar incelikle işleniyor. Karakterlerin iç çatışmaları, insan doğasının karmaşıklığını yansıtırken, bir yandan da toplumun yargıları ve bireyin kendisiyle hesaplaşması gözler önüne seriliyor.

Her kitap bir yolculuktur...

Bu kitap, sadece bir karakterin değil, okurun da dönüşümüne kapı aralayan bir yolculuk sunuyor.

Eğer dünyayı ve kendinizi anlamaya dair yeni pencereler açmak istiyorsanız, sayfalar arasında kaybolmaya hazır olun.

NURDAN OBUZ İŞİTAN

1.
YAŞ 35

Bir damla su gibiydi Begüm'ün yüzü. Veya kristal bardağa konmuş su gibi. Cam incelmış, su olmuştu sanki. Su da cam olmuştu adeta...

Gözlerinden taşan inci mercan taneleri sıcacıktı. Belli ki bu taneler o kristal su bardağının içine akıyordu. Ve artık, o incecik kristal bardak taşmıştı.

Begüm'ün zeytin gözlerinde ateş vardı. İçerideki yanardağ aktifleşmişti, fokur fokur lavlar saçılıyordu etrafa. Kraterin ağzından dışarı taşan lavlar, yakıcı bir öfkeyle sarmalanmış kelimelere dönüşerek Begüm'ün dilinden dökülüyordu...

-Sakin Avukat Bey, dedi Begüm. Beni vazgeçirmeye çalışmayın! Bitti bu iş. Daha fazla dayanamam. Bu kadar! Boşanma davasını hemen bugün açmanızı istiyorum.

Cahit Sıtkı Tarancı'nın dediği yaşıydı Begüm.

“Otuz Beş Yaş”

Yaş otuz beş! Yolun yarısı eder.

Dante gibi ortasındayız ömrün.

Delikanlı çağımızdaki cevher,

Yalvarmak, yakarmak nafîle bugün,

Gözünün yaşına bakmadan gider.

Şakaklarıma kar mı yağdı ne var?
Benim mi Allahım bu çizgili yüz?
Ya gözler altındaki mor halkalar?
Neden böyle düşman görünürsünüz,
Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?

Zamanla nasıl değişiyor insan!
Hangi resmime baksam ben değilim.
Nerde o günler, o şevk, o heyecan?
Bu güler yüzlü adam ben değilim;
Yalandır kaygısız olduğum, yalan.

Hayal meyal şeylerden ilk aşkımız;
Hatırası bile yabancı gelir.
Hayata beraber başladığımız,
Dostlarla da yollar ayrıldı bir bir;
Gittikçe artıyor yalnızlığımız.

Gökyüzünün başka rengi de varmış!
Geç fark ettim taşın sert olduğunu.
Su insanı boğar, ateş yakarmış!
Her doğan günün bir dert olduğunu,
İnsan bu yaşa gelince anlarmış.

*Ayva sarı, nar kırmızı, sonbahar!
Her yıl biraz daha benimsediğim.
Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nerden çıktı bu cenaze? Ölen kim?
Bu kaçınıcı bahçe gördüm, tarumar?*

*Neylersin ölüm herkesin başında.
Uyudun uyanamadın olacak.
Kim bilir nerde, nasıl, kaç yaşında?
Bir namazlık saltanatın olacak,
Taht misali o musalla taşında.*

*

Anne babasını çok uzun yıllardır, Begüm'ü de çocukluğundan beri tanırdım. Aile dostlarımızdı. Babasının tekstil işleri batınca da avukatları olmuştum. Hatta 15 sene önce, Begüm ile Bülent'in düğününe de katılmıştık ailece.

Damat tarafı ailecek kuyumcuydu. Bülent de çok parlak bir gençti. Bilkent'ten dereceyle mezun olmuş, yurt dışında da master yapmıştı. Ve pişmek için, aile şirketlerinde değil, Türkiye'nin en büyük lojistik firmasında üst düzey yönetici olarak çalışmış, kendisini oralarda ispat etmiş biriydi.

Yaşar Bey (Begüm'ün babası), bana damadını şöyle anlatmıştı:

“Begüm'ü istemeye geldiğinde, *Benden iyi damat bulamazsınız*, demişti bize. Özgüveni zirvede bir

delikanlıydı. Begüm, teklifine ‘Evet’ deyince biz de onaylamıştık.

Ve sonra da şöyle devam etmişti sözlerine;

-Damadıma dedim ki o gün; *Ben de evet diyorum, yalnız bir şartla: Begüm, ailemizin pırlantası. Onu hiçbir zaman üzmeyeceksin. Kendine bu konuda güveniyorsan, gir bu işe. Yoksa şimdiden vazgeç. Kızımı üzersen affetmem seni... O da bana; Hiç onu üzer miyim baba?* dedi. *Onu öylesine seviyorum ki başıma taç, gönlüme ilaç yapacağım kızınızı.*

*

Ara sıra görüştüğümüzde Bülent’in sözünü tuttuğuna şahit olduk.

Allah bağışlasın, güzel mi güzel iki erkek evlâtları doğdu. Büyük olan Ali Fikri, herhâlde şimdi 13-14 yaşlarındadır. Küçük olan Salih de 10-11 yaşlarındadır sanıyorum.

Daha sonra damat, aile şirketinin başına geçmişti. Maddi sıkıntıları hiç yoktu. Hatta yaşadıkları semti de değiştirmiş, Boğaz’da efsane bir villa satın almışlardı. Bir-iki sefer ziyaretlerine de gitmiştik ailecek.

Ev değil, bahçe içinde 4 katlı bir şatoydu adeta... Boğaz sahiline yürüyerek 6-7 dakikada varılıyordu.

Herkesin imrendiği, örnek bir aile yapıları vardı.

Peki sonra ne olmuştu? Nasıl olmuştu bu hale gelmişlerdi? Bu güzel **örnek aile** neden şimdi parçalanmanın eşiğindeydi?

Normal zamanlarda bana “Abdurrahim amca” diye seslenen Begüm, şimdi “Avukat Bey” diye hitap ediyordu.

-Hukuki haklarımı öğrenmem lazım ve davayı hemen açmalısınız, Avukat Bey, diyordu.

Zeytin gözlü Begüm'ün gözlerinden dökülen incileri toplamak için bir peçete uzattım ona.

Sonra da,

-Güzel kızım, dedim. Bana söyler misin, güneş doğup batıyor mu?

2.

EŞİMİN EŞSİZ METODU

Sorum karşısında Begüm, duvara toslamış gibi duraksadı. Belli ki sorunun cevabından çok, sorunun sorulma amacını kavramaya çalışıyordu.

Zaman kazanmak için, ona uzattığım peçeteyle, bembeyaz, hafif çilli yüzündeki asılı kalmış gözyaşlarını sildi yavaşça. Fakat nedense, bunu yaparken peçetenin dokunuşu acı vermişti ona. Yüzünü buruşturdu, canının yandığı aşıkardı.

Ona daha dikkatli bakınca, yüzünde yer yer morluklar ve şişlikler olduğunu fark ettim.

-Aman Allah'ım! dedim içimden. Yoksa Bülent (kocası) şiddet mi uygulamıştı Begüm'e?

Ne düşündüğümü anlayan Begüm, bana bakıp acı acı gülümsedi,

-Yok, yok Abdurrahim amca, dedi. Sandığın gibi değil.

İyiymi bu hitap... Avukatlıktan 'amcalığa' terfi etmiştim yeniden.

-Yüzümdekiler Bülent'in marifeti değil, dedi. Yakın zamanda bir ameliyat oldum. Onun izleri bunlar. Birkaç güne geçer inşallah.

-Geçmiş olsun kızım, dedim. Şifa olsun. Önemli bir ameliyat değildir inşallah.

Ve merakla sordum,

-Yüz ameliyatı duymadım hiç. Gördüğüm kadarıyla

yüzünde de herhangi bir kesi izi görmüyorum. İlgimi çekti. Mahsuru yoksa anlatır mısın, ne ameliyatı bu?

-Anlatmak zorundayım zaten, dedi.

Ve ekledi;

-Abdurrahim amca, beni boşanma sürecine götüren sebeplerden biri de, daha doğrusu o nedenlerin sonuncusu da bu ameliyatım zaten. Bardağı taşıran damla, o oldu!

Konuşma ilerledikçe, Begüm'ün ruh hali, yavaş yavaş değişiyor, öfke, kızgınlık, düşmanlık ve melankoliden uzaklaşmaya başlıyordu.

Böyle durumlarda müvekkilimin dikkatini dağıtmak, sorunlara başka bir açıdan (mümkünse bulunduğu yerden çok daha uzaktan- geniş bir açıdan ya da tepeden yani yukarıdan) bakmasına yardımcı olmak, çok önemli ve etkili bir metottu.

Ve ben bu metodu eşimden öğrenmiştim.

Çocuklarım kavgaya tutuşunca hemen yanlarına giderdi eşim ve onlara konuyla ilgisiz şeyler sorardı;

-Çocuklar! Yüzüğümü kaybettim, gören var mı? derdi mesela.

Veya,

-Çocuklar, yarın teyzeniz geliyor, köyden istediğiniz bir şey var mı? diye sorardı...

Durum çok ciddiye de;

-Ay çocuklar, fenalaştım, babanızı çağırır mısınız bana? derdi.

Her seferinde yeni bir bahane bulur, kavgayı ve patırtıyı unuttururdu onlara. Bu taktik çok etkiliydi.

Müvekkillerime de uygulardım eşimin taktiğini. Yani, daha en başta, onların sıkıntılarını dinlemeden, bakış açılarını değiştirmenin yolunu bulurdum bu sayede.

Bunun için de genellikle; elime bir kitap alıp karşımdaki kişiye gösterir, kitap sayfa sayısını belirterek, *bana şu aralıklarda bir sayı söyler misiniz?* derdim.

Ve söylenen sayıya denk gelen sayfayı açıp sesli olarak okurdum.

Bu işlemin bir adı da var; *Tefeül*.

‘Tefeül’e göre, insana o sayıyı söyleten Yaratıcı’dır. Kitaptaki sayfaları ve o sayfadaki içeriği bilen de O’dur. Onun için her zaman işe yarar. Her zaman nokta atışı çözümler sunar insana.

Şahidim, hiç aksini yaşamadım! Okunan sayfada, sayıyı söyleyen kişiyle ilgili mutlaka bir mesaj bulunur.

Okuduğumda o sayfayı, karşımdaki de gerçeği fark eder. Ve bundan çok etkilenir.

Bir an için de olsa dikkati dağılan (yani saplanıp kaldığı o konudan uzaklaşmayı başaran) ve kendisine mesaj gönderen bir Yaratıcı’nın varlığını hatırlayan insanın, sorunlarına bakış açısı değişir. Daha sakin, daha soğukkanlı yaklaşır içinde bulunduğu duruma. Sorunu ile arasına mesafe girdikçe, azalır sıkıntısı da...

Ve en önemlisi, bana güven duyar, önerilerime açık hale gelir...

*

Begüm’e de uyguladım bu dikkat dağıtma tekniğini. Ama bu kez *tefeül* ile değil, eşimin yöntemiyle, yani ‘soruyla’...

-Begüm kızım, dedim. Ameliyatı anlatmadan önce, az önce sana sorduğum o sorunun cevabını verir misin bana?

Ve ekledim;

-Güneş doğup batar mı?

Kısa bir süre düşündükten sonra cevap verdi;

-Tabii ki güneş her gün doğup batıyor, dedi. Bu soruyu neden sorduğunuzu anlayamadım.

-Peki o zaman kızım, dedim. Soruyu değiştireyim. Bana öyle bir cümle söyle ki hem %100 yüz doğru olsun, hem de %100 yalan olsun.

*

Begüm kızımız öğretmendi, eğitimciydi. Üstelik anaokulu çocukları üzerine yüksek lisans yapmış, uzman olmuştu. Ablası Ayça ile birlikte bir eğitim şirketini işletiyor, Türkiye ve dünya çocuklarına yararlı işler yapıyorlardı.

Biraz düşündü Begüm. Sonra da kendinden emin bir halde bana şöyle dedi;

-Yalanla doğru birbirine zıt iki kavram. İkisinin de tek cümlede bulunması mümkün değil.

Ve ekledi; bu kez daha da karalıydı söyledikleri hakkında,

-Aynı cümle hem %100 yalan hem de %100 doğru olacak! Böyle bir şey olamaz ki!

-Emin misin kızım? dedim.

Tekrar düşündü. Her şeyi yeniden ölçtü, biçti, tarttı kafasında. Ama vardığı yer değişmemişti.

-Eminim, dedi.

-Peki o zaman, dedim. Benden günah gitti. Biraz önce hem %100 yüz doğru hem de %100 yalan olan cümleyi söyledin sen aslında.

Begüm'ün kafasındaki temel sorun, yani **boşanma** düşüncesi tamamen uçup gitmiş, bu mesele adeta devre dışı kalmıştı.

Bütün dikkati, hem %100 yüz doğru, hem de %100 yalan olan o cümleye odaklanmıştı.

Zeki kızdı Begüm. Biraz düşünse, bulacağını biliyordum. Öyle de oldu...

Az sonra bana şöyle dedi;

-Güneş doğup batıyor. Doğru. Hem de %100 doğru. Ama aynı zamanda bu, büyük bir yalan. Yani güneşin battığı bilgisi %100 yalan... Zira güneş, ne doğuyor ne de batıyor!

Kendi kendine gülümsedi. Bu ilginç gerçeğin farkına varmak, ona iyi gelmiş olmalıydı.

-Gerçekten çok ilginçmiş Abdurrahim amca, dedi. Demek ki %100 doğru olduğunu zannettiklerimiz, tamamen bir yalan ya da yanlış da olabiliyormuş!

3.

GÖZLERLE DÜŞÜNMEK

Bingo!
Begüm gevşemişti sonunda. Gerginliği gitmiş, sakinleşmişti.

Belli ki yaşadıklarını ve kararlarını, bir daha, farklı bir açıdan değerlendirmeye başlamıştı.

-Kafamı çok karıştırdınız Abdurrahim amca, dedi. Ama boşanma kararından vazgeçeceğimi sanmıyorum. Yetti gayrı! Ne çektiğimi bilmiyorsunuz. Sürekli aşağılanma, sürekli hakaret... Cehennem gibi bir hayatım var!

-Beni yanlış anladın kızım, dedim. Senin, boşanma konusundaki fikrini değiştirmeye çalışmıyorum asla. Söz veriyorum, davayı açacağım.

Ve ekledim,

-Yapmaya çalıştığım şey, doğru davayı bulmak sadece. Çekişmeli boşanma mı, yoksa anlaşmalı boşanma mı olacak, buna karar vermek. Yoksa senin boşanma kararına, asla müdahale etmem. Hatta sana bu konuda akıl da vermem. Çünkü ne anlatırsan anlat, eksik anlatacaksın. Ailede anlatılmayacak konular, sorunlar vardır. Bu yüzden, böyle konularda, yani kişiye sıkı sıkıya bağlı olan hususlarda, o kişinin verdiği karara saygılı olmak düşer bize. Rahat ol. Beraberce, doğru dava yolunu bulacağız, inan...

Gülümsedi. Rahatlamıştı belli ki...

-Hadi o zaman, dedim. Bana şu ameliyat olayını anlat bakalım şimdi.

Begüm'ün yüz hatları bütünüyle gevşemiş, ruh hali normale dönmüştü. İlk geldiği andaki o ateşli halinden eser kalmamıştı.

-Ya Abdurrahim amca, dedi. Anlatayım da... Şu güneşin doğup batma olayı aklımdan bir türlü çıkmıyor. Hepimiz, güneşin aslında hiç doğup batmadığını bildiğimiz hâlde, dünyamızın kendi eksenini etrafında dönmesiyle, güneşin bize *doğup batıyor gibi görüldüğünü* bildiğimiz hâlde, nasıl oluyor da öyle sanıyoruz?

Ve ekledi;

-Gerçeği hepimiz biliyoruz aslında. Güneş durduğu yerde duruyor. Onun batması da doğması da bizimle ilgili bir şey, bizim söylediğimiz bir şey... Sadece, öyle olduğunu sanıyoruz, yani sanal bir durum sonuçta bu. Ve güneşin bundan haberi bile yok... Biz söylüyor biz inanıyoruz! Ne tuhaf değil mi? Hakikatin ne olduğunu bildiğimiz halde, kendi söylediğimiz yalana kendimiz inanmamız! Ve daha da ilginç, zaman geçtikçe de gerçeği tamamen unutuyoruz...

-Sadece unutsak iyi be kızım, dedim. Bir de güneşe iftira ediyoruz. Senin de dediğin gibi yalan söylüyoruz düpedüz. Görüntüye aldanıp, gördüğümüzü gerçek sanıp, algılarımızın kurbanı oluyoruz. Görünenin arkasındaki büyük hakikati unutuyoruz.

-Desenize Abdurrahim Amca, dedi Begüm. Böyle yaparak **aklı** devre dışı bırakıyoruz. Aklımızla değil, gözlerimizle düşünüyoruz. Gözlerimizin bize oyunlar oynayabileceğini hesaba katmadan, kanıyoruz gösterilene.

-Süper bir tespit oldu bu ya, dedim. Bravo sana.

Gözümüzle düşünmek tabirine bayıldım. Çok yerinde, çok doğru. Öğretmen farkı işte.

-Ama öyle, gerçekten öyle, dedi. Biz, gözümüzle gördüklerimizi doğru zannediyoruz hep. En doğrusu, gördüklerimiz sanıyoruz. *Gözümle gördüğüme inanırım ancak*, diyoruz hatta bazen. Gözlerimizin bizi sürekli nasıl yanılttığını bildiğimiz halde, bunu defalarca deneyimlediğimiz halde... Ve gözlerimizin kavrayamayacağı büyüklükte hakikatler ve doğrular olduğunu, hesaba katmaksızın...

-Haklısın, dedim. Ama bu konuya daha sonra tekrar dönelim olur mu? Şimdi işimize bakalım. Sen bana şu ameliyat hikâyeni anlat artık.

Begüm'ün yüzü hafiften pembeleşti. Yanaklarına ayrı bir güzellik çöktü. Belli belirsiz çilleri, biraz daha belirgin hale geldi.

-Sizinle daha önce konuşsaydım, dedi çekingen bir edayla. Belki yüzüme böyle bir operasyon yaptırmazdım!

-Kızım, merakta bırakma beni, dedim. Hadi anlat şu olayı.

Tereddüt eder gibiydi. Zorlanıyordu sanki. Su istedi benden.

Getirttim. Çay da söyledim.

Bu arada o da anlatacaklarını topladı sanırım.

Sonra da anlatmaya başladı:

-İki doğumdan sonra (ki ikisi de sezaryenle olmuştu) karnımda hep bir rahatsızlık hissi yaşamaya başladım. Bazı durumlarda ağrım da oluyordu. Defalarca doktora gittim. Her seferinde '*Bir şey yok*' dediler. Ta ki ablamın

bir doktoru var, ona gidinceye kadar. Estetik uzmanı doktor, cerrah Serdar Bey. O beni muayene edince sorunun ne olduğunu bulduk. Meğerse iç fitik oluşmuş kasıklarımda, rahatsızlık veren oymuş. Üstelik her an dış fitiğe dönüşme riski taşıyormuş. Kesin olarak ameliyat yapılmasını önerdi. Bir de, göbek kordonundaki karın yağları çok kıymetliymiş. Eğer istersem, bu yağları ameliyat sırasında alıp yüzüme enjekte edebileceğini söyledi. Böylece bir nevi gençleşirmişim. Yaşlanma emarelerim gecikirmiş. İkisinin bedeli toplanınca da, babamın hatırına 225.000 TL tutuyormuş maliyeti. Maddi durumumuz yerinde, şükür. Sorunumuz yok. *Peki, dedim doktora. Eşimle gelir, ameliyat günü kararlaştırırız, dedim.*

Kısa bir ara verdi. Bir yudum su içip devam etti anlatmaya.

-Eve gidince eşime doktorun dediklerini aktardım. Fiyatı söyledim. *Ben doktorla görüşür, fiyatın pazarlığını yaparım,* dedi. Doktordan randevu aldık ve eşimle beraber gittik. Siz Bülent'i tanıyorsunuz Abdurrahim Amca; bilirsiniz çok pazarlıkçıdır. Doktorla da pazarlık etti. Fakat doktor, *Nuh dedi, Peygamber demedi.* 1 lira bile indirim yapmadı yani. Bülent de doktora; *Ben de ameliyat olacağım, göbek yağlarımı aldirtacağım,* dedi. Buna rağmen doktor, yine indirim yapmadı. *'Fiyatım bu,'* dedi. *'O da babanızın hatırına. Yoksa normal fiyatım bu size söylediğim rakamlar değil.'* dedi.

4.

ZANLARIMIZ

Begüm, *bardağı taşırın son damla* olarak tanımladığı ameliyat meselesini anlatmaya devam etti;

-Bülent çift karakterli bir kişilik. Bir bakarsın dünyanın en iyi insanı, bir bakarsın resmen zalim kesilmiş. Bu nedenle kullandığı bazı psikolojik ilaçları var, ama maalesef düzenli kullanmıyor. Doktor Serdar Bey'e hiçbir indirim yaptıramayınca da öyle oldu. Yani Bülent, bir anda değişti. Yolda bana, doktorun hiç iyi bir doktor olmadığını, fitik ameliyatını bir genel cerrahın da yapabileceğini, estetik cerrah olduğu için çok yüksek bedel talep ettiğini ve kendisinin bu kadar yüksek bedeli kesinlikle ödemeyeceğini dile getirdi.

Yine derin bir nefes aldı. Ve devam etti,

-İlk önce doğru geldi söyledikleri, ama sonra anladım, hiç de doğru değildi. Sorun sadece paraydı. Aslında biliyorsunuz siz de, bizim hiç para sıkıntımız yoktu... Ama Bülent, bir kere gıcık kapmıştı doktora. Ve benim başka bir doktora gitmemi istemiyordu. Ben Serdar Bey'den vazgeçmeyince, babamı aradı Bülent. Doktor Serdar Bey, babamın yakın arkadaşıydı ve babamdan asla ücret almıyordu. Öyle bir muhabbet vardı aralarında. Nitekim ablamı da babam götürmüştü ona. Ve doktor, ablamdan da hiçbir ücret almamıştı. Beni ona ablam götürmüştü.

-Sonra ne oldu diye sordum? Baban mı girdi devreye?

-Bülent, babamdan, Doktor Serdar Bey'le görüşüp

indirim yapmasını istemiş, dedi. Babam da ona, *ben indirim talep edemem ve doktoru bunun için arayamam. Ama istersen kızımın ameliyat bedelini ben öderim*, demiş. Nitekim de öyle oldu. Babam ödedi ameliyat bedelimi... Ağır bir ameliyat geçirdim. 6-7 saat sürmüş. İlk gece, tansiyonum ikilere kadar düşmüş. Doktor gece vakti evinden gelmiş hatta. Öldüm, öldüm, dirildim adeta. Şu an 1 hafta oldu. Çok daha iyiyim, ama hâlâ tam toparlanamadım. Tabii ameliyat esnasında, göbek yağlarım da alınıp yüzüme enjekte edildi. Yüzümdeki morarmalar bundan...

-Peki Bülent ne yaptı? Sonrasında bir sorun yaşadınız mı, diye sordum.

-Ben direnlerle, ağrılarla uğraşırken Bülent'in o ikinci kişiliği nüksetti. Yani zulüm tarafı devreye girdi. *Senin bir şeyin yok, iyileştin sen. Bana şunu yap, bana bunu yap*, demeye başladı.

Sonra sinirleri bozulmuş bir şekilde gülümseyerek;

-Ayrıca ilginç bir şey de oldu o sırada, dedi. Ameliyat esnasında Doktor Serdar Bey'le de kanka oldular!

-Ne? Ne dedin? dedim.

Dayanamamış ve ister istemez şaşkınlığını ifade etmiştim Begüm'e. Çünkü bu hiç normal değildi...

-Evet evet, dedi Begüm. Gerçekten de Doktor Serdar Bey'le gözümün önünde kanka oldular. Doktorun bir okul arkadaşı, Bülent'in de yakın arkadaşı çıkınca, üçlü çete haline geldiler hemen. Ve bunun üzerine Bülent, göbek yan yağlarını aldirmek için Doktor Serdar'la anlaştı. 120 bin TL'lik ameliyat ücretini pazarlıkla 100 bin TL'ye indirtti. Benim ameliyatım için *para yok* diyen Bülent,

aynı doktora, derhal nakit olarak 100 bin lira ödeyiverdi! Tabii ben de çıldırdım bunu görünce. Soğudum ondan. Bunu ona hatırlatınca da, *tamam*, dedi bana. *100 bin lira da sana veririm. Ama şimdi değil, Haziran'da!*

Duyduklarımdan ötürü ağzım açık kalmıştı. Ben, evet bir ticaret avukatıydım. Ve sanki karşımda boşanmak isteyen bir kadın değil, ortağı ile sorun yaşayan ve ortaklıktan ayrılmak isteyen bir tüccar vardı! Bunlar aile değil miydi? Kasaları ayrı mıydı yoksa? Böyle bir şey olabilir miydi?

-Sizin kasalarınız ayrı mı Begüm? dedim. Senin de onun da bir işi var sonuçta. İkiniz de çalışıyorsunuz. Ama evde, senin paran ayrı, onun parası ayrı mı? Yoksa siz, mal rejimi ayrılığı mı imzaladınız evlenmeden önce?

-Yok, dedi. İmzalamadık öyle bir şey.

-O zaman mal birliği rejimine tabisiniz. Evlilik sürecince her ikinizin kazançlarında, edinimlerinizde yarı yarıya ortaksınız. Dolayısıyla '*senin paran-benim param*' demeniz çok anlamsız. Para kavgası yapmanız çok manasız.

Begüm duraksadı. Önündeki bardağı aldı, bir yudum su içti. Suyu hemen yutmadı. Ağzında tuttu bir süre. Düşündüğü belliydi. Suyu yuttu. Sonra bir yudum daha aldı. Yine ağzında tuttu bir süre. Konuşmaya karar verince de suyu yuttu.

-Abdurrahim amca, dedi. Biliyor musunuz, boğazdaki villanın yarı tapusu benim üzerime kayıtlı. Bunu hatırlattınız bana, sağ olun.

-Desene Begüm, güneş doğup batmıyor! Güneşin doğup batması doğru, ama aynı zamanda doğru değil.

Zan, yansılama hepsi.

Ve ekledim;

-Demek ki Bülent ayrı bütçe, ayrı hesap gütmüyor. Aile bütçesini tek görüyor ve gereğini de evin alımında yapmış. Milyonlarca dolar değerindeki bir evin yarı tapusunu sana yapan insanın, ameliyat parasını esirgemesi mümkün mü?

Kısa bir sessizlik oldu.

Belli ki Begüm zanları hakkında düşünmeye başlamıştı.

Ben de devam ettim konuşmaya;

-Belli ki aranızda sadece bakış açısı farkı var, dedim. Onun senin için yaptıklarını sen farklı okuyorsun. O da senin yaptıklarını farklı okuyor. Tıpkı hepimizin yaptığı gibi. Güneşin doğup battığını söyleyerek gerçekle değil, zanla hareket ettiğimiz gibi.

-Kabullenilmesi zor ama doğru galiba, dedi. Bakış perspektifimiz daralınca; hatalar, acılar, üzüntüler peş peşe sökün ediyor... Ama Abdurrahim amca, tek taraflı bakışla bu mesele düzelmez ki!

5.

SEVEN ÖĞRETMEN

Begüm, bir çözüm, bir çıkış yolu arıyordu belli ki...

-Düzelir kızım, düzelir, dedim. Zira öncelikle bilmeli ve emin olmalıyız ki; kendine söz geçiren insan, başkalarına söz geçirmenin manasızlığını anlar. Ve çevresindekilere söz geçirme sevdasından vazgeçer. Kendisine söz geçiremeyen bir insanın, başkasına söz geçirmesi ise tabii ki mümkün değildir.

Ve ekledim;

-Hatırlayalım: Güneş doğmaz ve batmaz. Hakikat bu. Ama bunu bilsek de, içselleştiremediğimiz için biz yine, “Güneş doğdu, güneş battı” demeye devam edeceğiz. Sonunda karanlığa gömülen, ışığını kaybeden de biz oluyoruz. Ama bunda güneşin bir suçu var mı? Tabii ki yok...

-Haklısın yok, dedi Begüm.

-Bütün problem bizde, dedim. Dünya yanar döner olmasa, dursa, ne gece olacak ne de gündüz. Yani hep gündüz olacak. Ve sanırım bu sebeple hiçbir canlı da kalmayacak...

Bu arada Begüm beni dinlerken, bir yandan da telefonuyla meşgul oluyordu. Sözüm bitince, telefonunu bana uzattı.

Baktım, Google’a girmiş ve “*Güneş neden doğar ve batar?*” başlıklı bir yazı bulmuş. Yazının altındaki bir animasyonla da güneşin nasıl doğup batmış gibi görüldüğünü göstermişler.

Öğretmen farkı işte!

Begüm eğitim uzmanı ayrıca. Yani akademisyen olunca her şeyin delili, belgesi bulunacak illa. İyi de yaptı, çok etkilendim ben...

Begüm şöyle dedi, telefonunda açtığı sayfayı göstererek,

-İşte bilim insanlarının güneşin doğuşu ve gün batımı hakkında söyledikleri... İzninizle, okuyorum yazıyı...

Başımila onaylayınca, sesli olarak okumaya başladı;

“Güneş, güneş sistemimizin merkezindeki pozisyonunu korur. Doğup batmaz. Zira, dünyamızın kendi eksenini etrafında dönmesi nedeniyle doğup batıyor gibi görünür.

Dünya, her 24 saatte bir kendi eksenini etrafında tam bir tur atar ve doğuya doğru döner.

Dünya dönerken, dünyadaki farklı yerler güneşin ışığından geçer. Kasabanız güneşe doğru döndüğünde ve ışığına girmeye başladığında, güneş doğudan yükseliyormuş gibi görünür.

Kasabanız güneş ışığından ayrılıp karanlığa girmeye başladığında ise batıdan batıyormuş gibi görünür.”

Elindeki telefonu bırakıp sehpa, şöyle dedi Begüm,

-Bunun nasıl olduğunu daha iyi anlamak için bir deney yapalım sizinle.

-Olur, dedim. Yapalım...

-Bir el feneriyle bir top gerek bize. Var mıdır acaba burada Abdurrahim amca?

-Var, dedim. İsterim şimdi, getirirler.

Begüm o sırada konuşmayı sürdürdü;

-Bunu burada canlı olarak deneyimleyelim istedim. O zaman güneşin doğup batmadığını içselleştirir ve hadiselere doğru yaklaşmayı öğreniriz belki.... Görüntüye değil, hakikate odaklanırsınız. Sizin deyiminizle, zanlarla hareket etmekten vazgeçeriz.

Ofisteki asistanımı arayıp, bana bir topla bir fener bulmalarını söyledim.

O sırada da düşündüm. Öğretmenlik başka bir şeydi gerçekten. Aşkta, sevdaydı öğretmenlik. Hakikat tutkusuydu. Gerçekleri arama ve başkalarıyla paylaşma sevdasıydı.

Begüm kızımızda da bunların hepsi vardı.

Çocukluğumu hatırladım bu vesileyle. Ben de ortaokuldayken öğretmen olma sevdasıyla yanar, tutuşurdum. Ve o sıralarda yazdığım *Seven Öğretmen* adlı hikâyem, Milli Eğitim müfredatına girmişti. 3. Sınıf Edebiyat kitaplarına hem de...

Begüm'ün istediği top ile fener gelinceye kadar, bundan söz etmek istedim ona.

-Bu arada sana, 15 yaşında yazdığım bir hikâyeyi okuyayım mı? diye sordum.

Ve ekledim;

-**Öğretmen** dergisinde yayınlanmıştı bu yazı. Adı: *Seven Öğretmen*.

-Çok sevinirim, dedi Begüm.

Ben de okumaya başladım;

“SEVEN ÖĞRETMEN

Kara toprağı bir zaman için de olsa örtüp, bembeyaz karların içine gömölüyordu, dize kadar ayaklar.

Kaç defa yapmışlardı bu yolculuğı...

Hiç yorulmak bilmeden, görevleri uğruna fedaya hazırıldılar.

Şimdi de dalıp çıkıyorlardı, onu güçlükle, adım adım sevdiği, bütün kalbiyle bağlandığı yere, kişilere götürürlerken...

Hiç tahmin etmemişti böylesine bir yaşamı: Yorucu, zor fakat tatlı...

Çocukluk yıllarını düşündü... Öğrenciyken gördüğü rüyaları...

En büyük dileğı, kardeşlerine elinden geldiğı kadar yardımda bulunmak, onları yetiştirmekti. Kendi eseri diye övünebilecek kişiler yetiştirmekti.

Kıskanıyordu hocalarını... Geleceğın çiçeklerini yetiştiren biricik hocalarına imreniyordu. O da onlar gibi olmak istiyordu. Hocaları gibi, karanlıklar içinde ışık saçan birer meşale gibi.

Biliyordu... Etrafına ışık saçabilmesi için, *yanması* lazımdı kendisinin. Tıpkı bir mum gibi...

Çevresini aydınlatırken, düşünmeden kendisini eritiyordu.

Değmez miydi? Ne çıkarmış bir vücuttan? Er geç Yaraticı'nın rahmetine kavuşacak olan bir vücuttan.

Yeter ki arkasında, ateşinden ısınmış, aydınlanmış, parlamış kişiler bıraksın...

Böylece öğretmen olmuştu.

Bugün pek de önemsenmeyen, küçük görünen bir ilkokulda öğretmendi. Balkan'ın geri kalmış bir köyüne atanmıştı **Seven** Öğretmen.

Sırtına ağır bir yükü alarak, yılmadan senelerce çalıştı. Kar, rüzgâr, soğuk demeden çalışıyordu büyük bir istekle.

Yumuşak fakat dondurucu, dize kadar karlara batıyordu ayakları. Bıraktığı izler, ebediyen kalmak istercesine, buz oluyordu anında.

Yaklaşıyordu. Her adım atışında kalbinin atışları hızlanıyordu.

Bir heyecan, mutluluk... Yudum yudum su yudumlarcasına vücudunu sarıyordu.

Terliyordu. Evet, soğuk olmasına rağmen terliyordu. Sarfettiği enerjiden mi yoksa heyecandan mı, pek fark edemiyordu bunu.

Durmuş, ulaşmak istediği yeri, köyü, kişileri uzaktan seyrediyordu.

Onların arasında yaşamak, en büyük saadeti idi Seven Öğretmenin...

Yaşın 100 de olsa, kendini henüz doğmuş, günahsız bir çocuk gibi hissediyorsun... Bir insanın bu hayatta daha büyük bir arzusu olabilir mi? Hep genç kalmak, hiç ihtiyarlamamak. Hatta ölmemek, ebediyen yaşamak! Bundan daha büyük bir istek olamaz...

“Öğretmenimiz gelmiş!”. Yayılıvermişti ağızdan ağza bu iki kelime... Kadını erkeği, çoluğu çocuğu hep birden, **“Öğretmenimiz gelmiş!”**. diyerek koşmuşlardı ona doğru.

O da, kale gibi açtığı kollarının arasına almıştı hepsini...

Gözleri ne kadar derine iniyordu, nasıl da parlak, saydam, sıcaktı. Sevgilisini kollarına almış, ondan sıcaklık dileyen bir sevgili gibi...

Yıllar birbirini kovaladı... Geçtikçe geçtiler... Ölenler, doğanlar oldu. **Seven** öğretmen hâlâ orada, o köydeydi. Saçları ağarmış, yüzü buruşmuş fakat güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti.

Yaşı elliyi geçmişti ama kalbi henüz bir yaşına girmişti. Çocuktan daha **Seven** öğretmen...

Emekliliğe ayrılmıştı, ama yetiştirdiği öğrencileri ağızlarından bir an bile düşürmemişlerdi Seven öğretmeni. Ağızlarında o, kalplerinde hep o vardı. “*Biz **Seven** öğretmenin öğrencileriyiz. O bizi yetiştirdi*” diyorlardı iftiharla.

Yürüdü **Seven** Öğretmenin adı... Yürüdü, durmadı... Sonsuzluğa, ufuk açtı **Seven Öğretmen** kelimeleri...

6.

DURUNCA ANLAŞILIR

Begüm'ün gözleri dolmuştu. Sevgiyle bakıyordu yüzüme.

-Ya Abdurrahim amca, dedi. Siz, insanı kalbinden, tam 12'den vurmayı çok iyi biliyorsunuz. Bu hikâyeyi sanki benim için yazmışsınız. Siz hikâyeyi okurken evlâtlarım tüllendi gözümde. Öğretmenlerin, evlatlarının **ilk öğretmeni** olan annelerin, hep yanmaları mı gerek evlâtları için? Onların yetişmesi için mum gibi erimeleri mi gerekir? Bunu mu demek istiyorsunuz?

-Güzel kızım, dedim. Yetiştirdiği meyveleri kendi yiyen bir ağaç gördün mü hiç? Görmüyor musun, bu dünyada herkes ve her şey birbirine ikram etme, hizmet etme peşinde ve yarışında... Bu dünyanın düzeni böyle kurulmuş. Ve ne güzel kurulmuş! Herkes birbirine faydalı olma peşinde, hizmet etme peşinde. Analar, babalar yavruları-evlâtları için; karı koca birbirleri için... Hayırda, güzellikte yarışma seremonisi... Büyük, çok büyük bir olay bu! İşin aslı bu! Doğup batmayan güneş kadar hakikat bu... Ama bu hakikati unutarak güneşe bakıp; **güneş battı** diyenler de var, **güneş doğdu** diyenler de... Kim, nereden, nasıl görüyor veya görmek istiyorsa.

Tam o anda, asistanım elinde bir top ve bir el feneri ile içeri girdi. Benim yönlendirmemle de bunları, uzman öğretmenimiz Begüm Hanım'a verdi.

-Gel bu deneyi, bizim toplantı odamızda yapalım, dedim. Ofisimizdeki avukat arkadaşlarımız da istifade etsin senden.

-Olur, dedi Begüm.

Asistanıma şöyle dedim ben de;

-Ofisteki tüm avukat arkadaşlar 10 dakika sonra toplantı odasında olsunlar.

Asistanım çıkınca Begüm,

-Ya Abdurrahim amca, dedi. Ben ameliyatluyum biliyorsunuz. Şimdi de doktordan geldim. Dikiş yerlerimden sızıntım vardı. Siz şimdi bir sürü avukatın karşısında bana öğretmenlik yaptıracaksınız. Hem unuttunuz galiba, ben anaokulu öğretmeniyim, Avukatlara ders veremem ki!

-Kızım, dedim. Sen merak etme, ben senin yardımcın olacağım. Seni hiç yormayacağım. Topu ve feneri bana ver. Sonra da ne yapmam gerektiğini anlat, yeter. Gerisini ben hallederim.

Baktım, Begüm boşanma modundan tamamen çıkmış, öğretmen moduna geçmişti.

Ve bu geçiş, ona iyi gelmişti. Acıyan yaralarına rağmen gülüyordu yüzü.

-O zaman burada denemesini yapalım, dedi.

Ve oturduğu yerden, gevşemiş yüz hatlarıyla bana ne yapmam gerektiğini tarif etti:

-Odadaki ışıkları kapatalım, dedi. Perdeleri de. Ortam karanlık olsun.

Dediğini yaptım. Oda karanlığa gömüldü.

-Şimdi el fenerini açalım, dedi.

Açtım.

Fenerden yayılan ışık, odanın sadece belli bir kısmını aydınlattı. Huzme şeklinde...

-Şimdi feneri bana verir misiniz? dedi.

Verdim.

Top benim elimdeydi. Fenerden çıkan ışık huzmeleri, elimdeki topun bir yüzünü aydınlattı.

-Şimdi topu yavaş yavaş kendi eksenini etrafında döndürür müsünüz? dedi.

Ben de döndürdüm.

-İşte, dedi. Top döndükçe ışık, topun yeni aydınlanan yüzlerinde doğuyormuş gibi görünüyor. Tıpkı güneş gibi. Işığın kaybolduğu yerlerde de yine aynı sebeple, güneş batıyor zannedilir.

-Peki kızım, dedim. Topun dönüşünü durduruyorum. Söyle bakalım, bu durumda ne olur? Yani top dönmezse, güneş bir yerde doğup batabilir mi?

-Tabii ki batmaz. Doğmaz da, dedi Begüm.

-Demek ki bir işin aslını öğrenmek için yapmamız gereken şey nedir kızım? Yani bir şeyin **zan** mı, yoksa **hakikat** mi olduğunu anlamaksa niyetimiz, ne yapmalıyız?

-Dönmeyi durdurmalıyız, dedi Begüm.

Ve ekledi;

-Durunca, hakikat meydana çıkar. Zanlar kaybolur.

Ben de deneyin bilgisini, hayata uyarladım hemen. Ve şöyle dedim ona;

-Begüm öğretmenim, dedim. Gel şimdi bu olayı, olguyu günlük hayatımıza uyarlayalım. Bana söyler misin, dünya kim, güneş kim?

Begüm sustu. Cevap vermedi.

-Evet kızım, cevabını bekliyorum. Söyle bakalım. Dünya kim? Güneş kim?

Bekledim. Yine cevap gelmeyince, gidip odanın ışıklarını açtım.

Bir sorun yoktu. Begüm öğretmen gayet iyiydi. Çok anlamlı bir gülümseme vardı yüzünde sadece. Bana da o zeytin gözleriyle hayranlıkla bakıyordu.

-Hayrola kızım, dedim. Neden cevap vermedin?

-Cevap verdim öğretmenim, dedi. Dünyayı durdurdum ya...

Ve ekledi;

-Dünya benim. Güneş de sizsiniz burada. Yani, benim dışımda herkes ve her şey benim güneşim aslında. Güneşlerin doğup batıyor gibi görünmesi tamamen benim yüzümden. Güneşlerin bundan haberi bile yok. Ben döndüğüm için bir yığın **zan** görüyorum. Ve **durunca** anlıyorum ki; gördüklerim, yaşadıklarım gerçek değil, **zan**. Gerçek, hakikat bambaşka... Bunu görmek için de tek yol, **durmak**. Ben de az önce onu yaptım. Durdum!

-Ne güzel, dedim... Anladın...

-Beni öğretmen yaparak nasıl da öğrenci yaptınız, dedi. Öğretim metodunuza hayran kaldım Abdurrahim Amca.

Tam o sırada asistanım içeri girdi ve şöyle dedi;

-Toplantı odası hazır efendim. Avukatlar da geldi.

7.

DÜNYA ANAOKULU

Toplantı odamızın duvarlarında hiç pencere yoktu. Camlar tavandaydı ve otomatik perdelere sahipti.

Ofiste 10 kadar avukat müsaitmiş o sırada, onlar gelmişlerdi.

Katılamayanlarsa ruhsatlarıyla oradaydı.

Gerçekten de toplantı odasının bir duvarı baştan sona avukat ruhsatnameleriyle doluydu. Ve ruhsatlarda fotoğrafları da vardı. Bir başka ifadeyle, bütün meslektaşlarım, fotoğrafla da olsa, orada bizimleydi.

Onun için de *o toplantıda oldukça kalabalıktık*, diyebilirim.

Işıkları söndürdüm.

Avukatlarımın meraklı bakışları altında, Begüm öğretmeni bir sandalyeye oturttum ve bu kez eline el fenerini değil, topu verdim.

Madem kendisi ‘dünya’ydı, burada dünyayı temsil eden de o olmalıydı.

Ben de feneri yani **güneşi** aldım elime...

Herkes merakla bize bakıyordu.

-Sevgili kardeşlerim, meslektaşlarım, dedim.

Ve sonra da Begüm’ü tanıttım onlara.

-Begüm öğretmeni, bir anaokulu öğretmeni. Biz de, dünyanın anaokulundayız. Hepimiz... Bu da ilk dersimiz.

Ve ekledim;

-Hocamız bize bugün güneşin nasıl doğup battığını veya nasıl doğup batmadığını anlatacak. Hem de görsel olarak...

Sonra etrafımdakilere bakarak, sordum;

-İçinizde güneşin, aslında doğup batmadığını bilen var mı?

Baktım, küçük bir tereddüitten sonra birkaç el kalktı.

Birine söz verdim:

-Güneş elbette doğup batmaz, dedi. Dünya kendi eksenini etrafında döndüğü için doğup battığını zannederiz.

El fenerini yakıp Begüm öğretmenin elindeki topa yönlendirdim ışığı. Topun bir bölümü aydınlandı.

Topu çevirdikçe, bir taraftan karanlıktaki yerler aydınlanırken, diğer taraftan topun bir kısmı karanlığa gömülüyordu.

Begüm öğretmen konuştu:

-Düşünün, güneş evinizde nereden doğuyor? Güneş nereye yerleşmiş gibi görünüyor? Dünyayı ve güneşi gösteren bir çizim yapın zihninizde ve bu çizime bakarak, dünyanın kendi eksenini etrafında nasıl döndüğüne dair bildiklerinizi gözden geçirin.

Begüm öğretmen konuşurken elindeki topu da yavaş yavaş çeviriyordu.

Aklıma bir fikir geldi o an. Hatırladığım kadarıyla Avukat Sena'nın odasında dünyayı temsil eden haritalı bir küre vardı.

Usluca elimdeki feneri yanımdaki Avukat Mesut Bey'e verdim.

-Sen bunu tutmaya devam et, dedim.

Ben de hemen Avukat Sena'nın odasına gidip oradaki dünya küresini aldım. Sonra toplantı odasına döndüm. Ve Begüm öğretmen elindeki topu alıp dünya küresiyle değiştirdim.

-Bu çok daha güzel oldu, dedi katılımcılar.

Begüm öğretmen, ana sınıfına anlatır gibi anlatmaya devam etti:

-Dünyayı döndürmediğim anda, **zaman** da oluşmuyor. Zaman donuveriyor. Yani, sabah, akşam, öğle kavramları da donuyor. Stabil hâlde kalıyor. Bir yerde hep sabah, bir yerde hep akşam. Yani bir yerde hep karanlık, bir yerde de hep gündüz... Dünya dönmezse hayat da olmaz. Dünyanın bir tarafı yanarken, diğer tarafı donar.

Ve ekledi;

-Buradan şunu anlıyoruz: Hayat, dünyanın dönmesiyle oluşuyor. Fark ettiniz mi? Bu bilgileri hepimiz okulda okuduk, öğrendik. Ama bu öğrendiklerimizi hayatımıza uygulamadık. Ve güneşin doğup batmadığını bildiğimiz hâlde, ısrarla güneşin doğup battığından söz ettik. Yani hakikati değil, "**zanlarımızı**" konuştuk durduk. Zanlarımızı yazdık, zanlarımızı yaşadık. Hatta bu zanlarımıza, hikâyeler, şiirler, destanlar düzdük. Tamamen **gerçek dışı** olan hayallerimizi **gerçek** sanıp, üzüldük, sevindik, kızdık, mutlu olduk.

Begüm bir an durdu, derin bir nefes aldı:

-Ben bir hayal âleminde yaşadığımı bugün burada öğrendim. Bana bunu öğreten de *Seven Öğretmen!* Hepiniz tanıyorsunuz aslında onu. Hem de lise döneminden... Edebiyat -3- kitabımızda okuduk hepimiz o şiiri. Şairi, bizim ders kitabımızın yazarlarından biri...

Sonra beni gösterdi;

-Bakın orada... *Seven Öğretmen* karşınızda işte.

Bir an herkes şaşkınlıkla bana baktı.

Begüm şöyle devam etti sözlerine;

-Bugün benim için, hayatımın dönüm noktası... Ne için geldim, neler öğrendim? Meğerse **dünya** benmişim. Çevremdeki diğer bütün insanlar da benim güneşimmiş. Güneşin, dünyada olup bitenden haberi var mı? Yok... Zaten güneşin, dünyaya faydadan başka bir amacı da yok. Problem güneşte değil kısacası, problem dünyada. Yani bende... Ben uyduruyorum tüm zanlarımı... Güneşin bana kötülük yaptığını zannediyorum mesela. Batınca veya fazla soğuk, fazla sıcak olunca kızıyorum ona... Oysa onun bir şey yaptığı yok. Durduğu yerde duruyor o... Bütün bunlara sebep benim. Meğer kendi kabahatimi güneşe yüklüyormuşum, 'güneş doğdu, güneş battı' diyerek...

Ve ekledi;

-Biliyor musunuz, ben bu ofise, **boşanma** kararı ile gelmişim. Kararım kesindi. Az önce fark ettiklerime kadar... Halen kararımdan, tam olarak vazgeçmiş değilim. Ama bugün öğrendiklerim sayesinde, yaşadıklarımı bir daha değerlendirmem gerektiğini anladım.

Tam o sırada toplantı odasının dışından bir ses geldi;

-Eyvah!

Sesin sahibi, oğlumdu. Aynı zamanda da ofis ortağım. O da benim gibi avukattı.

Ahmet içeri girdi, bana bakıp şöyle dedi;

-Baba, bugün ofisin ödemeleri vardı. Bu davanın parası gelse çok iyi olurdu. Davayı alsaydın keşke!

8.

DAVAYI ALDI

Begüm ciddi bir tavırla şöyle söyledi Ahmet'e,
-Babanız davayı aldı Avukat Bey! Ve ben avukatlık ücretini peşin getirdim. Merak etmeyin, boşanmaktan vazgeçsem de ücretinizi ödeyeceğim.

-Kızım, dedim. Avukat Ahmet sana değil, bana sataşüyor şu an. Kaldı ki bizim ofis, pek boşanma davası almaz. Oğlumun beni sevme şeklidir bu.

-Ben hiç de öyle anlamadım, dedi Begüm.

-Allah Allah, dedim. Hani *dünyaydın* sen? Herkes de *güneşti*. Ne çabuk unuttun kızım? Görmedin mi benim tepkimi? Ahmet'in bana çıkışmasını sevgi gösterisi olarak değerlendirdiğimi fark etmedin mi? Hakikat de budur. Ve içinde asla bir sitem yoktur. Başka türlü olması da mümkün değil. Zira o benim güneşimdir. O çalışıyor, bütün iş stresini o çekiyor. Sonra da kazancını benimle yarı yarıya paylaşıyor. Tıpkı senin kocan gibi. Kocanın, seninle kazancını paylaşması gibi...

Ve ekledim;

-Belki de bu lafı bana değil, sanaydi. Zira ofisimizin mantalitesi sulthan yanadır her daim. Ve ne yazık ki sulh sağladığımızda; müvekkiller, avukata ücret ödemekte nazlanır, zorlanırlar. Demem o ki; az önce Ahmet de görevini yaptı. Ofisin giderleri, kazancı ondan soruluyor çünkü. Nitekim bak, sen de onun sözü üzerine, dava açılmasa da ödeme yapmaya hazır hâle geldin. Oğlum bana çıkışmasaydı, belki de dava açılmadığı sürece ödeme yapmayı da düşünmeyecektin.

-Anladım, Abdurrahim amca, dedi Begüm. Yani diyorsunuz ki, oğlunuzun davranışını siz nasıl değerlendirdiyseniz, ben de Bülent'in davranışlarını öyle değerlendirmeliyim. Bana sövse de, hakaret etse de *yağmur yağdı, rahmet bu*, diyeyim, öyle mi?

-Tam öyle değil, dedim. Eşin Bülent'in sana sövme, hakaret etme şansı veya ihtimali zaten yok! Bunu anlamanı istiyorum. Eğer öyle bir şey yapıyorsa, bil ki o sana yapılmış bir şey değildir. Ya birisine, '*Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla*' mesajı vardır orada veya bir şeylere canı sıkılmıştır. Sende deşarj oluyordur. Eğer sana karşı bir tavrı olsaydı, o da boşanmak isterdi. Bunu istemediğine göre, ne yaparsa yapsın mutlaka birlikteliğinizin iyiliği için yapıyordur. Tıpkı ortağım ve oğlum Ahmet'in bana, bu ofisin iyiliği için yaptığı şeyler gibi.

-**Dünya** olmak ve herkesi **güneş** olarak düşünmek kolay iş değilmiş, dedi.

-Tabii ki kolay değil, dedim. Ama çok zevkli be kızım! Biliyor musun, dünya atmosferi ne yapıyor? Görevi ne? Ve dünyanın neden kendi eksenini etrafında döndüğünü?

-Bilmiyorum, dedi Begüm.

Baktım, toplantıdaki diğer avukatlar da merak dolu bakışlarla sohbetimizi dinliyorlardı. Gerçi bir avukat esniyordu. Belli ki sıkılmıştı konudan veya gece pek uyumamıştı. Bir nedenle kafası burada değildi. Ama diğerlerinin ilgisi tamdı. Can kulağı ile dinliyorlardı bizi.

-Dünya, aşktan, cezbeden, zevkten döner, dedim. Zira döndükçe müthiş başka bir görevi de keyifle yerine getirir. Görevi; dünya, atmosferine giren göktaşlarını sinesinde yakıp, eritip *şehrayine* dönüştürmektir.

Dünyadaki canlılara zarar verebilecek o göktaşlarını zararsız hâle getirmektir. Onları toza dönüştürmek ve yeryüzünde yaşayan canlılara, *şehrayini* izletmektir...

Ve ekledim;

-İşte sen de madem bir dünyasın, etrafında öyle bir atmosfer oluştur ki; sana gelip zarar vermek, çarpmak isteyenleri o atmosferinde muhabbetle erit, yok et. Ve gönlünde her daim *şehrayinler* yaşa be kızım!

-Bu, o kadar kolay mıdır? dedi

-Zor veya kolay... Ama tamamen sana bağlı.

Sonra da şöyle dedim;

-Bak ben Ahmet'in o çıkışına kızabilir, onu herkesin içinde azarlayabilir, hatta belki de ortaklığımızı bile bu yüzden bitirebilirdim. Peki bunun yerine ne yaptım? Onun niyetini hesaba katmaksızın, kendi niyetimi onun sözlerine giydirdim. Ve o sözleri *şehrayine*, kazanca ve muhabbete dönüştürdüm. Ahmet'e karşı ayrı bir minnet duydum. Takdir ettim, beğendim.

-Hepimiz böyle davranabilirsek hayat cennet olur, dedi Avukat Mesut.

-Doğru, dedi Avukat Sena.

-Hiç düşman kalmaz, dedi Avukat Süleyman.

-Ütopya bu, dedi Avukat Fırat. Ütopya!

-Vallahi hayat sizin, tercih sizin arkadaşlar, dedim. Begüm Hanım, eğer isterse, kocasının davranışını, muhabbet atmosferinde eritip dönüştürebilir. Ve kocasının yaptıklarını; sevgi, sahip çıkma, ortak çıkarları koruma olarak algılayabilir. Sonra da onu seven eşi ve cennet kokulu iki yavrusuyla, Boğaz'daki villada,

cennet gibi hayatı yaşamaya devam edebilir. Veya kendi kötü bakışının cezası olarak, yuvasını dağıtır. Ve masum çocuklarını da cezalandırır.

Ve ekledim;

-Tercih Begüm öğretmenin...

Sonra da toplantıya katılanlara dönüp,

-Toplantı bitmiştir arkadaşlar. Ders için, hepimiz adına, Begüm öğretmenimize teşekkür ediyorum.

9.

NİYET GİYDİRMEK

Begüm öğretmenle birlikte, toplantı odasından çıkıp, benim odama geçtik yeniden.

-Kafam allak bullak oldu, Abdurrahim amca, dedi. Toplantıda söylediklerime bakmayın. Bakış açımı değiştirmek, öyle kolay, öyle bir anda olmuyor. Ama gerçekten çok teşekkür ediyorum. Acayip bir yer burası. Sanki büyük bir dönüşüm yaşadım.

Ve ekledi;

-Dünyaya güneşten bakmak... Olaylara, sözlere takılmamak, onları güzele yormak, iyiye yorumlamak... Özellikle de, *başkalarının sözlerine kendi niyetini giydirmek!* Çok anlamlı bilgiler bunlar.

-Ay güzel kızım, dedim. Göbek kordonunun yağları yüzüne enjekte edilince, ne kadar fark etmiş! Güzelliğine güzellik katmış bu işlem. Seni en az 10 yaş gençleştirmiş. Gel şimdi aynı operasyonu, eşinin seni rahatsız eden *sözlerine* yap. Kendi niyetini o sözlere, o davranışlara enjekte et. Bak göreceksin, hemen dönüştürüp güzelleştireceksin onları.

-Yorulдум, Abdurrahim amca, dedi. Müsaadenizle öğrendiklerimi bir sindireyim. Aradan birkaç gün geçsin, ondan sonra yine gelir, rahatsız ederim sizi.

-Tamam kızım, dedim. Ama gitmeden önce bir *sayı* söyle bana. 15 ile 327 arasında bir sayı olsun. *Tefeül* yapacağız...

-325 olsun, dedi.

Damdan Düşen Avukat kitabımın 325. sayfasını açtım. Ve okumadan önce ona gösterdim.

Başlığı görünce büyük bir şaşkınlıkla bana baktı ve,

-Olamaz ya! dedi. Gerçekten mi?

-Evet, dedim. Gerçekten. Babanın hikâyesi bu. Çok ilginç değil mi?

-Çok, dedi.

-İstersen hikâyeyi sen oku. Bakalım sana gönderilen mesaj neymiş, birlikte öğrenelim...

Kitabı elimden aldı Begüm...

Yetimlerin Başını Okşamak isimli hikâyeydi bu. Ve hikâyenin kahramanı, Begüm'ün babası Yaşar'dı.

Begüm sesli olarak okumaya başladı:

“Ev ortamı sıcacıktı... Ocaktaki tencere kaynıyordu. Mis gibi bir yemek kokusu sarmıştı her yanı. Bir kış günüydü. Buhardan pencere camları buğulanmıştı.

Üç buçuk yaşlarındaki çocukları Mert, önündeki oyuncaklarla oynuyordu. Eşi sofrayı hazırlamakla meşguldü.

Evin babası ise, ellerini ve kalbini açmış, dua ediyordu.

-Allah'ım, dedi içinden. Ne merhametli ve cömertsin. Verdiğin nimetlerin kadrini kıymetini bilemedim. Ne olur Allah'ım, bahtına düştüm. Bu huzuru daim ettir. Bozulmasına fırsat verme. Ben yıksam da, döksem de tut beni. Tut ki, edemem sensiz!

Baba Bingöllü'ydü. Adı Yaşar'dı. Ataerkil bir ailenin 8. çocuğuydu. 9 kardeşiyle beraber İstanbul'a göç etmişlerdi.

Büyük sıkıntı ve gayretlerden sonra önemli bir tekstil firmasının sahibi olmuşlardı. Yüzlerce işçileri vardı. İşleri de gayet iyiydi.

Ta ki İtalya’da bir şirket kurana kadar...

Ne olduysa olmuş, ondan sonra işleri bir anda bozulmuştu. Önce banka kredileri, daha sonra başka borçlar. Artık kendilerini döndüremez hâle gelmişlerdi.

Nitekim pazartesi günü avukatlarına açtıkları iflas erteleme davasından, **tedbir kararı** çıkmazsa batarlardı. Piyasada yüzlerce çekleri vardı.

Yaşar’ın yüreği yangın yeriydi. Ev ortamı ise huzur doluydu. Bu huzur, Yaşar’ın içindeki yangının acısını hafifletiyordu.

Avukatlarından çok memnunnardı. Bugüne kadar pek çok yanlıştan dönmelerine vesile olmuştu avukatları. Ama çıkmaza girmelerine sebep teşkil eden İtalya’da kurdukları şirketin sorunlarını çözemiyorlardı bir türlü.

Ve artık yapacak bir şey kalmamıştı. İflas erteleme davası açıp zaman kazanmaktan başka çare yoktu. Biraz geç kalmış olmakla birlikte, öyle de yapmışlardı.

Avukatın dediğine göre tedbir kararının 15 günden önce çıkması mümkün değildi.

Ayrıca öğrendiler ki: Mahkeme, dava dosyasını bilirkişilere verip şirket merkezinde inceleme yaptırdıktan sonra, rapor olumlu ise tedbir verilirmiş. Usul buymuş. Şirketin kurtulma ihtimali bilirkişilerce tespit edilmeden tedbir verilmezmiş.

Tabii bunun istisnaları da varmış, ama pek ender... Hakimlerin tanıdık olması gibi.

Tedbir 15 gün sonra çıkarsa, alacaklılar bu 15 günde şirketi toz duman ederdi. Üretim makinelerini kaldırır, iş yapamaz hâle getirirlerdi şirketi.

Kısacası, ***Basra harap olduktan sonra*** (yani iş işten geçtikten sonra) alınacak tedbirin faydası tartışmaya açıktı...

-Biliyorsunuz, demişti avukatları. Biz hâkimlerle ancak dilekçelerimiz vasıtasıyla konuşuruz. Bunun dışında yol, yöntem kullanmayız.

Avukatları haklıydı. Meşru yolun dışında yol beklemek, çıkmaza girmekti. Hatta dünya hayatı dışında, ahireti de riske etmekti. Allah korusun!

Cuma akşamıydı. Yüreği yangın, kafası karıştıktı Yaşar'ın. Pazartesi yazılacak çekleri, gelecek hacizleri ve sonuçta yaşanacak olan rezilliği düşünerek, ama bunları eşi ve çocuğuna yansıtmaksızın, sofraya oturdu. Ailece yemeklerini yediler.

Ev, çölde bir vaha gibiydi. Bu huzurun devamı için bir şeyler yapmalıydı Yaşar.

Yaptı da.

Yaşar'ın telefonu çaldı pazartesi günü. Arayan bendim, avukatı.

-Allah aşkına Yaşar Bey, sen ne yaptın? dedim. Nasıl hallettin, kimi buldun, araya kimi koydun?

-Ben mi? dedi şaşkın bir sesle.

-Cuma günü açtığımız davadan bugün tedbir kararı çıktı, dedim. Dosya bilirkişiye gitmeden, rapor tanzim edilmeden tedbir kararı verdi mahkeme. Gözün aydın!

Ve ekledim;

-Fakat hayretler içerisindeyim. Sen bu işi nasıl hallettin?

-Esağfurullah Avukat Bey, dedi. Ben kim, halletmek kim?

-Mümkün değil Yaşar Bey, dedim. Lütfen söyle. Söz, aramızda kalacak. Meraktan çatlamak üzereyim. Meslek hayatımda böyle bir şey yaşamadım.

-Vallahi ben bir şey yapmadım, Avukat Bey, dedi. Sadece cumartesi ve pazarı, oğlum ve eşimle birlikte Bakırköy'deki yetimhanede geçirdik. Oradaki yetim ve öksüz çocukların başlarını okşadık. Aile sıcaklığını oraya taşıdık. O minik avuçları gözyaşlarımızla yıkadık. O kadar...

Konuşamadım.

Sadece ağladım, ağladım, ağladım...

10.

HATIRLATICI

Begüm şaşkınlıkla yüzüme baktı,
-Babamın böyle bir olay yaşadığını bilmiyordum
Abdurrahim amca, dedi. Çok etkileyici. İnanılmaz...

-İnan kızım, inan... Ben de inanamamıştım. Ama baban yaşattı bunu bize. Yetimlerin başını okşamanın yıldırım suretli tesirini bizzat yaşadım. Meslek hayatımda böyle bir şey görmemiştim. Şirketin durumu incelenmeden tedbir aldık ya... Hem de torpilsiz!

-Aslında torpilsiz değil Abdurrahim amca, dedi... Yetimlerin torpili yetişmiş babamın imdadına.

-Aynen öyle kızım, dedim. Ve şimdi sen de çocuklarını, o güzelim yavrularını yetim bırakmayı düşünüyorsun. Ama haklısın tabii... Şu kocan çok zalim sana karşı. İlaçlarını kullanmıyor, ameliyat paranı babana ödetiyor... Cimri herif! Davayı açalım da görsün gününü! Baban da gidip tanımadığı yetim çocukların başını okşayacağına, yetim kalmış, kendi torunlarının başını okşasın!

-Çok fenasınız Abdurrahim amca, dedi. Sözlerinizle resmen, yumuşak yumuşak dövüyorsunuz beni. Ringdeki boksör gibi sağlı sollu yumruklar atıyorsunuz. Kadife eldivenlerle atılmış kroşeler! Birazı bilimsel, birazı da dinsel...

-A benim pırlanta kızım, dedim. Ben kim, kroşe atmak kim? Sana kıyabilir miyim ayrıca... Ben sadece bir hatırlatıcıyım. Tek amacım, farklı bir bakış açısı kazanmana yardım etmek.

Ve ekledim,

-Gel bakalım istersen. Esas hatırlatıcı neler söylüyor? Yani Yaratıcı, bizlere yetimler konusunda ne diyor? Bu yetimler neden bu kadar kıymetliymiş. Bakalım mı?

-İsterim tabi, dedi. Bakalım...

-Belki de doğru yoldasındır, dedim. Yavrularını yetim bırakmak, babalarından uzak büyütmek belki de iyi bir şeydir. Boşanma kararından hemen vazgeçme öyle.

Ve Begüm'ün cevabını beklemeden Google'dan yetimlerle ilgili ayet ve hadisleri açıp, sesli olarak okudum.

Bakara Suresi 83. Ayet:

“Hani biz İsrailoğullarından, *Allah'tan başkasına ibadet etmeyeceksiniz. Anne babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara iyilik edeceksiniz. Herkese güzel sözler söyleyeceksiniz. Namazı kılacaksınız, zekâtı vereceksiniz,* diye söz almıştık. Sonra pek azınız hariç, yüz çevirerek sözünüzden döndünüz.”

Bakara Suresi 177. Ayet:

“İyilik, yüzlerinizi doğu ve batı taraflarına çevirmenizden ibaret değildir. Asıl iyilik; Allah'a, Ahiret gününe, meleklerle, kitap ve peygamberlere iman edenlerin; mala olan sevgilerine rağmen, onu; *yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, ihtiyacından dolayı isteyene ve özgürlükleri için kölelere verenlerin;* namazı dosdoğru kılan, zekâtı veren, anlaşma yaptıklarında sözlerini yerine getirenlerin ve zorda, hastalıkta ve savaşın kızııştığı zamanlarda direnip sabredenlerin tutum ve davranışlarıdır. İşte bunlar doğru olanlardır. İşte bunlar Allah'a karşı gelmekten sakınanların ta kendileridir.”

Bakara Suresi 215. Ayet:

“Sana Allah yolunda ne harcayacaklarını soruyorlar. De ki: Hayır olarak ne harcarsanız o, ana baba, akraba, yetimler, fakirler ve yolda kalmışlar içindir. Hayır olarak ne yaparsanız, gerçekten Allah onu hakkıyla bilir.”

Bakara Suresi 220. Ayet:

“Dünya ve ahiret hakkında düşünesiniz diye böyle yapıyor. Bir de sana yetimleri soruyorlar. De ki: Onların durumlarını düzeltmek hayırlıdır. Eğer onlarla birlikte yaşarsanız, sakıncası yok. Onlar sizin kardeşlerinizdir. Allah bozguncu olanla yapıcı olanı ayırt etmesini bilir. Allah dileseydi sizi zora sokardı. Şüphesiz Allah, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.”

Nisa Suresi 2. Ayet:

“Yetimlere mallarını verin. Temiz olanı pis olanla değişmeyin. Onların mallarını kendi mallarınıza katıp yemeyin. Çünkü bu, büyük bir günahtır.”

Nisa Suresi 6. Ayet:

“Yetimleri nikah çağına erişinceye kadar gözleyin, takip edin. Evlenme çağına, buluşa erdiklerinde eğer reşit olduklarını görürseniz, mallarını kendilerine verin.”

Nisa Suresi 8. Ayet:

“Miras taksiminde kendilerine pay düşmeyen akrabalar, yetimler ve fakirler hazır bulunurlarsa, onlara da maldan bir şeyler verin ve gönüllerini alacak güzel sözler söyleyin.”

Nisa Suresi 10. Ayet:

“Yetimlerin mallarını haksız yere yiyenler, ancak ve ancak karınlarını dolduraya *ateş* yemiş olurlar ve zaten onlar çılgın bir ateşe (cehenneme) gireceklerdir.”

Nisa Suresi 36. Ayet:

“Allah’a ibadet edin ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Ana babaya, akrabaya, **yetimlere**, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaş’a, yolcuya, elinizin altındakilere iyilik edin. Şüphesiz Allah, kibirlenen ve övünen kimseleri sevmez.”

Enfal Suresi 41. Ayet:

“Bilin ki ganimet olarak aldığımız herhangi bir şeyin beşte biri mutlaka Allah’a, Peygamber’e, onun yakınlarına, **yetimlere**, yoksullara ve yolculara aittir.”

İsra Suresi 34. Ayet:

“Yetimin malına yaklaşmayın. Ancak rüşdüne erinceye kadar koruma ve geliştirme niyetiyle ona en güzel şekilde yaklaşabilirsiniz. Verdiğiniz sözü de yerine getirin; çünkü herkes verdiği sözden mutlaka sorguya çekilecektir.”

Duha Suresi 6. Ayet:

“Seni yetim bulup da barındırmadık *mı?*”

11.

YETİMLERİN DEĞERİ

Okuduklarım bitince Begüm’e baktım. Öğrendikleri onu etkilemişti belli ki.

-Allah indindeki *yetimlerin* değerini gördün mü kızım? dedim.

-Son ayet dokundu bana, dedi.

-Ne diyordu orada Habibine Allah? dedim. *‘Seni yetim bulup da barındırmadık mı?’*. Ne kadar ibretli değil mi?

-Çok, dedi.

-Allah’ın elçisi de yetimmiş, dedim. Hem anadan, hem babadan... Boşanan çiftlerin çocukları da öyle oluyor genellikle. Boşanan eşler başkalarıyla evlenince, ortada kalan çocuklar hem anasız hem babasız kalıyor... Tıpkı Efendimiz gibi, hem öksüz hem de yetim oluyorlar. Üstelik anne babaları varken öksüz, yetim kalıyorlar.

Begüm, derin bir nefes aldı. Bir yudum su içti.

-Doğru söylüyorsun Abdurrahim Amca, dedi.

-Bir müvekkilimin, bizim ofiste çalışan 18 yaşında böyle yetim bir evlâdı var. Adı **Yasin**. O anlattı bana. Anne babası o küçükken boşanıyor. İki kardeş, annede kalıyor. Babası, başka bir kadınla evleniyor sonra. O kadının da ilk evliliğinden iki çocuğu var. Bir gün babasından araba istiyor Yasin. Liseyi bitirdiği için, hediye olarak. Babası ona diyor ki, *‘Benim dört çocuğum var. Her birinize nasıl araba alayım.’* Adam, evlendiği kadının çocuklarını da sayarak konuşmuş oğluyla... *‘Hepinize araba alma gücüm olmadığı için, sana da araba alamam,’* demiş yani.

-Çok saçma, dedi Begüm. Olur mu öyle şey?

-Olmuş işte, dedim. Yasin şöyle demişti bana: “Babamın bu sözü, kurşun yarasından ağır geldi bana”. Ana babalı, ama boşanmış ailelerin çocukları, anası babası ölmüş yetimlerden beter durumda anlayacağın. Daha ağır...

Ve ekledim;

-Neyse kızım, gel biz seninle yine, Allah Resul’ünün sözlerini dinleyelim:

Ve okumaya başladım elimdeki kitaptan;

“Hazreti Muhammed (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): ***Ben ve yetimi kollayıp gözetleyen kimse, cennette şöyle beraberce bulunacağız***, buyurdu ve işaret parmağıyla orta parmağını biraz açarak işaret etti. Hazreti Ebû Şüreyh Hüveylid İbn Amr El-Huzai’den (Radiyallahu Anh) *Resulullah’ın* şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: *Ey Allah’ım! İki zayıfın, kadın ve yetimin haklarının yenmesinden insanları şiddetle sakındırıyorum.*

*

Bir hadis-i şerifinde de şöyle demiş:

“Müslümanlar içinde en hayırlı ev, içinde yetime iyi davranılan evdir. Müslümanlar içinde en kötü ev de yetime kötü davranılan evdir.”

Allah Resulü (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Sofralarında yetim bulunduran kimselerin sofrasına şeytan asla yaklaşamaz.”

“Bir kimse Müslümanların arasında bulunan bir yetimi alarak, yedirip içirmek üzere evine götürürse,

affedilmeyecek bir suç işlemediği takdirde, Allah-u Teâlâ onu mutlaka cennete koyar.”

“Kim mesuliyeti altındaki kız veya erkek yetim çocuğuna iyi davranırsa, o ve ben cennette şöylece beraber bulunacağız”

“Kim üç yetimi yetiştirir, nafakasını temin ederse, sanki ömrü boyu geceleri namaz kılmış, gündüzleri oruç tutmuş ve sabahtan akşama yalın kılıç Allah yolunda cihat etmiş gibi cevap alır. Keza ben ve o, şu iki parmak gibi cennette kardeş oluruz” buyurmuş ve ardından şehadet parmağıyla orta parmağını birbirine yapıştırmıştır.

“Bir kimse sırf Allah rızası için bir yetimin başını okşarsa, elinin dokunduğu her saç teline karşılık ona sevap yazılır. Eğer kalbinin yumuşamasını istiyorsan, fakiri doyur, yetimin başını okşa” tavsiyesinde bulundu.

“Ben her mümine kendi nefsinden daha ileriyim, daha yakınım. Bir kimse ölürken mal bırakırsa, o mal kendi yakınlarına aittir. Fakat borç veya yetimler bırakırsa, o borç bana aittir. Yetimlere bakmak da benim vazifemdir.”

“Buluğ çağına ulaştıktan sonra yetimlik kalkar.”

“Bize Nebi’nin zekât memuru geldi. Zekâtı zenginlerimizden alıp fakirlerimize verdi. Ben yetim bir çocuktum, bana da bir deve verdi.”

“Bugün Allah için bir yetim başı okşadınız mı? Bir hasta ziyaretine gittiniz mi? Bir cenaze teşyiinde bulundunuz mu?, diye sorardı.

Enes (Radiyallahu Anh) şöyle anlatır:

“Vefatı esnasında Resulullah’ın yanındaydık. Bize üç defa: ‘Namaz hususunda Allah’tan korkun!’ dedi.

Sonra da şöyle buyurdu:

“Emriniz altındaki insanlar hakkında, Allah’tan korkun. İki zayıf hakkında, Allah’tan korkun. Dul kadın ve yetim çocuk; namaz hususunda Allah’tan korkun!” dedi.

“Sonra ‘namaz, namaz,’ diye tekrar etmeye başladı. (Mübarek lisanları söylemez olunca bile) rûh-i mübarekleri çıkıncaya kadar bunu içten içe tekrar edip durdular.”

“Eğer kalbinin yumuşamasını istiyorsan, fakiri doyur, yetimin başını okşa.”

“Allah’ım, iki zayıf kimsenin, yetim ile kadının hakkını yemekten herkesi şiddetle sakındırıyorum.”

Hazreti Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bir gün:

“Yedi helak edici şeyden kaçının” buyurdu.

Sahâbîler:

“Allah’ın Resulü, bunlar nelerdir? diye sordular.

Fahri Kâinat Efendimiz:

“Allah’a ortak koşmak, sihir büyü yapmak, Allah’ın dokunulmasını haram kıldığı bir canlıyı haksız yere öldürmek, faiz yemek, yetim malı yemek, savaş meydanından kaçmak, namuslu ve masum kadınlara zina isnâd etmektir” buyurdu.

*

Kitaptan başımı kaldırıp Begüm’e baktım. İlgiyle dinliyordu okuduklarımı.

-Ya kızım, gördün mü? dedim.

Başını salladı.

-Hadi bakalım, göreceğiz, dedim. Yetimler bu kadar kıymetli... Ve sen de insanlığa 2 yetim hediye edecek misin bakalım?

12.

NASİHATLER BİTTİ

A yet ve hadisleri dinledikçe, bir hüznün çöktü yüzüne Begüm öğretmenin. Gözleri derin düşüncelere daldı. Bir ara ağlamaklı oldu, sonra vazgeçti. Fazla mı ileri gitmiştim? Çok mu yüklenmiştim ona?

-Evet kızım, bu kadar nasihat, bu kadar hocalık yeter. Şimdi hukuk konuşalım. Önce, kanuni haklarını bildireyim sana:

-Bu işin en kolay ve yakışır yolu anlaşmalı boşanmadır. Tek celsede de sonuç alabiliyoruz.

-İyiymiş, dedi.

-Şöyle ilerliyoruz, dedim. Taraflar öncelikle bir anlaşma protokolünde mutabık kalır. Protokolde tarafların hak ve sorumlulukları belirlenir. Çocukların velayetinin kime ait olacağı, nafaka miktarı, malların paylaşımı gibi konular netleştirilir. Çocukların velayetini almayan ebeveynin çocuklarla ne zaman ve ne süreyle görüşeceği de yer alır bu protokolde. Boşanma sebebi olarak da **şiddetli geçimsizlik** gösterilir sadece. Böylece aile içi sırlar dökülmez ortaya, medeni şekilde bir ayrılık gerçekleşir.

-Ya anlaşma olmazsa? diye sordu.

-Eşinle uzlaşamazsan, tek taraflı boşanma davası açarız, dedim. Bu da **çekişmeli dava** olur. Ve çok acılara, çok çirkinliklere sebebiyet verir. Zira o durumda, karşılıklı boşanma sebeplerini ispat etmek zorundasınız. Bunun için de habire birbirinizi suçlar durursunuz. Ne sır kalır, ne de edilmedik hakaret... Hayatınızda kurcalanmayan

herhangi bir nokta bırakılmaz. Süresi de çok uzundur. Ayrıca maliyetlidir. Onun için, *benim kırmızı çizgimdir kızım*, bilesin. Çekişmeli boşanma davası olacaksa, ben yokum. Seni başka avukatlara yönlendiririm eğer öyle karar verirsen. Ama anlaşmalı boşanmanızı sağlarım. Hoşlanmasan da...

Başını salladı Begüm. Söylediklerimi anlamıştı.

-Sonuçta, dedim. Hiç olmazsa *boşanmada anlaşabiliyorsunuz*, ki bu da takdir edilecek bir şeydir. Şimdi senden bu konuları hiçbir yakınınla (ananla, babanla, arkadaşlarınla, ablan dâhil hiç kimseyle) konuşmamanı istiyorum. Bu arada kimseyi de eşinle konuşmaya göndermemelisin. Buna ben de dâhilim. Boşanma, sadece sizin aile meselenizdir. Bülent'le baş başa oturacak ve sakince konuşacaksınız. Ve beraberce ayrılmaya karar vererseniz, bu kararınızı çocuklarınızla da paylaşmak ve onların da onayını almak zorundasınız. Çünkü hayatları en çok değişecek, bu karardan en çok etkilenecek olanlar onlar... Çocuklarınıza sormadan, onların onayını almadan alınacak karar, net söyleyeyim; zulümdür. Ve yok hükmündedir. Onlara, karı-koca neden beraber yapamadığınızı izah etmek ve onları ikna etmek zorundasınız. Sonuçta boşanma ***haram*** kılınmamıştır. Allah'ın sevmediği de olsa helâl kıldığı bir işlemdir.

-Ama ablam biliyor Abdurrahim amca, dedi Begüm. Ona her şeyi anlattım. Sadece ablam değil, iş ortağım o benim. Hatta ben bir daha Bülent'le görüşmeyi düşünmüyordum. Ablam görüşecekti. Öyle konuşmuştuk.

-Sakın kızım, dedim. Sakın görüşmesin, durdur onu! Karı koca arasına başka kimse sokulmaz.

Ve ekledim;

-Sana kendi evliliğimden çok önemli 2 tecrübemi aktarmak istiyorum. Eşinle yapacağın görüşmelerde yararlı olabilir. İster misin okuyayım sana? Onları hikâyeleştirdim çünkü.

-Çok memnun olurum Abdurrahim amca. Lütfen, dedi.

-Peki kızım, dedim.

Ve *Var'la Yok'un Hikâyesi* kitabımdan, “*Ekran Bakışı*” isimli hikâyemi açıp okudum:

*

“-Mutfakta ‘kapı’ vardı, ‘perde’ değil! Benim en mutlu günlerimin hayalini lekeledin hayatım, dedi eşim.

Ve küstü bana.

Eskiden olsaydı, kıyamet kopar, kavga büyür, tartışmalar uzardı. 50 senelik birliktelik de, aşk da, meşk de, çocuk da, sevda da, aile de; kişilik ya da ego karşısında silinebiliyordu.

Bunlar da ne ki?

İnsan benliği, Yaratıcısına kafa tutmuyor mu, isyan etmiyor muydu? O’na karşı zaman zaman “*Tamam Sen Rabbimsin, ama bu işleri de ben yaptım, ben düşündüm. Bu malları dişimle, tırnaklarımla ben kazandım*”, demiyor muydu? Yaratıcının işlerdeki, olaylardaki payını küçültüp kendi payını sürekli büyütüyor muydu?

-Özür dilerim hayatım, dedim. Hemen değiştiririm. ‘Perde’ değil, ‘kapı’ olduğunu yazarım.

Öyle dedim ama merak etmeden de duramıyordum.

Perde veya kapı olmasının, ‘mutlu anılarını’ nasıl lekelediğini sormak istiyordum eşime. Tabii ki yapmadım, sustum.

Gözümün önünde “Hudeybiye” canlandı.

Peygamber Efendimiz, Mekke müşrikleriyle sulh anlaşması imzalayacak. *“Muhammed, Allah’ın elçisi”* diyen ibareyi silin, diyor Mekkeli müşrik. Hazreti Ömer kızgın, celalli. Ama Efendimiz kendi elleriyle siliyor, *“Allah’ın elçisi”* ibaresini.

Mekkeli yetinmiyor bununla. Bir şart daha koşuyor: *“Mekkeli Müslüman olan biri Medine’ye kaçarsa, onu kabul etmeyecek, bize geri göndereceksiniz.”*

Efendimiz buna da *“peki”* diyor. Ve sulh hatırına çok ağır, kabulü mümkün olmayan **Hudeybiye Antlaşmasını** imzalıyor.

Sonra da tavaf için geldiği Kâbe’yi ziyaret edemeden geri dönüyor.

Tavaf sözü verdiği inananlar, şaşkın. Tereddüt edenler var.

Ayet nazil oluyor: ***“Bismillahirrahmanirrahim. İnna fetahna leke fethan mübina. Sadakallühlażim.”***

Yani, ***“Bu anlaşma apaçık bir fetihtir”*** diyor Allah.

Gerçekten de, Allah’ın müjdelediği gibi, bu sulh büyük bir fethi sebep olmuş; büyük bir fethi müjdelemiş, Mekke- Medine’yi birleştirmiştir.

Bana öyle geliyor ki; Hudeybiye’de Efendimiz, ***“Allah’ın elçisi”*** sözünü, karı-kocalara (eşlere) örnek olmak için sildirmiş...

Eşlerden birinin, diğerine karşı egosunu silmesinin

şart olduğunu göstermiş böylece. Bu yapılmadığı sürece, eşler arasında tatlı geçimin ve birliğin sağlanamayacağını anlatmış.”

*

-Aman Allah'ım, dedi Begüm öğretmen.

Ben de ona bakıp, okumaya ara verdim.

13.

SULH HATIRINA

Sonra da şöyle söyledim ona;
-Ya kızım, görüyor musun? Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) kendi elleriyle, **‘Allah’ın elçisi**’ ibaresini silmiş. Sulhun hatırına nelerden vazgeçilebiliyor, anlayabildin mi?

Begüm başını salladı.

-Neyse, o zaman ben okumaya devam edeyim kızım, dedim.

Ve okumaya başladım;

“Bu anlaşmanın (Hudeybiye) ile eşler arasında ne ilgisi var diye düşünenler olabilir. Anlatayım kısaca:

Umre niyetiyle yola çıkan Müslümanlarla, buna izin vermeyen müşrikler (onları Mekke’ye sokmayanlar) arasında imzalanan Hudeybiye Antlaşması’nın şartları o kadar ağır ki, ashâbın morali çok bozuluyor.

Öyle ki, antlaşma yapıldıktan sonra, kurbanlarını kesip tıraş olmalarını söyleyen Peygamberimizin emrine kimse uymuyor. Tabii bu durum Peygamber Efendimizi çok üzüyor.

Ve o an imdadına, eşi Ümmü Seleme yetişiyor...

Efendimiz üzüntüyle eşinin yanına gidip olanları bir bir anlatıyor. Yaşananları onunla istişare ediyor.

Ümmü Seleme de ona diyor ki: *“Ey Allah’ın Resûlü, sen bunu yapmak istiyor musun? O hâlde çık, kurbanını kesinceye ve berberini çağırıp tıraş oluncaya kadar,*

onlardan hiç kimseyle tek bir kelime konuşma.”

Bu söz, peygamber efendimizin o sıkıntılı durum karşısında bir çıkış yolu bulmasını sağlıyor. Eşinin verdiği tavsiyeyi tereddüt etmeden uyguluyor. Böylece ashâbına örnek oluyor. Sahabe-i kiram da hemen onun yaptıklarını yapıyor.

Yani, bir anda sorun çözülüyor, gerilim bitiyor ve Peygamber Efendimiz, rahat bir nefes alıyor.

Bir diğer deyişle, hanımının desteğiyle sıkıntılı bir hali, aşıyor.

Bu olayın; basiretin önemini, fedakârlığın manasını, sabrın hikmetini, stratejinin kıymetini ve kadının görüşüne verilen değeri göstermesi açısından çok önemli olduğunu unutmamak gerekiyor.

Ben de hiç unutmuyorum...

Bunun üzerine, ‘Taksici Dergisi’ni hatırladım.

Bir yere gitmek için bindiğim taksinin arka koltuğunda vardı bu dergi. Alıp gelişigüzel karıştırmıştım sayfalarını. Bir sayfada yer alan, **“Neden, kadınlar arabalarını geriye doğru park etmekte zorlanır?”** başlıklı yazı dikkatimi çekmişti.

İngiltere’de bir üniversite tarafından yapılmış ve deneylerle de kanıtlanmış olan bilimsel bir araştırma sonucunda; erkek gözüyle kadın gözü arasında anatomik farklar olduğu ortaya çıkmış.

Erkek gözü **dürbün** bakışlıymış, bir noktaya kolaylıkla odaklanabiliyormuş. Kadın gözü ise **ekran** bakışlıymış. Yani kadınlar, ekrandaki her şeyi aynı anda görebiliyor ve değerlendirebiliyormuş.

Mesela erkekler, televizyonda bir film izlerken, sadece sahnedeki olayı görüyormuş. Kadınlar ise o olayın yanı sıra, sahnedeki kadının küpesini, ayakkabısındaki bir ayrıntıyı, sehpa üzerinde duran bibloları da görebiliyormuş.

Yani kadınlar **ekran bakışlı** olduklarından, tek bir şeye odaklanmakta zorlanıyor, bu nedenle de arabalarını park ederken sorun yaşıyormuş.

Ben o gün anlamıştım, eşimle aramdaki ‘biyolojik’ farkı...

İkimiz aynı şeylere baksak bile farklı şeyler görüyor ve gördüğümüz şeyler hakkında, doğal olarak farklı yorumlar yapabiliyorduk.

Eşimin gördüklerini ben göremediğimden, ne demek istediğini anlayamıyordum bazen. Yani eksiklik eşimde değil, dürbün bakışlı yaratılmam sebebiyle, bendeydi.

Eşim benden daha geniş görebildiğine göre, onu daha sık dinlemeliydim. Hatta bazen bir şey aklıma yatmasa da, bana **doğru** gelmese de o konu, yine de eşimi dinlemeliydim. Sonuçta Rabbim onu ‘ekran bakışlı’ yaratmıştı. O hadiseler çok daha geniş bir perspektiften bakabiliyordu.

Hayatım boyunca, eşimi dinlediğim durumların hiçbirinden ötürü pişman olmadım.

-Seni bana yar eden Rabbime hamdolsun. Ben senin mutlu anılarını yıkmam hayatım, dedim! ‘Perde’yi kaldırdım, yerine ‘kapı’ yazdım.

Sonra gittim yanına. Sevgiyle birbirimize sarıldık.

14. GÖZ FARKI

Begüm gülümseyerek şöyle dedi;
-Gözlerimizin yaratılış bakımından farklı olduğunu bilmiyordum. Ama çok doğru. Ben de arabamı park ederken zorlanıyorum. Ve hakikaten televizyon ekranında her ayrıntıyı fark ediyorum. Bülent ise sadece olaya kilitli. Çok doğru...

Ve ekledi,

-Ama merak ettim doğrusu, dedi. Peki, *perde* yerine neden *kapı* yazılmasını istedi eşiniz?

-Bilmiyorum kızım, dedim. Sorgulamadım da, merak ettiğim hâlde. Yani, yeni bir polemik çıkmasından çekindim. Sormadım. Benim önceliğim huzurdur evde. Haklı haksız bakmaksızın...

-Yazdığınız hikâye beni etkiledi Abdurrahim amca, dedi. Söylemlerinizi çok etkili ve dokunaklı.

-Sen şimdi ikinci hikâyemi dinle o zaman, dedim. Aslında bu hikâyeyi Bülent'e okuman lazım. Eminim faydası dokunur.

-Meraklandım, dedi Begüm.

-Okuyorum o zaman, dedim. Hikâyenin adı 'EŞ'!

Ve başladım;

“Annemle babam, beni seçmedi, beni istemediler. Onlar sadece bir çocuk istediler! Hatta belki de istemediler. Beni seçen ve anne babama gönderen Rabbimdi.

Demek istediğim; ne anne-babamı ben seçtim ne de annemle babam beni seçti. Yani onlarla aramızda, doğacağım ana kadar hiçbir hukuk yoktu. Benim hukukum sadece Rabbimleydi. O da tek taraflıydı.

Var eden, seçen, ana karnında kalbimi, beynimi ve diğer organlarımı oluşturan, hayat veren, besleyen, yaşatan O'ydu. Ve benim, bilincim oluşmadığı için Rabbim'den haberim yoktu o sırada.

Bunları şimdi düşününce fark ediyorum ki, anne babamla ilişkim bütünüyle zorunlu ve tamamen menfaate bağlı.

Bedenim anne babamın hücrelerinden oluşturulmuş. İhtiyacım olan her bir şeyi onlar temin ediyor. Yeme, içme, barınma, eğlenme hepsi tamam. Ama patron benim. Bir dediğim iki ediliyor evde.

Onlara kötü davransam da hizmette kusur etmiyorlar. Ve bu hâl 20-25 yaşına kadar devam ediyor. Bu yıllar içinde de aramızda, menfaate dayalı bir muhabbet oluşuyor. Sonrasında da onlardan **'alacaklı'** oluyorum. Miras hakkım var çünkü. Güzel iş... Hele de Rabbim beni varlıklı bir ana babaya düşürdüyse. O zaman, hayatımın sonuna kadar çalışmasam, yan gelip yatsam da sıkıntı çekmem.

Ama Rabbimin sürprizleri bitmiyor ki...

Rabbimin ana-babam vasıtasıyla bana yaşattığı, muhabbet ve cömertliğinin devamı varmış meğerse. Gerçekten inanılmaz.

-Anacığım, diyorum, beni bu dünyada **Züleyha'**dan başka anlayan kimse yok!

Anamın kucağına sığamayacak boyuta eriştirince

Rabbim, benim için bir başka kucak hazırlamış meğerse. İhtiyaçlarımı giderecek bir başka insan... Benden habersiz yaratmış, yetiştirmiş, büyüttmüş onu. Sonra da bir şekilde bizi karşılaştırmış. Aramıza muhabbeti vaaz etmiş.

Gel de vurulma. Âşık olma...

Akıl baştan gidiyor neredeyse. Züleyha'mın dışında bir şey düşünmüyorum. 300'den fazla şiir yazıyorum. Ondan başka bir şey göremiyorum.

Okulda aynı sıralarda okuduğumuz için şanslıyız. Lâkin yaz tatilleri felaket. Onu görmeden nefes alamıyorum... Köyü, şehirden 13 kilometre uzakta. Ailesi ailemle farklı görüşte. Bu yüzden ziyarete de gidemem...

Ama dayanamıyorum... Geceleri 13 kilometreyi kimi yayan, kimi bisikletle kat edip, sevgilimin yaşadığı köyün ışıklarının görüldüğü komşu köy Karaçanlar'a gidiyorum. Sevgilimi göremesem de yaşadığı köyün ışıklarını görüyorum. Rüzgârla nefesinin kokusunu aldığımı hissediyorum. Ona şiirler yazıp, gözyaşlarımı döküp eve dönüyorum.

Ailelerimiz izin vermese de üniversite için İstanbul'a gelince, evleniyoruz.

Hey büyük, merhametli, şefkatli, muhabbetli Rabbim!

Ana baba evinden sonra gerçekten cennet misali bu yeni evim ne müthiş bir ikram! Bu ne akıl almaz bir birliktelik!

Anlıyorum seni. *İnsan* yaratmak istiyorsun. Bu yüzden bizi kullanacaksın. Ama muhtaç değilsin ki, dilesen tüm insanları Hazreti Âdem, Hazreti Havva gibi var edebilirsin.

Elbette, diyorsun. Sizi kullanmam ihtiyaçtan değil! Bir insanı nasıl yarattığımı görmenizi ve aracılık etmenizi istiyorum. Aracı olun, neler olduğunu görün ki aklınızı kullanasınız. Şahit olun ki tefekkür edesiniz. Büyüklüğümü fark edesiniz. Cömertliğimi, merhametimi idrak edesiniz. Ve bana hamd eden, teşekkür eden kullar olasınız. Olasınız ki dünya hayatında, hayırda yarışasınız diğer insanlarla. Zulümden, haksızlıktan uzak durasınız. Böylece, ahiret hayatına, cennet hayatına ehil hale gelesiniz. Benim sizlerle asıl buluşmam da o zaman zaten. Ah bir bilseniz, sizin için hazırladıklarımı! Hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın işitmediği nimetler bekliyor sizi. Sürprizler bekliyor. En önemlisi de sizinle kavuşmamız tabii. Şimdilik dünyada, numunelerle yetinmek zorundasınız. Çünkü burası sınav yeri!

*

Gerçekten de öyleydi! Hem de ne sınav!

Aklımı başımdan alan sevgilim, evlenince başkalaştı. Veya ben başkalaştım. Belki ikimiz de... Bir türlü anlaşıyoruz. Sürekli farklı düşünüyoruz. Bana göre ben haklıyım, ona göre o.

Bu hâl, tam 5 sene sürdü. Her sene 4 mevsimi yaşıyorduk adeta. Kışımız oluyordu, sonbaharımız oluyordu, yazımız oluyordu, ilkbaharımız oluyordu.

Ben, hep ilkbaharımız olsun istiyordum. Ama olmuyordu!

Düşündüm, bunun mutlaka bir çaresi olmalıydı.

İstanbullu, yaşlı bir Rum, derdimi anlayıp imdadıma yetişti.

-Ben sana formül vereyim evlât, dedi. Uygularsan layıkıyla, hep baharı yaşarsın yuvanda!

İlgimi çekti.

-Formül çok basit ve kolay, dedi. Sabah akşam başını ve dizini döveceksin!

-Nasıl? dedim. Anlamadım!

Sabah evden çıkarken eşin senden bir şeyler isteyecek. Bazıları mantıklı, bazıları da mantıksız istekler olacak.

Sakin ha, ona;

-Hayır, alamam, demeyeceksin.

Elinle başına vurup;

-Baş üstüne sevgilim, baş üstüne, diyerek başını döveceksin.

Akşamleyin eve gelince ise, sana mantıksız gelen şeyleri almadığını görüp sebebini sorduğunda, aldanıp da asla şöyle demeyeceksin eşine;

-Mantıksız şeylerdi istediklerin. Onun için almadım!

Onun yerine dizine vurup, dizini döverek diyeceksin ki,

-Eyvah! Unuttum ben onu sevgilim!

Ve şunu hep bileceksin; eşin o mantıksız şeyleri, senin sevgini ve ona olan bağlılığını sınamak için istiyor. Yani aslında o da biliyor almayacağını. Bütün derdi seni sınavdan geçirmek. Merak ediyor; bakalım sen ona 'hayır' diyecek misin, 'olmaz' diyecek misin, diye...

Sözlerine şöyle devam etti:

-Yani evlât, mantıklı ya da mantıksız hiç fark etmez.

Eşin senden ne isterse istesin, ona her zaman ‘peki’ diyeceksin.

*

Dediklerini düşünerek, eşimle ilişkimizi gözden geçirdim. Yaşadığımız sorunlarda, her zaman ben haklıydım. Fakat sonunda huzuru en çok bozulan da ben oluyordum. Karısız, çocuksuz kalan da ben! Yani, haklı olmak iyi gelmiyordu bana.

O gün bir karar verdim: Eşim hep haklı olacaktı. Ben de haksız!

Aslında ‘ben’ ya da ‘o’ diye bir şey yoktu. **Biz** vardı. Onun için de; o haklı olunca, ben de haklı oluyordum!

Gerçekten de işe yaradı. Küçük bazı kazalar dışında, evim cennet oldu bana.

İstanbul Rum’un verdiği formül doğruydı. Başını ve dizini dövmek, aile saadetinde çok ama çok mühimdi.

15.

DERDİNİN ADIDIR AŞK

Begüm bu hikâyeyi hepsinden daha çok sevmiştii. Bana bakıp gülümseyerek,

-İşte çözüm bu! dedi Begüm. Tam Bülent’lik bir hikâye bu. Bunu mutlaka okumalı ve **başı ile dizini dövme**yi öğrenmeli bu adam. Aileyi bir arada tutan işte bu güvendir. Bu teslimiyettir. Aşk budur işte! Keşke o da anlasa!

-Aşk şevkten gelir, dedim. Taraflar birbirlerine akar durur kızım. **‘Senin için daha ne yapabilirim? Seni nasıl memnun edebilirim?’** derdinin adıdır aşk.

Ve ekledim;

-Ama, dikkat ettin mi? Bu kadar hikâye okuduk seninle. Hiçbirinde böyle keyiflenmedin. Bülent’e görev veren bir hikâye çıkınca heyecanlanıverdın.... Sana, senin görevini hatırlatan hikâyeler de okudum ama, onları es geçtin. Oysa bu son hikâye, yani **başın ile dizini dövme hikâyesi** çift taraflı. Her iki eş de aynıını yaparsa yani **başını ve dizini döverse**, yürür bu iş.

Begüm, sorumluluğu ona da verince pek hoşlanmadı bu durumdan. Bunu görünce yüzünde, şöyle dedim:

-Bu bir nevi **aşk oyunu** kızım. Ve bu oyunu oynarsanız, siz de **ilahi aşka** kavuşursunuz. Ve beraberce **‘Allah’ım, hak etmediğimiz hâlde bize cennet hayatı yaşatıyorsun. Seni memnun etmek için ne yapmalıyız?’** der, hatta bunun yarışına girersiniz. Toplumdaki yaraları sarmak, komşunun hâlini sormak, evlâtlarınızı Allah’ın istediği şekilde yetiştirmek sevdasına tutulursunuz. Ve bu aşkta

sınır, dur durak yoktur. Pervaz edersiniz sonsuzluğa. Pervaneler gibi ışığa koşar, yanarsınız. Tabiatın ritmi sarar, sarmalar sizi. Bu dünyanız hakiki cennete dönüşüverir. Ve birbirinizle sözle değil, davranışlarınızla konuşursunuz.

Begüm şöyle cevap verdi;

-Yani diyorsunuz ki Abdurrahim amca, başını ve dizini döven ilk ben olmalıyım. Bunu gören Bülent de aynını yapacak... Yani o da benim gibi başıyla dizini dövmeye başlayacak. Doğru mu anladım?

Başımı sallayıp gülümsedim,

-Evet. Hiç şüphelen olmasın kızım, dedim.

Begüm şaşkınlıkla bana bakarken, aklıma bir şey geldi

-Bak şimdi, dedim. Gönlüme bir **Güneş Hatırlatması** geldi. İzin verirsen hemen yazıvereyim. Ve sonra da bunu, senin işini kolaylaştırmak için Bülent'e de göndereyim. Ne dersin?

-Meraklandım, dedi Begüm. İlham mı geldi Abdurrahim Amca?

Cevap vermedim ona. Ve kalemi aldım, yazdım gönlüme gelenleri:

*“Münakaşa edenleri, **sen haksızsın-ben haklıyım,** diyenleri gördükçe, duydukça çok şaşıyorum.*

*Allah'ın Habibi, Sevgilisi, **diğer tarafa ‘sen haklısın’ diyene, cennette köşk verilecek, kefilî benim, gelsin benden istesin,** dediğini duymamışlar mıdır?*

Haklı olmak, ancak üzüntü, gözyaşı, acı ve elem getirir.

Haklı olmayı değil, hak ile beraber olmayı tercih edin.

Bu dünyanızı da cennet olarak yaşamaya başlayın...

*

Begüm'e okudum hemen yazıyı.

Biraz düşündü.

Yüzüne enjekte edilen göbek yağlarından dolayı hafif şiş olan dudaklarını kıvrırdı. Sonra da aklına müthiş bir fikir gelmişçesine sevindi. Hemen telefonunu aldı eline, bir şey aradığı belliydi. Az sonra, aradığını buldu, gülümsedi.

Bulduğu yazıyı, benim telefonuma attıktan sonra şöyle dedi,

-Şimdi size attığım mesajla birlikte, bunu Bülent'e gönderir misiniz, Abdurrahim amca? Umarım aklı başına gelir bunları okuyunca.

Begüm'den telefonuma gelen mesajı açtım, okudum:

*“Eğerbirmes’elenintartışmasında,kendisözününhaklı çıktığına tarafdâr olup, kendi **haklı** çıktığına sevinse; ve hasmının haksız ve yanlış olduğuna memnun olsa, o kişi insafsızdır. Hem zarar eder.*

*Çünkü **haklı** çıktığı vakit, o tartışmada bilmediği bir şeyi öğrenmiyor.*

Belki, gurur ihtimâliyle zarar edebilir. Eğer hak, hasmının elinde çıksa, zararsız, bilmediği bir mes’eleyi öğrenip menfaat elde eder. Nefsin gururundan kurtulur.

Demek insaflı hakperest, hakkın hatırı için nefsinin hatırını kırıyor.

Hasmının elinde hakkı görse, yine rızâ ile kabul edip tarafdâr çıkar, memnun olur.

İşte bu müthiş düstûru kendilerine rehber kabul etseler, ihlâsı kazanırlar. Ve hem dünya hem ahiret işlerinde muvaffak olurlar. Allah'ın rahmetini celbederler. Ve büyük felaketlerden, musibetlerden kendilerini kurtarırlar.”

*

Hayranlıkla okumuştum yazıyı.

-Kızım, dedim Begüm'e. Ne güzel bir şey seçmişsin sen. Harika, çok beğendim bu yazıyı. Ama sadece bunları atarsam, senin bana geldiğini, görüştüğümüzü anlar bu adam. Onun için, ben bunların yanına bir şeyler daha ilave edeyim. Mesela, Ramazan'la ilgili bir-iki Güneş Nasihati...

Ve ekledim;

-Şuna ne dersin? Hem bak iftara da sayılı saatler kaldı. Yerinde bir mesaj olur.

Ve ona, seçtiğim bir Güneş Nasihatini okudum:

“Güneş Nasihati

Siz ne güzel insanlarsınız. Kendi özgür iradenizi Yaratıcınıza teslim etmişsiniz. Önünüzde her türlü nimet serili. Her türlü içecek de yanı başınızda. Buna rağmen el sürmüyor, dokunmuyorsunuz. Oysa susamışsınız, açsınız. Buna rağmen ‘Olmaz, içemem, yiyemem’ diyorsunuz. ‘Bu nimetlerin yaratıcısı, sahibi var. Ondan “Yiyiniz, içiniz” komutu gelmeden dokunamayız’ diyorsunuz. Budur işte bütün mesele. Yaratıcı'nın iradesini kendine irade yapmak. Ve de böylece yanlışlardan korunmak, nimetlere gark olmak.”

Sonra da şöyle dedim;

-Ne diyorsun, uygun mudur kızım bu nasihat?

-Harika bence Abdurrahim Amca! Bülent bunları okur, tefekkür ederse eve gidince onu yumuşamış bulurum.

-Gönderiyorum o zaman. Diğerini de hemen bunun peşinden atarım...

-Çok güzel olur, dedi. Ama, bana da gönderin bu yazıları. Bende de kayıtlı olsun...

16.
SEBEPLER

Begüm'ün yüzünde güller açıyordu adeta,
-Çok güzel oldu Abdurrahim amca, dedi. Bana bir de bu hikâyelerinin bulunduğu *Var'la Yok'un Hikâyesi* kitabınızı vererseniz, daha da güzel olur. Bu hikâyeleri Bülent'e okutabilirsem, pek çok şey değişebilir hayatımızda. Böylece evlâtlarımızı öksüz ve yetim bırakmayız inşallah. O kadar doğrudu ki tüm söyledikleriniz, düşününce kendimi çok bencil buldum.

-Güzel kızım, dedim. Atalarımız mutluluğun formülünü vermiş hepimize: Kendine **savcı** olacak, başkalarına **avukatlık** yapacaksın. Allah, hüsn-ü zannı (güzel zan) farz; su-i zannı da (kötü zan) haram kılmış.

Ve ekledim;

-Sen çok iyisin kızım. Doğru yola girdin elhamdülillah. Kendini sorgulamaya başlaman harika. Nitekim Bülent'in yanlış bulduğu hareketlerin temelinde, mutlaka senin de payın vardır, tahriklerin vardır. Sen kendi tahriklerini ortadan kaldırdığında, onun da düzeldiğini göreceksin.

-O zaman ben evime gideyim Abdurrahim amca. Boşanma fikrimi de askıya alıyorum şimdilik.

-Askıya al da, dedim. O askıya Allah'ın Kur'an-ı Kerim'de bildirdiği boşanma nedenlerini de koy. Ve ancak o nedenler varsa boşanmak için gel bana. Olmaz mı?

-Kur'an'da boşanma nedenleri mi yazılı? Hiç bilmiyordum, dedi.

-O zaman gel, gitmeden önce, onlara da beraber bir göz atalım.

-Tamam, dedi. Ama bu arada ben de ablamı çağırayım. Gelsin de beni alsın buradan.

-Tabii kızım, ara, dedim.

Begüm ablasını çağırırken, ben de Kur'an tefsirini aldım, ona okumak için ilgili bölümü açtım:

Ve Begüm de hazır olunca okumaya başladım:

“Kur'an-ı Kerim'de Bildirilen Boşanma Nedenleri

Kur'an-ı Kerim'de, hangi nedenlerden boşanmanın zaruret hâline geldiği açık bir şekilde belirtilmiştir.

Kadının, eşinin anne ve babasına karşı asi olması, onlara asgari ölçüde hürmet etmemesi, huzursuzluk çıkarması ve fikri anlaşmazlığa neden olması boşanma sebebidir.

Böyle bir durumda evlât, anne babasının hakkını korumak adına boşanmayı düşünebilir.

Kadının ya da erkeğin, *“Ya ben- ya annen-baban”* gibi bir tercih sunması hâlinde, anne babayı tercih etmek gerekir.

Tabi bu genel ölçüler içerisinde verdiğimiz bir cevaptır. Aile içerisinde çok farklı durumlar olabilmektedir.

Bu nedenle bir karar vermek gerektiğinde, aile danışmanlarından destek almak ve ona göre bir karara varmak, en az hatayla olayı neticelendirmeyi sağlayacaktır.

Kur'an-ı Kerim'de bildirilen boşanma nedenleri de çok fazla değildir. Üç tane temel neden belirtilmiştir:

1.Boşanma Sebebi: Açık edepsizlik (zina):

Zina, İslam’da büyük bir suçtur. Neredeyse şirkle eş anlama gelecek kadar büyük bir günahdır. Zina, aile düzenini yerle bir eden, evlilik bağına zedeleyen korkunç bir fiildir. Böyle bir fiilin Müslüman bir evde işlenmesi hiçbir zaman düşünülemez. Bu fiili Müslümanın evine reva gören bir kadın ya da erkek, o eve layık olamaz.

Nisa Suresi, 19. Ayette şöyle buyrulmuştur:

“Onlara verdiklerinizin bir kısmını alıp götürmek için onları sıkıştırmayın. Şayet apaçık bir edepsizlik yaparlarsa başka. Onlarla iyi geçinin.”

Talak Suresi, 1. Ayette ise şöyle buyrulmuştur:

“Ey Peygamber! Kadınları boşadığınız zaman onları iddetleri içinde boşayın ve iddeti sayın. Rabbiniz Allah’tan korkun. Onları evlerinden çıkarmayın. Kendileri de çıkmassınlar. Ancak apaçık bir edepsizlik yaparlarsa, başka.”

2.Boşanma Sebebi: Huzursuzluk çıkarma ve fikri anlaşmazlık:

Kur’an-ı Kerim’de ikinci boşanma nedeni; *huzursuzluk çıkarma ve fikri anlaşmazlık* olarak belirtilmiştir. Bir toplumun huzurlu bir ortam oluşturması için toplumun çekirdeğini oluşturan ailenin, huzurlu olması gerekir. Ailedeki huzuru ise birbirleriyle çok iyi anlaşılan eşler sağlar.

Ailedeki temel direkler dengeli değilse, aile yuvası her an yıkılmaya mahkûmdur. Ailedeki huzuru ve sürekliliği sağlamak için dengesiz olan direğin tamir edilerek düzeltilmesi, düzelmesi mümkün değilse değiştirilerek yenilenmesi, hem aile hem toplum adına

yararlı olacaktır.

3.Boşanma Sebebi: Dünya hayatını ve süsünü Allah’a tercih etmek:

Kadın olsun erkek olsun; kişi, yaratılışın temel gayesi olan Allah’a itaat ve kullukla mükelleftir.

Yaratılışlarının şuurunda olanlar, hareketlerinin yönünü ona göre düzenlerler. Ve yeryüzünde fitne kalmayınca kadar inandığını söyleyen herkesin üzerine düşen bir görev ve sorumluluk vardır.

Zariyat Suresi, 56. Ayette şöyle buyrulmuştur:

“Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”

Fatiha Suresi, 4. ayette ise şöyle buyrulmuştur:

“Yalnız Sana kulluk eder, yalnız Senden yardım dileriz.”

Yaratılış gayesini unutup dünya hayatının süsünü isteyenlere karşı Kur’an’da şöyle buyrulmuştur:

Ahzab Suresi, 28-29. Ayetlerde:

“Ey Nebi! Eşlerine söyle! Eğer siz dünya hayatını ve onun süsünü istiyorsanız, gelin size mehrinizi vereyim ve sizi güzellekle salıvereyim. Eğer siz Allah’ı ve ahiret yurdunu istiyorsanız, Allah sizden güzel hareket edenlere büyük mükâfat hazırlamıştır”

Hud Suresi, 15-16. Ayetlerde ise şöyle buyrulmuştur:

“Kimler dünya hayatını ve süsünü isterse, onlara oradaki amellerini tam veririz. Ve onlar orada hiçbir eksikliğe uğratılmazlar. Ama onlar öyle kimselerdir ki,

ahirette onlar için yalnız ateş vardır ve yaptıklarının hepsi orada boşa çıkmıştır. Amelleri hep batıl olmuştur.”

Şura Suresi, 20. Ayette ise şu şekilde ifade edilmiştir:

“Kim ahiret ekinini istiyorsa, onun ekinini artırırız. Kim dünya ekinini istiyorsa, ona da dünyadan bir şey veririz. Fakat onun ahirette bir nasibi olmaz.”

*

Ve son olarak şöyle dedim;

-Allah korusun, ne diyelim...

17.

ABLA

Beklerken, Begüm'den 6 yaş büyük ablası Ayça'dan söz edeyim size.

Bir insan bu kadar mı sevimli olur? Bu kadar mı cana yakın? Ayça, tanıştığı anda atmosferiyle insanı saran sarmalayan biridir. Uçarı hareketleri vardır. Bazen de heyecan fırtınası yaşatır insana. Çözüm odaklıdır. Bir problemin varsa, anında 2-3 çözüm söyleyiverir sana. Söylemekle kalmaz, hemen problemi çözebilecek, yardımcı olabilecek birilerini de bulur. Senin derdini derdi edinir. Dostça üstlenir yükünü, fazla hesap yapmaksızın. Şefkat ve iyilik abidesidir. Tabii onu kızdırmadığınız ana kadar... Bam teline dokunursanız -bazen dokunmasanız da o dokunulduğunu sanır- içindeki cadı çıkar ortaya. Aklınız varsa böyle durumlarda kaçmayı öneririm size. Ölçü mölçü kalmaz dilinde. Söylenenleri asla duymaz.

Onu, nasıl bu kadar iyi tanıdığımı merak ettiniz tabii...

Söyleyeyim... Ayça'yı ben boşadım. Onun boşanma avukatıydım.

Ve o, boşadığım tek müvekkilemdir.

Geçirdiğimiz süreci ve boşanmadan sonra yaşananları anlatacağım size. Böylece, boşanma meselesine neden bu kadar karşı olduğumu anlayabileceğinizi düşünüyorum.

Hakkını vermem lazım. Boşanmadan sonra iki evlâdına öylesine sahip çıktı ki, herkes hayran kaldı ona. Hem analık hem babalık yaptı çocuklarına. Babalarının yokluğunu hissettirmemek için elinden geleni yaptı.

O günden beri hep aklımda bir soru var:

Çocuklar kavgalı bir ortam yerine, kavgasız bir ortamda, ana-evlât sarmalında cenneti mi yaşadılar, yoksa tam tersi mi oldu?

*

Ayça çat kapı içeri girdi. Selamsız sabahsız...

Elbette önce aklındaki soruyu sordu:

-Dava açıldı mı?

-Kızım, önce selam, sonra kelim, dedim.

-Kusura bakmayın Abdurrahim amca. Ama inanın hiç vaktim yok. Begüm'le çok işimiz var. Aklımda da 20 proje... Yani kafamda tilkiler çok bugün. Ortağımla (Begüm) para kazanmamız lazım. Masraflarımız çok. İyi ki Begüm boşanma kararı verdi. Böylece işe daha çok zaman ayırabilecek. Bunalmıştım yoksa.

Ayça'nın bu halinden (hışım ile içeri girişinden ve söylediklerinden) Begüm'ün biraz ürküğünü, hatta biraz da sıkıldığını fark ettim.

Demek ki abla kardeş bana gelmeden önce iş planı yapmışlardı. Begüm evine gitmeyecek, belki de ablasında kalacaktı o gece. Hatta belki sonrasında da... Böylece 24 saat beraber işlerini takip edebileceklerdi.

Tabii Ayça bilmiyordu ama Begüm, fikrini değiştirmişti. Ve anladığım kadarıyla Begüm, ablasına bunu söylemekten çekiniyordu.

-Hadi Begüm, kalk gidelim, dedi ablası. Çocuklar da bizde, mızızlanmaya başladılar. Benimkilerle dalaşmadan yetişelim onlara.

Begüm bana baktı. Yardım istiyordu gözleriyle. Sözlü olarak bir şeyler söylemesine gerek yoktu.

-Ablama kararımı siz söylemeniz, der gibi bakıyordu yüzüme.

-Ayça kızım, otur hele, dedim.

-Gerçekten vaktim yok Abdurrahim amca. İzniniz olursa, biz gidelim lütfen.

-Sana otur dedim kızım, dedim. Beş dakika hatırım yok mu benim? Dünya işleri bitmez ki.

İstemeye istemeye, canı sıkılarak oturdu.

Zeki kız. Hemen fark etti gerçeği. Kardeşine şaşkınlıkla bakarak sordu:

-Yoksa, boşanmaktan vaz mı geçti Begüm?

Begüm'ün boyun büktüğünü görünce:

-Asla kabul etmiyorum! dedi.

Ve ekledi;

-Olamaz böyle bir şey. Boşanacak, boşanmak zorunda! Yağma yok! Bugüne kadar Begüm hep ailesini, evini önceledi. İşini hep savsakladı. Yani işi hep ikinci planda kaldı. Keyif için çalıştı da denebilir. Tuzu kuru tabii. Paraya ihtiyacı yok, anlıyorum. Ama benim var. İki çocuğumun yükü omuzlarımda. Benim çok paraya ihtiyacım var Abdurrahim Amca, siz de biliyorsunuz, çocuklarıma hem analık hem babalık yapıyorum ben. Ve şimdi tam para kazanma zamanı. Dünyaya açılma zamanı. İşimize asılmak zorundayız. Bunun için de benim 7/24 ihtiyacım var Begüm'e. Yani hayır, kabul etmiyorum ben bunu. Boşanacak Begüm. Boşanmalı... Böyle bir anda, benim hayallerimi yıkamaz!

*

İşte gördünüz Ayça'yı.

Bir şekilde bam teline dokunduk ve neler söylediğini gördük!

Etrafını görmüyor böyle zamanlarda, bodoslama gidiyor. Aileymiş, yeğenlermiş, çocuklarmış, gözü görmüyor kimseyi. O sadece işine kilitlenmiş. Para kazanacak, kararlı. Hem çok para.

-Ya Abdurrahim amca, dedi Ayça.

Haklı olduğunu ispatlamak istercesine, açıklamaya başladı az önce ettiği sözlerin sebeplerini,

-12 senedir Begüm'ü bekliyorum ben. Evlendi, bekledim. Çocukları oldu, bekledim. Çocukları büyüsün dedik, bekledim. Şimdi tamam işte, çocukları da büyüdü. Artık Bülent'e ihtiyacı yok ki... Hazır, densizlik yapmış kocası, boşansın işte. Kurtulsun zincirlerinden, kavuşsun özgürlüğüne.

-Bana öyle geliyor ki kızım, dedim. Senin asıl derdin Begüm'ün özgürlüğü değil. Sen, onu sen tepe tepe kullanmak için boşanmasını istiyorsun.

18.
BABA

Daha önce de bahsettiğim gibi, Begüm ve Ayça'nın babaları Yaşar Bey, çok sevdiğim, mübarek bir insandır. Yetim çocukların başını okşayınca, hâkimlerin nasıl *olmaz* bir karara imza attıklarına, bizzat şahit oldum.

O günden beri de ailecek yakınlaştık onlarla. Özellikle de büyük kızları Ayça'yla. Bundan 15 sene önceki boşanma davasında, birbirimizi daha iyi tanıdık, iyice yakınlaştık.

Ayça'nın davası benim için bir mihenk taşı oldu. Madem helâldi boşanma, ben de *peki* demiş, davasını almıştım. Ve zor da olsa, şartları ağır da olsa, anlaşmalı boşanmayı sağlamıştım.

Bu işin kolayca sonuçlanmasını, benim becerim falan sanmayın. Zira anlaşmalı protokole göre Ayça'nın kocası Selçuk, 1000 altın mehri ödemeyecek, nafaka bile vermeyecekti. Ayça ve iki çocuğu için böyle bir anlaşma sağlayabildim ancak.

Sonra da çocukların babasına dedim ki:

-Hiç olmazsa çocukların için 100'er TL nafaka yazalım. Sembolik bir şey yani... Böylece çocuklar seninle bir aidiyet hissederler.

-Yok, dedi. Ben öğretmenim, benim maaşım ancak bana yeter.

Sulhun hatırına, çocukların bütün yükünü Ayça'ya yıkarak, anlaşmalı boşanmayı gerçekleştirdik.

Boşanma anına kadar kocasına veryansın eden Ayça, mahkeme sonrasında oldukça tuhaftı. “*Hadi kızım, gözün aydın*”, deyip, boşanma kararını eline verince baygınlık geçirdi. Bereket babası yanındaydı da tuttu onu.

En iyisi böyle parça pinçik anlatmayayım Ayça’nın hikâyesini. Baştan anlatayım her şeyi...

*

Ayça, kocası Selçuk’la üniversitede tanışır. Eğitim Fakültesi talebesidir ikisi de. Yaşıttırlar. Sevda bu, birbirini görür görmez âşık olurlar. Ve zaman kaybetmeden evlenmeye karar verirler. Ama denklik yoktur aralarında. Selçuk Hatay’lı, anne -baba öğretmen bir ailenin evlâdıdır. Ayça ise tekstil zengini bir ailenin kızıdır. Hayatında sıkıntı görmemiş İstanbul’da doğup büyümüş bir genç kızdır.

Selçuk, aralarındaki bu farklılığın, ileride bir sorun teşkil edebileceğinden endişelenir ve Ayça’ya der ki:

-Ben büyük şehirde yapamam, yaşayamam. Benim hayalim birköy veya kasabada öğretmenlik yapmak. Bunu çok iyi bilmelisin. Benimle oralarda yapabileceksen, böyle bir hayatı sevebileceksen evlenelim.

20 yaşın heyecanıyla Ayça, böyle bir hayata alışabileceğini düşünür. Belki de zamanla kocasının fikrini değiştirebileceğini hayal eder.

Bu yüzden de Selçuk’a,

-Olur, der.

Konuyu ailelerine açarlar.

Ayça’nın babası Yaşar Bey, Selçuk’la tanışmak için onu fabrikasına davet eder.

Bakar ki pırlanta gibi bir delikanlı vardır karşısında.

-Evlâdım, der Yaşar Bey. Evlilik sorumluluk işidir. Sen hiç hayatında bir iş yaptın mı? Hiç para kazandın mı?

-Hayır, der Selçuk. Babam beni bir yaz tatilinde, çaycıya çırak vermişti, ama onu da beceremedim.

-Ayça çok rahat büyüdü, der Yaşar Bey. İhtiyaçlarının karşılanması oldukça zor olabilir.

Delikanlı cevap vermez. Başını önüne eğer sadece...

Akşama eve döndüğünde Ayça merakla babasına, fikrini sorar. Selçuk'u beğenmiş midir? Evlenmelerine rızası var mıdır?

Babası şöyle cevap verir:

-Fikrimi söylesem ve **olmaz** desem, dinleyecek misin sözümü?

Ayça, hayır anlamında başını sallayınca, babası şöyle devam eder sözlerine.

-Rızam vardır kızım. Hayırlı, mübarek olsun.

Ve Ayça ile Selçuk, daha talebeyken nikâh kıyıp evlendirirler. Evliyken de okullarını bitirir, mezun olurlar. İkisi de öğretmenliğe başlar sonra.

Bu arada bir erkek evlâtları olur. Bir-iki sene Adana, Mersin, Karaman, Balıkesir gibi yerlerde görev yaparlar.

Ama Ayça yaşadığı bu yeni hayatta çok zorlanmaktadır. İstanbul, rüyalarına girer sürekli. Ayrıca iki öğretmen maaşı, Ayça'ya yetmez. Ailesinden destek alır zaman zaman, ama o da sorunu çözmez.

Kocası, babası gibi tüccar olsun, daha yüksek bir

gelire sahip olsun ister. Ama kocası mesleğini seviyordur ve hiç oralı olmaz.

Konu her açıldığında Selçuk,

-Ben öğretmenim, der durur.

Hır gürlle de olsa evlilikleri devam eder. Ve Ayça, ne yapıp eder sonunda İstanbul'a gelmeye ikna eder kocasını.

Ayça'nın ailesinin yakınındaki bir evde yaşamaya başlarlar. Ayça doğup büyüdüğü yerededir artık.

Ama yine mutlu olamazlar, çünkü bu sefer de kocası Selçuk, İstanbul'da boğulmaktadır. Bunda, İstanbul'da yaşamanın bedellerinin ağır olmasının da payı vardır. Masrafları katlanmıştır bu şehirde.

O süreçte nur topu gibi bir de kızları olur.

Yaşar Bey, kızı Ayça'ya bir daire satın alır.

Ayça, kocası ve çocukları oraya yerleşirler. Hiç olmazsa kira dertleri kalmamıştır artık. Ama iki çocuk olunca, masrafları da iyice artmıştır.

Selçuk'un ek iş yapması gerekir. Ama kocası bu fikre yanaşmayınca, Ayça para kazanmanın yollarını arar. Bulması da uzun sürmez.

Zaten baskın bir karaktere sahip olan Ayça ekonomik özgürlüğüne kavuştukça, Selçuk sönük kalmaya başlar karısının yanında.

19.

BİTEN BİR EVLİLİK

Ayça ile Selçuk'un evlilikleri her geçen gün daha da kötüye gider. Kavga, gürültü, patırtı, hakaret, küçük görme ve en sonunda da şiddet.

Ayça işte tam da o süreçte, kız kardeşi Begüm gibi kesin **boşanma** kararlılığıyla gelmişti bana. Mehir, nafaka talebiyle oturmuştu karşıma...

O gün, anlattıklarını duyunca, gülerek şöyle söylemişim ona;

-A kızım... Kocanın öğretmenlik maaşı dışında bir şeyi var mı ki ondan bunları talep ediyorsun? İsteklerinin hepsini kabul etse bile, ödeme şansı yok ki. Sen de biliyorsun. Olmayacak duaya 'âmin' deme bence.

Ve ekledim;

-Yeter ki kocan, babanın sana aldığı daireden hak talep etmesin. Gerçi etse de kazanamaz. O dairenin, sana, babanın hediyesi olduğu ispatlı. Ama Selçuk'un dava açmasına engel yok. Ayrıca şunu da söyleyeyim; tanıdığım kadarıyla bırak sana, çocuklarına bile nafaka vermez bu adam.

Gerçekten de öyle oldu. Ve bana göre Selçuk, haklıydı da. Bir tek öğretmen maaşı vardı elinde, bu da ancak kendisini geçindirirdi.

Ayça'yı, hiçbir şey istememeye ikna edince, kocası Selçuk da anlaşmalı boşanmaya razı oldu. Ve bir celsede boşandılar. Çocukların velayeti anneye verildi.

Ayça, evinde iki çocuğuyla, kocasız, huzurlu, mutlu,

keyifli günler yaşamaya başlayacaktı. *Oh be, kurtuldum o zalim, beceriksiz adamdan*, diye düşünüyordu muhtemelen. Boşanmıştı. Özgürdü artık. Selçuk yansındı şimdi kendi derdine. Çocuklarından uzak, karısından uzak olan, yalnız kalan oydu sonuçta. Hak etmişti bunları. Görsündü gününü!

Selçuk **gününü gördü** gerçekten.

Boşanma sonrası İstanbul'dan ayrıldı ve Hatay'ın bir ilçesine göçtü. Ana-babasının yanına taşındı. 6 ay kadar bekar hayatı yaşadı.

Sonra duyduk ki, 2 çocuklu öğretmen bir kadınla evlenmiş. İkisinin de ikinci evliliğiymiş.

Selçuk, yeni eşi ve onun 2 çocuğuyla birlikte yaşamaya başlamış. Diğer bir deyişle, onlarla yeni bir aile kurmuş kendisine. Kendi çocuklarını ise ayda bir görüyormuş.

*

Bir gün Ayça'nın babası Yaşar Bey geldi bana. Sohbet ettik, dertleştik. Tabii ki sohbet konusu Ayça ve evlâtları oldu.

-Nasıllar? dedim. Rahatlar mı?

-Ne sen sor, ne ben anlatayım avukatım, dedi. Eski günleri mumla arıyoruz, mumla.

-Allah Allah. Çok şaşırdım, dedim.

-Çocuklar perişan oldu bir kere, dedi. Kız torunumun 'Baba, baba!' feryatları 'Arş-ı Alâ'yı titretmiştir. Gözyaşlarını biriktirse, göl olurdu. Herkesin psikolojisi bozuldu. Terapi alıyorlar maaile... Tabii özelde oluyor bunlar. Yani hepsi parayla. Senin anlayacağın yük benim sırtımda. Kızım bana yük olmamak için çırpınıyor

gerçi. Hatta **NeoScool** diye bir proje geliştirdiler kardeşi Begüm’le. Eğitimle ilgili bir şey. Ama henüz masraflarını çıkarabiliyorlar ancak. Zamanla oturacaktır tabii rayına...

Ve şöyle devam etti konuşmaya;

-Kızıma aldığım daire uzaktı bize, Tuzla’daydı. Onu sattı. Ben de Etiler’deki evin bir katını onlara verdim. Alt katı da ofis yaptılar iki kardeş. Ayça da eğitim danışmanı oldu. İşinde çok da başarılı aslında. Ama daha işin başında. İsim yapması lazım bu sektörde, iyi para kazanması için. Çırpınıp duruyor işte. Ne yapsın ki başka? Onun da psikolojisi bozuldu tabii bu süreçte. Çocukları gibi o da terapide sürekli...

Ve ekledi;

-Babasız kalan çocuklar da saldırgan oldu. Evlerinde huzur kalmadı. Hep hır gür, bağırış çağırış. Çok üzülüyorum hallerine, çok... Güya sorunlar bitsin, huzur gelsin diye boşandılar. Ama evde kavga hiç eksik olmuyor. Kavga sebepleri çocukların babası oluyor genellikle. Sadece karı-koca boşandı sonuçta, çocuklar babalarından, babaları çocuklardan boşanmadı ki... Yani boşanınca bitmiyor sorunlar, onu gördüm ben bu hadisede. Kızım perişan oldu ayrıca. Tek başına çocuk büyütmek kolay mı? Hastalık oluyor, kızım koşuyor. Okulları, ödevleri oluyor, kızım koşuyor. Evin işlerine, alışverişe, yemeğe her şeye kızım koşuyor. Bu arada da öfkesi artıyor tabii. Yoruldukça, zorlandıkça daha da kaçıyor neşesi. Eski eşinin sorumsuzluğuna veryansınlar başlıyor sonra da.

-Kolay değil, dedim. Boşanmakla bitmiyor gerçekten sorunlar.

-Daha da artıyor hatta, dedi Yaşar Bey.

Ve ekledi;

-Ha, haberin olsun bu arada. Sen de payını alıyorsun o veryansınlardan zaman zaman. Kızım Ayça, sık sık bana; *'Senin avukatın aldattı beni. Nafakasız boşadı!'* diye söylenip duruyor. Bilesin...

-Başka türlü mü mümkünmüş gibi, dedim gülerek.

-Değildi tabi, dedi. Ben biliyorum da, ne yapayım, susuyorum ne derse. Acıyorum aslında ona. Sonuçta kızım, gözümün nuru. İçim acıyor yaşadıklarını izlerken. Ama her şey bir yere kadar avukatım. Ana-baba olarak yapacaklarımızın sınırı belli. Elimizden gelen desteği veriyoruz, ama elimizden gelmeyen şeyler de var.

Ve ekledi,

-Ayça'nın işi gerçekten de zor... Sonunda, genç bir kadın. Babasız büyüyen, ergen iki çocukla uğraşıyor. Bir evi idare etmek, devlet yönetmekten zor. Çok ağır bir yük. Sosyal açıdan da hayli zorlukları var bu durumun. Mesela, çevresindeki insanlar, arkadaşları, kardeşleri hep evli. O ise bekar bir anne ve bu durum sosyal ilişkileri sıkıntılı hale getiriyor. Bizim toplumumuzun dullara bakışını bilirsin... Bütün bunları görünce, yeniden evlensin istedim. Ve birkaç damat adayından söz ettim. Ama çocuklar kıyameti kopardı. Tabii kızım da. Belli ki onun beklentileri başkaydı.

Derin bir nefes aldı, sıkıntılı olduğu belliydi, hatta biraz da öfkeli,

-Beklentileri çıkmayınca da, bu sefer etrafındaki insanları boşanmaya teşvik etmeye başladı... *'Boşanın, benim gibi, özgür olun'* demeye başladı çevresindekilere.

İnanır mısın avukatım, benim eşime, yani kendi öz annesine bile yaptı bunu. Defalarca, ‘*Babamdan boşan, bu adama ne diye katlanıyorsun?*’ dedi...

Bir yorum yapmamı bekledi, yapmadım, yapamadım. O da konuşmasına şöyle devam etti;

-Bunu niye yapıyor hiç anlamıyorum. Boşandığına bin pişman olduğu hâlde, boşanma güzellemesi yapması tuhaf değil mi?

Yine yorum yapmadım söylediğine. Cevaplayamadım sorusunu. O da gülümseyerek şöyle dedi;

-Etkili de oldu aslında. Çevresindeki pek çok arkadaşının boşanmasına vesile oldu. İkna etti onları yani. Tabii kardeşlerine de tesir ediyor. Özellikle de Begüm’ü çok sıkıştırıyor boşanması için. Ve bu benim hiç hoşuma gitmiyor!

Derin bir iç çekti Yaşar Bey ve konuşmasına şöyle devam etti:

-Ne yapıp edip uygun birini bulmalı ve evlendirmeliydim kızımı. Ancak düşünüyorum tabii, iki çocuklu bir kadınla, kim, niçin evlensin ki! Hadi bir aday çıksa, o da dul olur herhâlde. Ve onun da çocukları olur. Yok yok şimdi moda öyle değilmiş, onu da araştırdım. Evlenecek dullar, çocuklardan kurtulmanın yolunu bulmuş. Çocukları, güya *onların iyiliği için* yatılı özel okullara veriyorlarmış. Böylece *çocuk sorununu* hallediyorlarmış. İnanabiliyor musun? İnsan bunları duydukça, *gerçek değildir inşallah*, diye düşünüyor. Ama öyle maalesef...

-Haklısın, dedim. Ben de çok duyuyorum böyle hikâyeler artık. Yine de her seferinde bir umut, senin gibi ben de, *gerçek değildir inşallah* diyorum içimden...

20.
YANILMIŞIM

Yaşar Bey, söylediğinden kendisinin de memnun olmadığını hissettirerek,

-Ama gerçek çıkıyor çoğu Avukat Bey, dedi. Çocukları kavgalı ortamda büyümesin diye boşanan eş, kendisine yeni bir eş bulduğunda genellikle yine **çocuklarının iyiliği için (!)** hemen onlara yatılı bir okul bulma telaşına giriyor. Hep çocukların **iyiliği** için (!)

Canı çok sıkılmıştı, sesinde öfke vardı. Şöyle devam etti,

-İnsan çocuğunun iyiliği için (!) onu yetimhaneye verir mi? Yetimhane dediğime bakmayın, yatılı özel okullardan söz ediyorum aslında. Ben onlara da *yetimhane* diyorum.

Ve ekledi,

-Yani avukatım, kim ne derse desin, isteyen istediği kadar haklı olsun; boşanmanın asıl mağdurları, sonuna kadar masum olan o çocuklar oluyor. Onlar, ebeveynlerinin boşanmasının bedelini hayatlarının sonuna kadar ödüyorlar.

-Çok dolusun, çok yaralısın bu konuda Yaşar Bey, anlıyorum seni, dedim.

-Nasıl olmayayım Avukatım, dedi.

-Bir de kendileri seçiyorlar eşlerini, dedim. Özgür iradeleriyle...

-Görücü usulüyle evlenmeye karşı çıkıyorlar! dedi.

‘Biz kendimiz aşık olacağız, flört edeceğiz, evleneceğimiz kişiyi kendimiz seçeceğiz,’ diyorlar. Tamam, senin de dediğin gibi, kendileri seçiyor, kendileri beğeniyor. Sonra ne oluyor peki? ‘Aaa, yanlışmışım’ deyip boşanıyorlar hemen.

-Ne yazık ki, dedim. Günümüzde evlenen gençlerin çoğu, aradan kısa bir süre geçtikten sonra böyle diyor: **Yanılmışım!**

-Buraya gelirken, kızıma uğradım, dedi. Yanında, yarın boşanma davası olan bir kadın arkadaşı vardı. 10 yaşında bir erkek çocukları varmış. Konuştum onunla. Aynı terane... O da, çocuğunun **iyiliği için (!)** boşanıyormuş. Sordum ona. Dedim ki; **Çocuğunun fikrini aldın mı? Oğlun onayladı mı boşanma işini?**

-Ne dedi, dedim merakla.

-Yok, sormadım oğlumun fikrini, dedi tabii ki. İyi, dedim ben de. Çok iyi ettin. Böyle devam et. Ona sormadan hep onun iyiliği için (!) karar alıp uygulamaya devam et, dedim. Sinirlendim sonra. Kalktım, ayrıldım oradan. Buraya geldim o sinirle...

Belliydi halinden, çok yaralıydı Yaşar Bey.

Boşanmış kızıyla ve torunlarıyla çok acı tecrübeler yaşadığı her halinden belliydi. Böyle yeni örnekler görmek, onu daha da üzüyor olmalıydı. Yaraları tazeydi sonuçta...

Ayağa kalktı, odada bir iki tur attı.

Ben de sustum bir süre...

Sonra yeniden oturdu, anlatmaya başladı;

-Ya, Avukatım, dedi. İnsan kendi öz evlâdına; ‘Benim

üvey evlâtlarım da var; benim gözümde hepiniz birsiniz' nasıl der? Üvey evlâtlarının kendi babaları hayattayken üstelik. Söyle bana lütfen, insan kendi evlâdına nasıl yapar böyle bir şeyi, yani nasıl böyle bir söz söyleyebilir? Bu sözün, o çocuğu derinden yaralayabileceğini nasıl anlayamaz? Benim hiç aklım almıyor...

-Kim demiş bunu, diye sordum.

-Ayça'nın boşandığı kocası, dedi. Torunum **Yasin**'in babası Selçuk. Zaten 3 ayda bir görüşüyor oğluyla. Çocuk ondan, mezuniyet hediyesi olarak, eski model, ikinci el bir araba istemiş. Selçuk da bu lafı söylemiş karşılığında çocuğa. *Ben sana araba alamam. Benim iki değil, dört çocuğum var*, demiş.

-Çocuk ne yaptı peki, diye sordum.

Aslında hikâyenin arka planını çok iyi biliyordum. Hem de birinci ağızdan. Yasin'in kendisinden dinlemiştim olayı. Hatta hatırlarsanız. Begüm'e de anlatmıştım örnek mahiyetinde, 'yetimler' konusundan söz ederken. Bir müvekkilimin oğlu bizde çalışıyor, adı da 'Yasin' demiştim ona. Yani Yasin bana bu olayı çok önce anlatmış, derdini paylaşmıştı. Ama dedesine o an bundan bahsetmek istemedim. Hem onu bölmek için, hem de konuyu kendi bakışıyla anlatsın diye.

-Yasin'im yıkıldı tabii, dedi Yaşar Bey.

Torunu için çok üzüldüğü belliydi. Kıyamamıştı ona... Öz babasıyla böyle bir olay yaşayan bir çocuğa, kim kıyabilir ki?

Sözlerine şöyle devam etti Yaşar Bey,

-Babası tarafından üvey çocuklarla bir kefeye konmak yıktı torunumu. Arabanın alınmaması değil. Babasının

ettiği o sözler yıktı çocuğu. Babasının, onu üvey çocuklarıyla bir tutmasını kaldıramadı haklı olarak. Böyle bir şeyi ben kaldıramam bu yaşında!

Yine ayağa kalktı öfkeyle, dolaşırken konuşmaya devam etti;

-Hani boşanmışlardı? dedi. Aradan koca 12 sene geçti. Ama aralarındaki hır gür, kavga, tartışma bitmedi... Babalıktan, annelikten de boşanma olmadığı sürece, bu **boşanma** lafı palavra!

Ve ekledi;

-Yaratıcı'nın belirlediği boşanma sebepleri ortada! Bunlar olmadığı sürece kimse bana anlatmasın bir şey. Saf bencilliktir boşanmak, zulümdür. Bir ailenin hayatını (çiftlerin kendi hayatları da dahil olmak üzere), cehenneme çevirmektir... İnsan bunları nasıl göz ardı edebilir?

*

Hani derler ya, *bir dokun, bin ah işit*, ben aynen onu yaşıyordum. Yaşar Bey'e sorduğum her soru, yaptığım her yorum yarasını deşiyordu. Özellikle de torunu mevzu bahis olunca, iyice sinirlenmiş, duygularını bastırmadan konuşmuştu benimle.

Onun geçmişte olanları hatırlayıp üzülmesi, buna neden olduğum için beni de üzmüştü. Konuyu değiştirmek istedim.

-Yaşar Bey'ciğim, dedim. Sen hele bir mescide in, güzelce bir abdest al. Ateşin sönsün, sakinleş. Öyle gel yanıma.

-Doğru söylüyorsun, dedi.

Sonra da ofisten çıkıp, mescide abdest almaya gitti.

Ben de onun anlattıklarını düşündüm o sırada. Gerçekten de çok doğru söylüyordu.

Boşanma, aslında sadece eşler arasındaki cinsel birlikteliği bitiriyor, aynı yatağı paylaşmayı sonlandırıyor. Evlilikle oluşan akrabalık bağları boşanmayla bitmiyordu. Ana, baba, evlât, torun, damat, gelin, kayınvalide, kayınpeder ilişkileri aynen devam ediyordu.

Dini açıdan da bu, böyleydi. Mesela *boşanan* bir kimsenin, eski kayınvalide veya eski kayınpederiyle evlenmesi haramdır o nedenle. Boşanan çiftlerin, boşanmadan önceki tüm akrabalık ilişkileri aynen devam eder çünkü, arada çocuklar olunca.

Tek değişiklik, eşlerin aynı evi paylaşmamalarıdır. Bunun dışında kavgalar da, anlaşmazlıklar da, ilişkiler de aynen devam eder.

Yani boşanma, sosyal ilişkiler bakımından asla bitmiyor, diyebiliriz.

Az önce de söylediğim gibi; boşanma, eşler arasındaki cinsel ilişkinin sonlandırılmasıdır sadece. Eşlerin cinsel tercihlerinde özgür bırakılmasıdır, diğer bir ifadeyle.

Yani boşanmanın gerçek sebebi **cinselliktir**. Bunu açıkça ifade edemeyenler; tartışmaları, geçimsizliği vs. bahane ederler.

Bunları düşününce aklıma anneannem geldi. Allah gani gani rahmet eylesin.

Evlenecek kızlara, mutluluğun formülünü şöyle verirdi:

-Kızlarım, diyordu. Siz siz olun, sakın ama sakın yatağa “külotla” girmeyin.

21. TEPKİLER

Bir önceki bölümde (20. Bölüm) yazdıklarımı paylaştığım *Mucize Kâşifi*’nden anında tepki geldi.

Diyordu ki mesajında;

“Yazdıklarınızı okudum. Yine çok güzeldi Abdurrahim amca. Bir eklemem olacak müsaadenizle. Anneanneniz zamanında kadınların üzerinde utanç baskısı fazla olduğundan, onların cinsel hayata katkısı sınırlı kalmıştı. Ancak günümüzde sorun daha çok erkekler.

Takip ettiğim psikologlar ve çift terapistleri de paylaşıyor (destekliyor) bu fikrimi.

Erkeklerin genel isteksizliği ve cinselliği sadece birleşmeden ibaret görmesi, yıkıcı oluyor.

Şahsen, kadınların bakımsız olduklarını (yahut başka ihmalleri) gözlemleyip, *ben bu hataları yapmayacağım*, demiştim. Ve gerçekten de bu konuda içim rahat; özenle emek verdim kendime.

Fakat anladım ki, bu da bir dans! Aynı özenli adımları beylerin de atması gerekiyor. O güzelliğe göz alışıncı haksızlığa varan ihmaller oluyor.

Velhasıl, öğütler iki taraflı olursa ve erkeklerin (genel kanının aksine) her zaman *cinsel olarak hazır olmadığı* konuşulursa, belki faydası artar bunları konuşmamızın. İnşallah.”

*

Hemen ardından, Almanya'daki psikoloji analizcimden de mesaj yağdı. O da şunları yazmıştı bana;

“Hiç katılmıyorum aldığınız pozisyona, üstadım. Seks meselesine indirdiniz en yaralı hususları. Rollere kilitlediniz ilişkileri. İnsan *rol* değil ki.

Gerçi siz formülünü buldunuz: Eşe itiraz etmemekle, güzel kelimelerle hitap etmekle, çiçek toplamakla, paranızı devretmekle, gönlünü alıp gününüzü kurtardınız. *Rol çatışmasından kaçınma* da denilebilir buna...

Huy diye bir şey var ama, uyum diye de bir şey var. Seks için de gerekli bu. Mesuliyetler... Saadet dolu bir ilişki için olgunluk gerek. Olgunlaşma da, birlikte gerçekleşen bir olgudur. Tek başına değil.

Pırlanta, emekle pırlanta olur. Sürüne sürüne, dürtüle dürtüle, kazına kazına çıkar ancak özü.

Bir çiftin karşılıklı beklentilerini yerine getirmeleri de, birbirinin yansımalarını keşfederek olur.

Nitekim, yansımanın anlamını fark ve kabul edince kişi, kendini anlar. Hislerine, hayal kırıklığına, tepkilerine, öfkelerine ve tüm reaksiyonlara teşekkür edebilince, onlarla psişik, ruhsal rahim oluşturur.

Bu durumda süzgeç, akıtmaz. Kişi, diğer insanı incitmez. Ben ve sen ayrımı olur sadece. Saygı ve sevgi derinleşir...

Ayrılık konusuna gelince...

Çocuk, anne babayı kaybetmek zorunda değildir. Duple, yoğun olabilir beraberlikleri.

İhmal eden taraf ise zaten ihmalcidir. Seks ihmalliği kurtarmaz.

Ve hayır, babanın gölgesi yetmiyor.

Araba konusu ise şöyle değerlendirilebilir;

Bir baba, üvey çocuklarını kendi çocuklarıyla eş değer tutabiliyorsa, bence âlâ... Kıskanmak elbette çok doğal. Ama aile, paylaşmayı desteklemiyorsa, kardeşliği desteklemiyorsa çocuk harap olur, kırgınlıklarıyla. Ak ile kara, iyi ile kötü ayrımında desteklenir, baba kötü bir baba olur.

Selçuk mutlu olabildiyse yeni hayatında, bunun hiç anlamı yok mu? Cömertliğini ispat etmedi mi üvey evlât seçimiyle?

Kin ve nefret, boşanma sürecine hâkim olunca, merhamet kalmaz. Bazı aileler parça bohça (*patchwork*) hayatlarını muhteşem yaşatabiliyorlar. Ayrılışlar da dost kalıyorlar. Unutulmamalıdır ki, çocuğun mutluluğu, canlı ilişkiye bağlıdır, mala değil.

Arkadaşınızın kızını, eşiyle barıştırma çabanız ve emekleriniz harika. Böyle dönemlerde, ilk zamanları hatırlamak, ilk zamanları hatırlatmak eşlere, önemli.

Kavgaların, yaralanmaların ve incitmelerin derin anlamı var. Çözmeye değer. İyi giderse, rolsüz bir gerçek kimlik ortaya çıkar. Ve bu, Allah'ın **Asr** Suresi'nde bize verdiği anahtarı buldurur.

Haklı olmak yetmiyor. Sabır da gerekir.

Sabırsız hak, zalim olabilir.”

22. TESPİTLER

Psikoanalist uzmanın, yerinde ve dengeli tespitlerinden, yaptığı önemli uyarılardan sonra, *Mucize Kâşifi*’nden bir mesaj daha geldi.

O da ayrılma (boşanma) sürecine girmiş birisiydi. Eşinin üst üste yanlış adımları olmuştu. Bu durum onları maddi manevi yıpratmış, ilişkilerini çıkmaza sokmuştu.

Mucize Kâşifi için boşanmak kaçınılmazdı ve bu konuda çok da haklı görünüyordu.

Ama sonuçta eşler, bir bakıma birbirinin velisi değil miydi? Birbirlerinin eksikliğini gidermek, birbirine sahip çıkmak, birbirinin hatasını düzeltmek değil miydi evlilik? Eşler, birbirlerine örtü değil miydi?

Ferişte Hanım’ın tespit ettiği gibi, sabırla davranarak eşinin hastalığını şifaya kavuşturmak gerekmiyor muydu böyle zamanlarda?

Haklı olmak yeterli değildi ki kurtuluş için...

Nitekim Allah, bütün insanların hüsranda olduğunu söyledikten sonra kurtuluş reçetesini şöyle veriyordu: *İnanmak, inançlı olmak, güzel ameller, güzel işler yapmak ve birbirlerine **Haklı ve sabrı tavsiye etmek.***

Manevi kızım *Mucize Kâşifi*, o dönem beraber yaşadığımız **Şiir Yüklü Bulut** kitabında da okuyacağınız gibi, sabretti. Haklı olduğu hâlde sabretti. Eşinin yanında durdu ve yaralarını sarmasına yardımcı oldu.

Sonuçta hep beraber, ailecek kazandılar. Kızları Şiir bu sayede şimdi ana babalı büyüyor, geceleri eşler aynı yatağı paylaşmaya devam ediyordu.

Gece ve gündüz, yaz ve kış birbirini takip ediyordu, doğanın ritmi buydu. Aynı şekilde onların da hayatlarında, baharlar, yazlar olduğu gibi, sonbaharlar kışlar da oluyordu. Bazen gün gibi neşeli, bazen de gece gibi sakindi hayatları.

Ama hayat buydu işte...

Yine de ara sıra **acabalar** yaşıyordu. **Gelgitler** oluyordu zaman zaman kıyılarında... Böyle günlerden birinde, *Güneş Doğup Batar mı?* adlı kitabın bölümlerini paylaştım *Mucize Kâşifi*'yle.

O da ses kayıtlarını dinlemiş (beni tanıyanlar bilir, yazılarımı önce sesli kaydederim) ve duygularını paylaşmış benimle:

“Abdurrahim amca, nihayet bugün özel olarak vakit ayırıp kitabınızın tamamını baştan dinledim...

Ve bayıldım!

Allah sizden razı olsun. Hem bu güzel bilgileri herkesin faydalanabileceği bir kitaba dönüştürdüğünüz için, hem de bunları benimle paylaşarak, görüşlerime ne denli güven duyduğunuzu hissettirdiğiniz için, ayrıca teşekkür ederim.

Bazı yerlerde ağladım. *Boşanma* konusu ayrı, *yetimlik* ayrı duygulandırdı beni. Kendi yaralarım da olunca...

Bana da ışık yaktınız bu yazdıklarınızla...

Eşim Osman ile bir süredir güzel bir hâl geldi üstümüze. Ben de son kez olduğunu umarak, ona tekrar yanaşım. Ona dedim ki, ‘*Evet, ayrılabilirim. Seneye toparlanmış oluruz. Ama ben seninle devam etmek istiyorum.*’

Geçenlerde eski fotoğraflarımıza baktım. O kadar güzel anılarımız var ki, onları bırakmak istemediğimi fark ettim. Halbuki çok yakın zamanda, bunların benim için anlamlarının kalmadığını düşünüyordum.

Kalbime bu değişimi **Allah** verdi, biliyorum.

Osman çok farklı bir şey mi yapıyor? Hayır. Ama sıcaklık gösterdi. Öyle hissettim.

Üstüne Dr. Duygu Hanım'ın hikâyesini okumaya başlamıştım, ama yarım kalmıştı. Bugün ise bu ses kayıtlarını dinleyip bitirdim. Böyle üst üste dinleyince, daha da anlam kazandı.

Ve sizin bunları tuzu kuru bir yerden anlamadığınızı, hem kendi evliliğiniz hem dostlarınız üzerinden örneklerle açıklamanız bana çok ışıık oldu.”

*

Yazdıklarından anladığım kadarıyla, manevi kızım *Mucize Kâşifi* boşanma fikrini tamamen atmış, silmişti kafasından.

Ve bu kısacık dünya yolculuğunda, kendisine nasip olan insanlarla beraber yürümeye karar vermişti.

Ben *manevi kızım* dediğim *Mucize Kâşifi* ile yüz yüze hiç görüşmedim, tanışmadım. Onu sadece yazılarından ve yazışmalarımızdan tanıyorum. Sadece onu değil, eşini, torunum Şiir'i ve tabii ki *cennetteki* oğlu Bulut'u da tanıma fırsatım olamadı.

Bizim, *Mucize Kâşifi* ile kucağına alamadan kaybettiği oğlu **Bulut**'la çok apayrı bir muhaveremiz oldu. Özellikle de, Şiir Yüklü Bulut kitabının yazım ve basıma hazırlık sürecinde. O günlerde, çok ayrı bir sohbetimiz, çok ayrı bir beraberliğimiz oldu.

Mucize Kâşifi'nin yukarıda sizinle de paylaştığım satırları, beni o kadar çok sevindirdi ki tarifi yok.

Ne diyelim?

Darısı, boşanma niyetinde olan diğer maddi-manevi kızlarıma, siz okuyucularıma ve onların yakınlarına, diyelim...

23. BOŞANMA SEBEPLERİ

Benim bir manevi kızım daha var: Doktor Duygu. Sadece manevi kızım değil, 15 senedirmüvekkilim aynı zamanda. Onun hayatını da kitaplaştırdım. *Doktor Duygu* diye.

Madem konumuz boşanma, onun kitabından da konuyla ilgili bölümleri aktarayım size:

Bir gün Doktor Duygu, manevi babası olarak bana geldi ve boşanmak için izin istedi. Gülümsedim ve başımı iki yana salladım.

-Kızım, dedim. Ben izin makamı değilim. Bu karar tamamen sana ait.

Sonra da ona, Allah'ın boşanmayı *helâl* kıldığını, fakat bunun Allah'ın *en sevmediği helâl* olduğunu anlattım.

Müvekkillerimin ve çevremdeki insanların, boşanma sürecinde yaşadığı sıkıntıları anlattım.

Boşanmakla sorunlar bitmiyordu. Hele ki çocuk varsa boşanmak imkânsızdı aslında. Zira çocuklar söz konusu olduğunda, anne-baba arasındaki bağ zorunlu olarak devam ediyordu. Anne babanın ayrılığı, yalnızca iki insanın yollarını ayırması anlamına gelmiyordu, çocukların da hayatlarını kökten etkiliyordu.

-Bana öyle geliyor ki Duygu, dedim.

Gözlerinin içine bakarak devam ettim sözlerime,

-Senin anne-babanın ayrılmış olması ve kavgalı bir ortamda büyümen, bu kararında etkili olabilir.

Nitekim, Dr. Duygu'nun boşanma sebeplerine göz gezdirdiğimde, İslam'ın boşanma için aradığı zorunlu sebeplerden hiçbirini göremiyordum.

Derin bir nefes alıp sürdürdüm konuşmamı:

-A be kızım, dedim. Anne-babanla yaşadığın yanlışın aynısını şimdi kocanla tekrar ediyorsun. Evlilik bir kader hükmündedir. Kendi eşini sen özgür iradenle seçsen bile, bir düşün; sonunda Allah uygun gördü bu insanı sana ki evlendiniz. *Seçimim bir hataydı*, deme... O, sana yanlış eş mi seçti yani? Hata dersen, Yaradan'ın seçimini de yargılamış olmaz mısın?

Duygu sessizce bana bakıyordu.

Ona biraz zaman tanıyıp düşünmesi için bekledim.

Sonra devam ettim:

-Bu insan, çok sevdiğin çocuklarının babası. Boşanmakla onu babalıktan da mı çıkaracaksın? Ayrıca, bu konuda çocuklarının söz hakkı yok mu? Onlara sordun mu fikirlerini? Ne düşündüklerini biliyor musun? Yoksa Firavun gibi, *astığım astık, kestiğim kestik*, tavırla davranıp; *kararı ben veririm, çocuklarımın fikrini almama gerek yok*, mu diyorsun?

Doktor Duygu, söylediklerimi düşünüyordu.

Uzandım, ellerini tuttum. Ve içten bir sesle şöyle dedim ona:

-Ne olur bakış açını değiştir kızım. Bu adamı sen buldun, sen sevdin. Hatta öyle sevdin ki iki çocuğun oldu ondan. Bakış açını güneşe taşı. Oradan bak bir de... Önünde kaç günlük ömrün kaldığını bilmiyoruz. Belki bugün, belki yarın. Bu kadar kısa bir süre için sevdiklerinin hayatını karartmaya değer mi?

Gözlerimi kapattım.

Yaşar Bey'in kızı Ayça'nın, boşandığı gün babasının ve benim kucağımızda nasıl bayıldığını hatırladım.

Ve derin bir iç çekerek:

-Çok sıkıntılı bir süreç bu kızım, dedim.

Sonra, geçmişte yaptığımız gibi bir kez daha ***bilgiye*** danışmasını istedim. Yani telefonunu açmasını ve Google'a girip “sevilmeyen helâl boşanma” yazarak, arama yapmasını söyledim.

Duygu itiraz etmedi, hemen dediğimi yaptı. Ve sonra da yüksek sesle, karşısına çıkan ilk yazıyı okumaya başladı:

“Allah insanı çift yaratmıştır. Madde ve mana alanlarında çiftin her teki diğerine muhtaçtır.

Mutluluk, huzur, üreme, eğitim, yardımlaşma, değerlerin gelecek nesillere aktarılması, hep çiftlerin evlenmesi, aile kurması ve bu yapının korunmasına bağlıdır.

Bu yüzden dinimiz ve geleneğimiz evlenmeyi teşvik etmiş, bu olayı düğünlerle, şenliklerle kutlamıştır. Yuva kurmayı iyi, yuva yıkmayı kötü görmüştür.

Yuvanın huzurlu ve devamlı olabilmesi için, eş seçiminde titiz davranılması istenmiş; güzellik, zenginlik ve soydan önce, *dindarlık* ve *ahlâk* aranması tavsiye edilmiştir.

Boşanma, Allah-u Teâlâ'nın, zorunlu hâle geldiğinde *izin* verdiği, ancak *sevmediği* bir olaydır.

Nitekim boşanmanın yan etkileri, yalnızca çifti değil, çocukları ve onların çevresini de olumsuz etkilemektedir.

Baskılar, kavgalar, cinayetler, küslükler gittikçe artan boşanma olaylarının çoğu, boşanmayı zorunlu kılan sebepler değildir.

Aksine, tahammülsüzlük, kanaatsizlik, doyumsuzluk, maddeye düşkünlük ve taklit gibi, ahlâki ve psikolojik sebeplerle evlilikler sonlanmaktadır.

Bunların giderilmesi ise ancak güçlü bir ahlâk eğitimi ile mümkündür.

Ancak İslam, evlilik devam etmelidir, ne olursa olsun, çekilmez hâle gelse de sürdürülmelidir, demez.

Sebepler ne olursa olsun, evlilik çekilemez hâle geldiyse ve taraflar zarar görüyorsa, bu takdirde, anlaşılarak ya da anlaşamıyorlarsa araya hakem koyarak tatlılıkla boşanmak gerekir.

Ancak gel gör ki, günümüzde boşanmaların çoğu, evlilik gerçekten çekilmez hâle geldiği için değil, daha müreffeh, daha özgür ve daha keyifli bir hayat hayaliyle gerçekleşiyor.

İnsanlar, boşanmanın ardından daha mutlu olacaklarını düşünüyorlar, ama gerçek çoğu zaman böyle olmuyor.

Yıllardır ‘ekonomik özgürlük’ kavramı üzerine sayısız edebiyat yapıldı. Neymiş? Kadın boşandığı takdirde aç ve açıkta kalmamalıymış. Evlilik birliği bir korku yüzünden sürdürülmemeliymiş.

Peki bu korkuyu nasıl gidereceksiniz? Kadını paralı bir işte çalıştırarak mı?

O hâlde şunu sormalıyız; Paralı bir işte çalışan kadın gerçekten özgür müdür? Çalışan bir kadının işten atılma korkusu yok mudur? Birçok işe yaramaz adamın ağız kokusuna tahammül etme zorunluluğu yok mudur?

İş yerinde türlü türlü streslere maruz kalmak mıdır özgürlük?

İslam; kadını, aç kalmamak için çalışmaya mecbur etmez. Ancak kadın, hür iradesiyle ve gerek duyarsa kendine uygun işlerde çalışabilir. Bu konuda bir yasaklama yoktur.

Fakat kadın çalışsa da çalışmasa da onun geçimini sağlama sorumluluğu, İslam'ın temel kurallarından biridir. Bunun için hukuki, ahlâki ve sosyal tedbirler alınmıştır.

Kadının ekonomik güvencesi babasına, eşine veya oğluna aittir. Eğer bir yakını ona bakamıyorsa, bu kez devlet devreye girer. Bu sistem, kadının korunmasını ve geçim sıkıntısı yaşamamasını garanti altına alır.

Düşünsene, geçici birkaç saat veya birkaç gün sürecek bir yolculukta bile, yol arkadaşlarına tahammül etmek zorundasın. Onların bazı huylarını, alışkanlıklarını hoşgörüyü karşılamak zorundasın.

Evlilik gibi uzun bir yolculukta ise, tahammül çok daha büyük bir önem taşır. Çünkü hiçbir insan, diğerinde bütün aradığı özellikleri eksiksiz bulamaz.

Berberlik, olumlu ve olumsuz yönler arasında kurulan bir denge ile yürür. Eğer var olan güzel taraflar, eksik olanları önemsiz kılacak kadar güçlü ise, evliliği sürdürmek gerekir.

Çünkü beraberliği bozanların bundan sonra aradıklarını bulacaklarının hiçbir garantisi yoktur.”

*

Gözlerimi Duygu'ya diktim ve gülümseyerek sordum:

-Ya kızım, gördün mü?

24.

MİNİCİK AMA BİRİCİK

Bugüne kadar boşanmak için bana gelenlerin hepsi, yaptığımız görüşmelerden sonra kararlarını yeniden gözden geçirip, vazgeçtiler.

Onları aklen ve fikren **güneşe** götürüp, **dünyaya** oradan bakmalarını sağladım çünkü.

Güneşin ne doğduğunu ne de battığını, aslında zamanın olmadığını ve insanların dünyada kalış sürelerinin belirsiz olduğunu idrak ettiklerinde, boşanmanın getireceği sonuçları daha iyi anlıyorlardı.

Tabii, ortada bir dava olmadığı için avukatlık ücreti de alamıyordum. Ama kazancım büyük oluyordu! Bana kalan, çocuklarının dualarıydı. Bir ‘Allah razı olsun’ sözü ve içten bir teşekkür her şeyden kıymetliydi.

Onları yolculamadan önce ise mutlaka, **‘Arkasında namaz kılanları Kâbe’ye götüren adamın hikâyesini’** anlatıyordum onlara.

Doktor Duygu’ya da anlattım bu hikâyeyi:

“Bir zamanlar bir memlekette mübarek bir adam varmış. Onun arkasında namaz kılan herkes, Kâbe’yi görür hâle gelirmiş.

İnsanlar, bu mübarek adamın arkasında namaza durduklarında sanki Kâbe’nin huzurundaymış gibi hissederlermiş.

Gel zaman, git zaman, bir gün adamın bu hâli kaybolmuş. Mübareklik gitmiş. Cemaat, müritleri, büyük bir meraka kapılmış.

Ne olmuştu ki bu mübarek zatın bu hâli elinden alınmıştı?

Artık arkasında namaz kılanlar, Kâbe'yi göremiyordu. Günah mı işlemişti? Yoksa başka bir şey mi vardı?

Daha fazla dayanamadılar. Ve bir grup insan, meraktan yanıp tutuşarak, mübarek zatın evine gidip ziyaret ettiler.

Sohbet sırasında fırsatını bulup sordular:

-Hocam, başınıza ne geldi ki artık ardınızda namaz kıldığımızda Kâbe'yi göremiyoruz? Bu hâliniz neden yok oldu?

Mübarek zat, iç çekerek cevap verdi:

-Bu hâlimin kaybolmasının sebebi eşimdir. O ölünce bu hâl benden alındı.

Cemaat şaşırdı... Herkes birbirine baktı. Hoca ne demek istiyordu olabilir?

-Vah vah! Demek ki mübarek olan sen değil, eşinmiş öyle mi? Allah rahmet eylesin. Bizi de onun şefaatine nail eylesin.

Ancak mübarek zat, başını iki yana sallayarak gülümsemiş:

-Hayır, mesele o değil. Eşim bana, tabiri caizse kök söktürüyordu. Hayatımı adeta cehenneme çeviriyordu. Ama ben Allah rızası için sabrettim. Onun kötü taraflarını görmezden gelip iyi taraflarını görerek bugünlere kadar geldim. Eğer Rabbimin *en sevmediği helâl* olan 'boşanmayı' uygulasaydım, O'na karşı gelmiş olacaktım. Sonuçta bu dünya üç günlük bir dünya. Sabrettim ve bu sabrımın karşılığında Rabbim bana, arkamda namaz kılanların Kâbe'yi görme lütfunu bahşetti. Ama eşim ölünce sabır imtihanım da bitti ve bu hâl benden alındı."

*

Doktor Duygu, derin bir iç çekerek:

-Anladım, dedi. Teşekkür ederim Abdurrahim amca.

Sonra da izin isteyip gitti.

Ama bu konudaki görüşmelerimiz aynı minval üzere iki-üç yıl daha devam etti.

Sonra bir gün öğrendim ki Doktor Duygu, başka bir Avukat aracılığıyla, eşinden anlaşmalı olarak boşanmış.

Bu arada, kocasının devletle ilgili bir davasına da bakmıştım. O süreçte adamın psikolojik rahatsızlıkları olduğunu öğrendim. Belki de hayırlısı buydu, kim bilir.

Instagram'dan takip ettiğim kadarıyla çocuklarına harika bir annelik yapıyordu Doktor Duygu. Mutlu görünüyorlardı.

Ben de onları *Güneş Nasihatlerimle* beslemeye devam ettim.

Bu süreçte Doktor Duygu harika bir iş yaptı. Ve bana göre (haddim değil ama Efendimiz'in bildirdiğine ve Rabbimizin ayetlerle beyan ettiğine göre) cenneti kazandı.

Ne mi yaptı?

Kansere yakalanan annesini yanına aldı. Benim babama baktığım gibi o da annesine sahip çıktı. Ona kol kanat gerdi. Aynı evde hem evlâtlarına hem de annesine baktı. Hem de tek başına, güç alacak bir desteği, sırtını yaslayacağı bir yol arkadaşı (kocas) olmadan...

Peki, halinden memnun muydu? Mutlu muydu Doktor Duygu?

Ona bu yazdıklarımı gönderdim. Kendisiyle ilgili bir kitap yazdığımı söyledim.

Ve dedim ki:

-Hikâyenin devamını bekliyorum senden. Annenle yaşadıklarını, boşanma sürecini, çocuklarınla ilişkilerini, mesleki gelişmelerini anlat bana.

Hemen cevap verdi:

-Kendimi biraz toparlayıp göndereyim Abdurrahim amca. Düşünmeye bile mecalim yok şu an...

-Sen güçlüsün kızım. Zayıf olsan da güçlüsün, dedim.

Ve ardından da **‘Minicik ama biriciksin’** başlıklı Güneş Nasihatimi gönderdim:

“Uzayda bir kum tanesinin üzerinde, minicik bir insansın.

Minicik ama biriciksin.

Bu, delilli ve ispatlı bir gerçek!

Şu ana kadar bilim insanları, *senin gibi bir canlıyı veya dünya gibi masmavi bir kum tanesi gezegeni henüz bulamadılar.*

Yaratıcı seni minicik ama biricik yarattı.

Anla artık!

Sen ve dünyanın çok ama çok değerlisiniz.

Miniciksiniz ama biriciksiniz.”

25.

GEÇMİŞ KADERDİR

Doktor Duygu ile yazışmalarımız her zaman olduğu gibi, sonraki günlerde de devam etti. Bir sabah bana şöyle yazı:

-Doktor Duygu'nun hikâyesi, yani benim hikâyem, ayrı bir kitap olacak anladığım kadarıyla.

-Evet, kızım, nasipse 29 bölümlük bir kitap olacak. Sen, geçmişteki bazı olayları ve özellikle de yaşadığın son süreçleri anlattığında, daha da derinleşecek tabii. Ben de merak ediyorum son halini...

-Abdurrahim Amca, dedi. Sizinle tanıştığım için kendimi çok özel hissediyorum.

Ve sonra da şöyle yazdı Duygu,

-Keşke hayatımda bu kadar çok iniş-çıkış olmasaydı. Daha 40 yaşımıdayım, ama çok yorgunum. Geçmişimi düşünüp anlatacak psikolojik gücü bulamıyorum kendimde. Düşünce ve hislerimi dondurmak istiyorum resmen.

Kısa bir sessizlik sonrası şöyle yazdı;

-Kendimi toparladığım ilk anda, hikâyenin kalanını anlattığım kayıtlar göndereceğim size, söz...

-Bugünlerini anlat o zaman kızım, dedim. Paylaşmak, ferahlatır belki seni.

-Çok ağlarım, dedi. Şu an buna hiç gücüm yok. Sonra anlatayım.

-Peki, dedim.

Ve belki faydası olur, onu ferahlatır diye aşağıdaki Güneş Nasihatleri'ni gönderdim Duygu'ya.

“Geçmiş kaderdir.

Geçmişe taş atan ancak başını yarar.

Geçmişe ancak ibret almak, ders almak için bakılır.

Zira geçmişte ne olduysa güzel olmuştur.

Şu an ve gelecek ise kader hükmünde değildir.

*Kaderini Allah'a yaptığın tercihlerle **sen**, evet **sen** yazdırabilirsin.*

*Ve gelecekte **sen** ancak yazdıklarını bulacaksın.”*

*

“Yakın çevrenizi, kim olursa olsun rakip görürsünüz. Bu nedenle karalama kampanyası yürütürsünüz. Gizliden ve açıktan gıybet, dedikodu ve hatta iftira sırdaşınız olur sizin.

Hicret eder veya ölürse sevdiğiniz, rakip olma ihtimali kalmayınca, badem gözlü, selvi boylu olur.

Kendi köyünde çoban olabilmiş, lafı dinlenilmiş kimse yoktur.

Beraber büyüdüğün yakın çevrenin, sana değer verip sözüne itibar etmesi olası değildir. Peygamber olsan da...

Bu yüzden hicret etmemiş Peygamber yoktur.

Memleketinde taşlanmamış, kovulmamış velî de yoktur.

Vakti gelince, çocuğun aile cennetinden kovulması da bundandır.

Tıpkı Âdem babanın cennetten kovulması gibi.”

*

“Hadi gelin, hepinizi aynı anda misafir edeyim.

Korkmayın, yanmayacak; aksine aydınlanacaksınız.

*Size gönderdiğim ışın bineğine tek tek aklınızla
(hayalinizle değil) bininiz.*

*Göz açıp kapama, nefeslenme süresinde, bana
kavuştunuz.*

Selam size, hoş geldiniz!

Top sizin, meydan sizin, çevgan sizin.

Seyredin, dinleyin, akledin zamansızlığı.

*Bakın, dünyanızda, bedenlerinizin bulunduğu bu
mavi gezegende aynı anda tüm zamanlar, tüm mevsimler
bir arada yaşanmakta.*

*Aynı anda hem sabah, hem öğle, hem ikindi, hem
akşam, hem yatsı ezanları duyulmakta.*

*Hadi bakalım, söyleyin şimdi burada hangi vaktin
namazını kılacaksınız?”*

*

“Kimi sevdiğiniz çok ama çok önemli.

Kimi sevdiğiniz çok iyi belirlemelisiniz.

*Zira siz, sevdiğiniz gibi olamazsanız da kişi sevdiğiyle
beraberdir.*

*Sevda öyle güçlüdür ki sevdiğinizin bütün
güzelliklerini kestirmeden aktarır size.*

Sevdayla, sevdiğinizle bir ve beraber olursunuz.

Kimi seveceğinizi çok iyi seçin lütfen.

Ayağınızı bastığınız yere bakın.

Toprak kaygan, altı da magma ateş.

Bir de üstünüze bakın.”

*

“Ben Güneş, ateşiniz.

Gördüklerinize, yaşadıklarınıza aldanmayın lütfen.

Hakikat bu, örtemezsiniz.

İki ateş arasındasınız!

*Bu yüzden ayağınızı toprağa değil, ateşlerin sahibi
Rahman’a basın. Rahim’e dayanın.*

Kâbusunuz sona ersin.”

*

“Aşıklara her mevsim bahardır.

Dikende gülü görür, çalıyı ise servi boylu sanır.

Gül hep gonca kalır, açılmaz.

Ay da sürekli dolunaydır.

Esmalarla cilveleşir, durmaksızın sevişir.

Dokunmayın ona!

*Bu yüzden laf dinlemez, kulakları duymaz, gözleri
sevdadan başkasını görmez.*

Âşık işte.

Dokunmayın ona!

Efsane, masal deme bilmediğin hakikatlere.

*Masal, efsane, illüzyon aslında senin ve yaşadığın
hayatın ta kendisidir.*

Bunun farkına var.

Ve fırsat elindeyken yaşadığın bu masalı hakikate çevir, Hakka bağlanarak.

Dem, bu demdir!

Yaşamak, var olmanın bir yüzüdür sadece. Büyük bir hikâyenin küçük bir parçasıdır.

Bu nedenle vücudunuzda oluşan bir sivilceden veya bir baş ağrısından dolayı, kıyameti koparmazsınız.

‘Olur böyle şeyler’ der geçersiniz.

Aynı şekilde hayattaki sıkıntılar, dertler ve ölümler de var olmanın sivilceleri ve baş ağrılarıdır.

Aldırmayın, büyütmeyin. Geçer...

Yaşamak mı, yoksa var olmak mı?

Eğer seçiminiz yaşamaktan yanaysa ölümden ölümler beğenirsiniz. Ödünüz kopar, hayatın bütün tadı kaçır. Keyfiniz gider, yaşadığınıza pişman olursunuz. Hayat çekilmez hale gelir.

İşte bu yüzden siz siz olun;

Yaşamayı değil, var olmayı tercih edin!

Hayatınızı keyifle, korkusuzca yaşayın!”

26.

DR. DUYGU

Bu bölümü Doktor Duygu’dan gelen bu yazıyla tamamliyorum:

“Kendime haksızlık etmişim. Evliliğimdeki sorunların nedeni yalnızca içimdeki hırçın kız çocuğu değilmiş.

Bu yüzden 2 yıl süren bir düşünme sürecinden sonra, boşanmaya karar verdim.

Abdurrahim Bey ile tanıştığımndan beri, hayatımdaki tüm önemli kararlarda ona danışıyorum. Onun öngörüsüne çok güveniyorum.

Babamı aramıyorum. Abdurrahim Bey’i arıyorum, öz babamı değil. Onu tercih ediyorum çünkü. Ona daha çok güveniyorum. O ise her defasında *boşanmamam* gerektiğini, bunu onaylamadığını söyledi. Onun öngörülerinin çok kıymetli olduğunu düşündüğüm için onu dinledim. *Bir bildiği vardır*, dedim. Ve direndim. *Biraz daha çabalayayım, elimden geleni yapayım*, dedim.

Çocuğumu düşünerek, evliliğimi sürdürmeye çalışma kararı verdim.

Ama bir gün hiç dayanamadığım bir noktaya geldim.

Ve o an, *kendime sahip çıkmaya* karar verdim!

Abdurrahim Bey bana hep şöyle derdi:

-Ne olursa olsun boşandıktan sonra şu anki halinden daha iyi ve daha mutlu olmayacaksın.

Ama dayanamadım... Bu kez kendimi dinlemeye karar verdim ve boşandım.

Ve şu anda evet, eskisinden daha mutluyum.

Daha yorgunum belki. Daha çok çalışıyorum çünkü. Hem bedensel hem de zihinsel olarak daha fazla yoruluyorum.

Ama yine de daha mutluyum!

İki çocuğumla bir hayat döngüsünde dönüp duruyoruz. Kalabalık bir dünya bizimkisi. Çok güzel, çok yoğun, çok yorucu ama yine de benim dünyam.

Bu süreçte bir gün eve; SGK haczi ile ilgili bir dava kâğıdı geldi. Hemen Abdurrahim Bey'e ulaştım. Sağ olsun, hemen zaman aşımı gerekçesiyle karşı dava açtı ve beni bu yükten de kurtardı. Dava tamamen iptal oldu.

Hayatın içinde böyle kavrulup giderken, bir gün annem kanser tanısı aldı. Benim annemle hiçbir zaman çok iyi bir bağım olmadı. Zaten anlaşılamadık. Çocukluğumdan beri öyleydi. Ama sonuçta o benim annemdi.

Hemen bir araştırma sürecine girdik. Tedavi sürecini başlattık. Kocaeli'de oturuyordu, yanıma taşındı.

Bu süreç, benim için çok zor geçti. Fiziksel yükünden çok, zihinsel olarak yıprattı... Zaten anlaşılamadığım bir insanla aynı evin içinde aylarca yaşamak gerçekten çok zorladı beni.

Şimdi annemin durumu çok iyiye gitmiyor. Bu beni tabii ki üzüyor. Ama bu sürecin bana kattığı şey ne oldu biliyor musunuz?

Annemle hayatım boyunca kuramadığım bağı kurdum.

Hâlâ anlaşılamıyoruz, hâlâ didişiyoruz. Ama onunla, hiçbir zaman bu kadar yakın olmamıştık.

Çocuklarım da anneannelerini daha sık görüyor. Annemse, hayatının son yıllarında torunlarıyla daha çok vakit geçirme imkânı buluyor.

Benim iş yoğunluğum devam ediyor. Gün, saat, zaman beni öğütüyor adeta. İşim yoğun, çocuklarla dolu bir programım var. Sorumluluklarım çok fazla. Bir de annemin sorumluluğu eklenince bunlara, hayatım daha da yoğunlaştı.

Ama işte, arada dalgalanmalar olsa da huzurluyum, mutluyum. Bugünlere gelmek hiç kolay olmadı. Hele Abdurrahim Bey'in desteği olmasaydı, asla gelemezdim. **Kolay olmazdı**, demiyorum. **Ge-le-mez-dim**, diyorum.

Şimdi sağlıklıyım. Çocuklarım da sağlıklı. Onlarla birlikteyim. Hayatımı idame ettirebiliyorum. Çalışıyorum, üretiyorum, kazanıyorum. İstedğim gibi yaşayabiliyorum. Daha ne isteyeyim ki hayattan?

Umarım hep böyle huzurla ve mutlulukla, çocuklarımla birlikte devam ederim yaşamıma.

Ama Abdurrahim Bey olmasa bunların hiçbiri olmazdı.

Ona hep söylediğim şeyi yine söylemek istiyorum: Ona müteşekkirim. İyi ki hayatıma girdi!

Gel zaman, git zaman, Abdurrahim Bey ile tanışıklığımızın 16 yıl olduğunu fark ettim. Yani artık aile gibi olmuşuz. Çocuklarıyla da kardeş gibi oldum. Ne olursa olsun saate bakmadan onları arayabiliyorum. Onlar da beni arayabiliyor.

Başım sıkıştığında yardıma koşuyor, dertleşiyoruz. Bazen de sadece birlikte susuyoruz.

Bana çok iyi geliyor onun ailesine dahil olmak, böyle hissetmek.

Bazen bir babanın kızını hissettiği gibi, Abdurrahim Amcanın da beni hissettiğini çok net anlıyorum. Mesela o gün moralim bozuk, bir şeye çok üzölmüşüm. Hissetmiş gibi yaşadığım duygu durumunu, bana öyle bir mesaj atıyor ki, inanamıyorum.

Sanki beni hep duyuyor, görüyor gibi...

Durup dururken bana bir söz, bir yazı, bir resim gönderiyor. Bazen de bir melodi gönderiyor. Ve ben inanamıyorum!

Beni öz kızı gibi hissediyormuş gibi geliyor, yani bana bunu hissettiriyor Abdurrahim Amca...

Ben İzmir’de yaşıyorum. Deprem oldu. Depremde beni ilk arayan kişi Abdurrahim Bey’di.

Bunu hiç unutmuyorum. Düşündükçe de çok duygulanıyorum. Umarım ben de ona iyi geliyorumdur.

Biliyorum ki, Abdurrahim Bey beni, öz babamın hissetmediği kadar hissediyor!

Ona inanılmaz saygı duyuyorum ve çok seviyorum.

Bana yaptıklarının bir karşılığı, bir bedeli yok.

Duygularımı sözle ifade edemiyorum.

İyi ki onun manevi kızıyım, iyi ki...

27.

DEFİNE AVCISI GİBİ

Doktor Duygu'yu, Mucize Kâşifi'ni ve de psikoanalistimi dinleyince, kız kardeşi Begüm'ü almaya gelen Ayça'nın öfkesi yatıştı.

-Hakperest adamsınız vesselam Abdurrahim amca, dedi. Belli bir fikri empoze etmeye çalışmıyorsunuz. Hakikati, doğruyu arayan bir define avcısı gibisiniz.

Ve ekledi;

-Ayrıca, illâ da *boşanılmasın* diye bir ısrarınız yok.

-Tabii ki öyle, dedim. Seni boşayan da ben değil miyim? Ben sadece insanları düşündürmeye çalışıyorum. Karşımdaki kişi, sadece duygularıyla değil, aklıyla da meseleyi değerlendirsin, fizibilitesini doğru yapsın, kararını öyle versin istiyorum. Sonradan pişman olmamak için bu elzem. Hadiselere mutlaka **güneşten** de bakmak lazım. Nitekim güneşten bakınca hakikati; yani **güneşin doğup batmadığını** görüyoruz. Gözlerimizin bizi nasıl yanılttığını anlıyoruz. Evet, dünyadan bakınca, güneş doğup batıyormuş gibi görünüyor. Ama biliyoruz ki gerçek bu değil. Her şeyi bizim bakış açımız belirliyor. Durduğumuz, baktığımız yer belirliyor!

-Vallahi helâl olsun! dedi Ayça.

Ve hemen konuyu Begüm'e getirdi;

-Ama Begüm'ün boşanması şart! Zaten 15 sene boyunca, işimizi ihmal edip kocasına hizmet etti. Şimdi de kocasını satсын, işimize baksın.

Sonra Begüm'e baktı, ikna etme çabasıyla;

-Tam dünya markası olmanın eşiğindeyiz. Ben, Begüm'süz bu işi yapamam! Begüm bana 7-24 lazım...

Ve ekledi;

-Bana baksınlar! dedi. Baksınlar da görsünler hakikati! Kocasız da nasıl bal gibi yaşıyor, anlasınlar! Bakın, aslanlar gibi çalışıp ekonomik özgürlüğümü kazandım. Ve evlâtlarıma da çok güzel bakabiliyorum!

Sonra, gerçeği hepimizin bildiğini fark edip, araya küçük bir itiraf sıkıştırdı, sevimli mi sevimli bir gülücük eşliğinde;

-Gerçi babamın birazcık desteği var, sizin de bildiğiniz gibi. Ama yük bende. Sorumluluk bende...

Sonra yine kardeşine bakarak;

-Ayrıca Begüm şikayetlerinde çok haklı. Kocasından kurtulmalı bir an önce. Bu kadar çektiği yeter. Hem sonra, illa da kötü ayrılmalarına gerek yok ki. Anlaşarak da bitirebilirler bu işi...

Ben gülümsedim doğal olarak. Bu kız gerçekten çok yetenekli bir ikna ustasıydı. Şimdi bir kez daha anlıyor, tanık oluyordum bu yeteneğine.

Ayça sözlerine bana bir soru sorarak devam etti.

-Sizin psikoanalistiniz Ferište Hanım ne diyordu?

Ve sorusuna kendi cevap verdi.

-**"Arkadaş kalınarak da boşanılabilir!"**. Bu çok güzel bir cevap gerçekten de. Ve herkes için iyi olabilir. Örnekleri de var zaten.

Ve ekledi;

-Hem bakın, az önce hepiniz duyduunuz. Doktor Duygu

da aynı fikirde. Boşanmış ve şimdi daha mutluymuş. Ben demiyorum, kendisi söylüyor!

Tam o anda Mucize Kâşifi'nden mesaj geldi.

-Ayça kızım, dedim. Bak sohbetimize katılmak isteyen biri var. Bizi duydu galiba.

-Kim? dedi Ayça.

-Mucize Kâşifi, dedim. Benim diğer manevi kızım...

-Ne yazmış, ne diyor Mucize Kâşifi? dedi Begüm.

Açtım telefonu, gelen mesajı okudum onlara:

“Siz bu hadiseleri kitaplaştırarak, ben dâhil o kadar çok kişiye ebeveynlik yapıyorsunuz ki Allah razı olsun.

Tüm kalbimle söylüyorum bunu...

Babam öldüğünden beri o kadar çok zaman kendime, *'Babam olsaydı, yaşasaydı, bunlar olmazdı'* derken buldum ki... Özellikle de eşimle yaşadığımız o zor dönemlerimizde.

Fakat şimdi bakıyorum ki, kitabınız aracılığıyla tanıştığım Ayça Hanım da, Begüm Hanım da o zorluklardan muaf değilmiş. Sizin gibi şahane bir aile dostları var çünkü. Yine de görüyorum ki, onlar da imtihanda.

Bu da bana, **zannımın** geçersiz olduğunu gösterdi.

Allah sizi bana, manevi baba olarak gönderdi. Kesinlikle öyle. Ben uzun zamandır hiç bu kadar *'arkamda biri var'* gibi hissetmemiştim. Özellikle de, eşimle sıkıntı yaşadığımız o süreçte.

Annemler, Allah razı olsun, tabii ki ilgilendi benimle. Ama sizin bakış açınız, yaklaşımınız, tarzınız tam

da ihtiyacım olanmış. Çok teşekkür ederim her bir paylaşımınız için...

Bu arada, eşim Osman ile ayrılığı, şu an rafa kaldırdım, evet.

Ancak tek şartım, aynı hatanın tekrar etmemesi. Olur da tekrar etti, asla büyümeden, daha ilk hamlede haberdar edilmem... Bu şartlarla devam edebilirim.

Bir de tabii bu süreçte rehavete kapıldığı konularda tekrar kalıcı bir gayrete geçmesi ve bunları artık bir davranış olarak kazanması kaydıyla, elbette devam etmek istiyorum.

Bu zamana kadar da hep öyle oldu ya...

Ne Bulut ne Şiir vardı ortada. Ben hep onu seçtim, ona şans verdim. Umarım bu kez kalıcı olarak güzel bir yola girer.

Evet... Boşanınca daha iyisini bulma konusu garanti değil. Buna katılıyorum. Ama kadının ekonomik özgürlüğü konusunda sizinle aynı fikirde değilim.

Babam öldükten sonra yaşadıklarımız, (baba tarafından olan akrabalarımız yüzünden) ‘var’ iken ‘yokluk’ çekmemiz, ekmek bile alamadığımız günlerden sonra, kadının birilerinin merhametine kalmasındansa, işten çıkarılma korkusu yaşaması, çok küçük kalıyor. Zira becerikli biri zaten başka yerde de işe girer evvel Allah.”

*

-Buna bir cevap vermek gerek, değil mi Ayça? dedim.

Başını salladı.

Ben de şöyle bir cevap yazdım:

“Kitap böyle yazılır işte. Fikirler yarışır, hakikat doğar. Dr. Duygu örneği güzel... Ama sabit fikir yanlış.”

Anında bir ek yazı daha geldi Mucize Kâşifi’nden yine:

“Bir de *devlet para veriyor* kısmı çok kitabi bilgi. Devlettten aldığımız para o kadar komik bir meblağ idi ki, annem ve kardeşim çalıştığı, ben de part-time çalıştığım hâlde, ucu ucuna yetiyordu her şey.

Devletin verdiği parayla, aile temel gıdaları alabiliyor mu? Okula gidenler karnını doyuracak karşılığı buluyor mu?

Ben çok öğün atladım okulda. O gün kampüste yemek yiyeceksem, otobüse binmek yerine 45-50 dakika boyunca yürürdüm.

Devlet para veriyor ama ne kadar? Gerçekten cüz’i, çok cüz’i... Sıkıntıyı çekene sormalı.

İnsanlarda genel bir kanı var, o bilgiden kaynaklı. Oysa işin aslı hiç öyle değil, yani o para gerçekten cüz’i.

Ayrıca ekonomik özgürlükleri olsa da erkeklerin kadınlara eziyeti bitmiyor ki. Kadına, bir de bundan mahrum olduğu bir durumda, yani ekonomik özgürlüğe sahip olmadığında, ne kadar kolay zulmedilebileceğini, az çok tahmin edebiliriz.

Biz, babam olduğu hâlde bu kadar zorlandık. Boşanma durumunda kadının ekonomik olarak bağımsız olmamasının ne kadar daha zorluk sebebi olacağı aşîkâr.

Yetişkin olan her insanın kendi parasını kazanması gerektiğini düşünüyorum.

Evlilik gerçekleştiğinde ise kadın ev ve çocukla

ilgilenmek isterse, erkek aileye para veriyormuş gibi bir pozisyonda olmayacak... Kadın da yine iş gücü sağlıyor çünkü orada ve hatta ücret talep etmediği için emeği anlaşılmıyor çoğu evlilikte.

Sizin ifadeleriniz çok güzel. Keşke öyle olsa, ama bunun için gerçek bir İslam ahlâkı olması lazım. Öyle olmayan bir dünyada **kadın çalışmasın** demek; kadını, kocası zalim biri olursa, ona mecbur etmek olur.”

-Harika tespitler ya, dedim. Başka ne denebilir ki bu sözler üzerine?

28.

ÖZEL EVLÂT OLMAK

Ayça ve Begüm, şaşkınlıkla bana bakıyordu.
-Ya Abdurrahim Amca, dedi Begüm. Sürekli şaşırtıyorsunuz beni!

-Pes! dedi Ayça. Al benden de o kadar!

-Anlamadım, ne oldu ki? diye sordum.

-Daha ne olsun, dedi Begüm. Boşanmaya kalkışanlar çoğalınca etrafınızda, kaşla göz arasında, boşanmayla ilgili kitap yazmışsınız! Hem de tamamen yaşanmış olaylarla dolu bir kitap. Şaşkınlığımız bundan.

-Abdurrahim amcaya şaşırmamalısınız artık... Bence öncelikle öğrenmemiz gereken şey bu. Her geldiğimde aklımı karıştırmayı ve zihnime yeni sorular eklemeyi başarıyor. Bence onun sırrı bu!

-Kesinlikle, dedi Begüm. Benim yaşadığım da bu... Bugün bu kapıdan içeri giren Begüm ile şimdiki Begüm, çok farklı iki insan.

Ve ekledi,

-Sizin çocuklarınızı düşünemiyorum. Sürekli böyle biriyle yaşamak nasıl bir şey acaba? Her an yeni bir şey öğrenmek, her an değişmek, dönmek? Ne kadar da şanslılar!

-O değil de, dedi Ayça... Ben olsam, babamın başkalarına 'manevi kızım' demesinden hiç hoşlanmazdım. Kıskanırdım babamı, ne yapayım, elimde değil. Sizin çocuklarınız bu duruma bozulmuyorlar mı? Manevi kızlarınızı kıskanmıyorlar mı?

-Yooo, dedim. Neden kıskansınlar ki?

Sonra da konuyu asıl meseleye getirmek için, şöyle devam ettim sözlerime;

-O zaman ne yapmalıyız? Şu kısacık dünya hayatımızı sonsuz hale getirmenin yoluna bakmalıyız. Olaylara **dünyadan** bakalım, tamam. **Güneşin** doğup batışına da destanlar düzelim bu arada. O da tamam. Ama şunu da hiç unutmayalım, **güneş ne doğar ne de batar!**

-Abdurrahim Amca, dedi Begüm. Sizin ‘Özel Evlât’ diye bir hikâyenizi okumuştum *Var’la Yok’un Hikâyesi* adlı kitabınızda. Ben şimdi evime, eşime, çocuklarımın yanına gideceğim. Onlara okutmam zor olur. Bize, sesli olarak okur musunuz rica etsem o hikâyeyi? Kaydedip onlara da dinletmek istiyorum.

-Tabii ki, dedim. Büyük bir zevkle okurum hem de...

Ben kalkıp kütüphanemden kitabı alırken, Begüm ve Ayça da telefonlarında gerekli ayarlamaları yaptılar.

Masama döndüğümde, ikisi de ses kaydı için hazırды.

Ben de hikâyeyi okumaya başladım.

“ÖZEL EVLÂT

Rabbim 5 evlât emanet etmişti bize. 2 kız, 3 erkek.

Hepsinin yaratıcısı O!

Ve O’nun yarattıkları tabii ki muhteşem... Çok güzel...

Sevmemek mümkün değil.

Çocuklarımın hepsinin, ayrı ayrı özellikleri ve güzellikleri vardı.

Bu yüzden, o sırada kimleysem; “*Kardeşlerine söyleme. Sen benim için başkasın. En çok seni seviyorum*”, diyorum.

Bunu içtenlikle ve doğru söylüyorum. Gerçekten de kiminle berabersem, yanımda kim varsa o an, gerçekten de en çok onu seviyorum. Hakikatin ifadesidir bu.

“Gözden ırak, gönülden ırak olur” diye boşuna dememiş atalarımız. ‘**Kurbîyet**’, yani yakınlık çok önemli bir konu.

Rabbimizin bize neden şah damarımızdan yakın olduğunu, bizden hiç ayrılmayıp **ev** olarak kalbimizi seçtiğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Rabbimiz bizi çok seviyor. Bu yüzden de bizi hiç terk etmiyor. Yanımızdan hiç ayrılmıyor.

Evlâtlarımın hepsini çok seviyorum. Doğru... Ama buna rağmen bir tanesi farklı benim için. Çok özel... Sadece benim için değil, annesi için de öyle. Aslında diğer kardeşleri de bunun farkında. Ve onlar da, ona karşı daha bir saygılı, mesafeli...

Annesiyle konuşuyoruz; “*O bizim pırlantamız, huzur kaynağımız, fikir küpü evlâdımız*” diyoruz. *Bugüne kadar bizi hiç üzmedi, güler yüzlümüz.*

Razıyız evlâdımızdan, çok razıyız.

Bizi razı eden davranışlarını, hallerini tefekkür ediyor, yorumluyorum. Öğrenmeye, ders çıkarmaya çalışıyorum.

Rabbim bu evlâdım vasıtasıyla bana diyor ki;

-Seni razı eden bu özel çocuğunun davranışlarına bak. Onları örnek al kendine. Sen de bana, aynı şekilde,

yani onun sana davrandığı gibi davranırsan, razı olurum senden. Sen de benim ‘özel kulum’ olursun. Diğer kullarım arasında fark atarsın gönlümde. Razı olduğum kullarım arasında, gönül tahtıma gelip oturanlardan olursun.

Bakıyorum da evlâdım; en çok razı olduğum davranışlarının başında ‘peki’ demesi geliyor. Söylenene karşı gelmiyor ‘özel evlâdım’! Sorun çıkarmıyor hiç. Uyumlu davranmayı tercih ediyor.

İkinci özelliği de sakinliği... Onun sakinliği bize huzur veriyor her zaman. Olaylara sakin yaklaşıyor. Ya mantıklı izahlar yapıyor ya da susuyor. Yangına körükle gitmiyor asla.

Üçüncü özelliği de sorun çıkarmıyor olması. Hatta aksine, sorunlara çare olması! Kimin ihtiyacı varsa onun yardımına koşması, yarasına merhem olması...

Evlâdım vasıtasıyla, bana verdiğin dersimi aldım Rabbim, kabul ettim.

Umarım ben de bu ‘özel evlâdım’ gibi davranır, çok çok razı olduğun kulların arasına katılırım.

Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım.”

*

Kızlar kaydı kapattıktan sonra birbirlerine baktılar. Hikâye, rekabet duygularını kabartmıştı sanıyorum...

-İşte gördün ablacığım! dedi Begüm. Bu hikâyesinde, resmen beni tarif ediyor Abdurrahim Amca.

-Bence tamamen beni anlatıyor, dedi Ayça.

Kızlar, bir yandan da toparlanıyor, çıkmaya hazırlanıyorlardı. Sohbeta kapı önünde devam ettiler.

-Var mısın bunu babama da dinletip soralım, dedi Begüm.

-Evet, soralım, dedi Ayça... Burada yazılanlar hangimize daha çok uyuyor, o söylesin...

-Abdurrahim amca gibi o da seçsin bakalım özel evladını, dedi Begüm.

Begüm ve Ayça'ya sevgiyle bakıp, gülümsedim...

Vedalaştık.

Onlar çıkarken, *Yaşar Bey'in işi zor olacak*, diye geçirdim içimden.

29.

DUACI

Kitabın son bölümünü bitirmiştım. Tabii hemen *Mucize Kaşifi*'ne de gönderdim.

Kısa süre sonra *Mucize Kaşifi*'nden şöyle bir mesaj geldi:

“Son bölümü de dinledim... Emeklerinize sağlık. Ayça ve Begüm Hanım'ın tepkileri çok hoştu. Ama şaşırmadım aralarındaki o tatlı rekabete. İnşallah babalarından, onları mutlu edecek cevaplar alırlar...

Anne baba olmak ciddi emek istiyor. Şiiri büyütmek nasip olunca anladım. İnsan emek verdiği çocuğun anası-babası oluyor. İster doğurmuş olsun ister evlât edinmiş, fark etmez. Mesele onu büyütürken ona çokça emek vermiş olmak. İlişkiler emekle olgunlaşıyor...

Manevi annelik babalık ise çok başka bir mertebe.

Bir insanla hiç yüz yüze görüşmemişken bile, ona ışığını verebilmek, yolunu aydınlatabilmek büyük bir mutluluk olmalı...

Sizin, kendi aile hanenizde bu **güneş** olmasaydı, bizlere bu kadar ışık da ulaşmazdı.

Umarım evlatlarınız, bu güzel ailenin çocuğu olmanın tadını çıkarırlar. Biz de sizlere duacı oluruz, manevi evlâtlarınız olarak.

Sevgilerimle...”

*

Olgun kelimesini okuyunca, ben de hemen bir güneş nasihatiyle cevap verdim ona;

“Hayat ve ölüm sizi denemek, sınava sokmak, derecenizi belirlemek, kaç kilo çektiğinizi tespit edip sizi şahit tutmak için yaratıldı.

Bu yüzden hayat nedir, ölüm nedir çok iyi bilmelisiniz.

İşe de kendinizi tanımakla başlayın.

Kendini bilen, haddini bilen Rabbini bilir.”

Tabii buna da hemen cevap geldi *Mucize Kaşifi*’nden...

“Abdurrahim amcacığım, hayırlı sahur! Şimdi *Tülay Kök Hanım*’ın daha önce izlediğim videolarını, tekrar izliyordum. Aklıma, bunları sizinle paylaşmak geldi.

Kadın ve erkek ilişkileri konusunda çok masum bir bakış açınız olduğunu düşünüyorum.

Fakat geri planda çok daha karmaşık ilişkiler var.

Tülay Hanım bu konuları güzel ele alıyor bence. Size de yardımcı olabilir örnekler açısından, diye düşündüm. Daha önce göndermişim hatta size bir videosunu.

Siz iyi niyetle yaklaştığınız için herkesin bakış açısı, öyle **masum** gibi değerlendiriyorsunuz.

Ancak arkada bilinç dışı süreçler var. Ve aslında ilişkilerimizi, çoğu zaman bu farkında olmadığımız şeyler yönlendiriyor.

Tabii kendinin farkında olup sağlıklı adımlar atmakta mahir olanlar hariç, diyelim.”

Ben de cevaben, şunları yazdım ona:

“Benim yapmak istediğim farkındalığı artırmak ve bütüncül bakış açısı sağlamak.

Nitekim bugün ofisime gelen Begüm kızımız da vazgeçti şimdilik boşanmaktan.

Kocası da göbek yağlarını aldırdı.

Akşam iftarda ailecek bizdeydiler.

Harika bir manzaraydı.”

*

Mucize Kaşifi şöyle yazdı bunun üzerine;

“Canımsınız. Allah afiyetle daim eylesin bütün insanlığa, inşallah.”

*

Size daha önce de anlattığım gibi, boşanma süreçlerini pek çok yakınımnda ve az da olsa müvekkillerimde izleme imkânım oldu.

Ayça’yı anlattım size...

Boşandı, ama çocukları sebebiyle, kocasıyla problemleri azalmadı, hatta çoğaldı. Çocuklar da pres gibi arada kaldı, daha çok ezildi.

Bazı boşanma öykülerinde ise, eşlerin yeniden evlenme sürecindeyken, çocuklarını **yük** olarak gördüğüne tanık oldum. Yüreğimi kanattı bu durum...

Doktor Duygu’nun boşandıktan sonra yaşadıklarını da biliyorum. Kan kustu adeta manevi kızım Duygu. Mutlu olduğunu söylemesini samimi bulmuyorum.

Çocuk varsa bir ilişkide, bu işler hiç kolay olmuyor. Çocuklu aileler söz konusu olunca, neredeyse Katolik nikahını benimser oldum.

Allah’ın belirlediği boşanma sebepleri olanlar hariç tabii...

*

Ben bunları düşünürken, *Mucize Kaşifi* yeni bir mesaj yolladı:

“Bu konudaki hassasiyetinizin, yakınlarınızın boşanma süreçlerinde yaşanan ve çetin geçen olaylar sebebiyle oluştuğunu düşünüyorum. Bunların en iyi örneklerinden biri de Ayça...”

Yoksa her boşanma aynı şekilde geçmiyor sonuçta. Süreci daha sağlıklı geçirenler de oluyor...

Tanık olduğum bir diğer gerçek de şu: İnsan, boşanmayı kendi istese bile, sonuçta elbette üzülüyor. Çünkü hayalini kurduğu şey bambaşkaydı, yaşadığı ise bambaşka... Yaşanan, derin bir hayal kırıklığı oluyor genellikle.

Üzülme çok doğal. Mesela Ayça’nın boşanma sonrasında bayılması, sadece üzüntü olabilir mi?

Bana kalırsa bu, daha güçlü bir şeyin işareti. Bunu, Ferište Hanım daha iyi analiz edecektir tabii ki.

Abdurrahim Amcacığım... Şunu da eklemek istedim notlarıma; yeniden evliliklerde çocuklarla ilgili endişeniz bence çok yerinde. Ben de şahit oldum çocukların anneanneye, babaanneye verilip yeni yaşamlar kurulduğuna. O kısım çok doğru maalesef.

Ama işte, eşlerin ikisinin de **sırat-ı müstakim** niyetinde olması lazım. Sadece tek tarafın çabası yetmiyor.

Evlilik içinde kavga ortamı da çocuğa yanlış örnek oluyor.

*

Ben de şöyle yazdım *Mucize Kaşifi*'ne. Ve onun durumundaki tüm kızlarımıza;

“İşte bu durumlara katlanmanın Allah nezdindeki karşılığı nedir kızım? *Ve birbirinize hakkı ve sabrı tavsiye ediniz, perspektifinden değeri nedir?*”

Ve şunları ekledim altına;

“Mantık açısından sabretmeyince, sonradan gelişen olayların eski günleri arattığını gördüğümden; ehveni *şer* olarak **sabrı** ve karşımdakine **hakkı** tavsiye etmenin daha doğru olabileceğini düşünüyorum.

Bunu kendi evliliğimde de bizzat yaşamış biriyim.

Evlilik oyuncak değildir.

Tercihinin sonuçlarına katlanıp hakka uymayanları sabırla yola getirmeye çalışmak en iyisidir. Gelmiyorsa da **anlaşamamada anlaşmak** en doğrusu gibime geliyor.

İki dünya saadeti böyle sağlanır kanaatimce.

Ben bunu yaptım, tecrübe ettim, denedim. Ve gördüm ki sonuç, hiç de fena değil.”

*

Bunları yazdıktan sonra, içimden bir Güneş Nasihati kaleme almak geldi. Son olarak da onu yazıp gönderdim...

-GÜNEŞ NASİHATİ-

Evlilik oyuncak değildir.

Ortada çocuk varsa, tercihinin sonuçlarına katlanıp Hakka uymayanları sabırla yola getirmeye çalışmak en iyisidir.

Gelmiyorsa da *anlaşamamada* *anlaşmak* en doğrusudur.

İki dünya saadeti böyle sağlanabilir.

Belki, duygularınızla evlendiniz, severek, isteyerek.

Ama sonuç ortada!

Bari şimdi süreci, duygularınızla değil aklınızla yönetin.

Bir hatayı daha büyük bir hatayla telafî edemezsiniz, bilin...

Güneş doğup batar mı gerçekten?

Ya gördüklerimiz, güneşle değil bizimle ilgiliyse?

Baktığımız yer değiştiğinde, zanlarımız da değişiyorsa?

*

Modern toplum (perde arkasındaki adıyla: küresel ekonomi) boşanmayı, bireysel mutluluğun anahtarı, kurtuluşun yolu ya da garantili bir özgürlük reçetesi olarak sunuyor.

Ne dersiniz, gerçekten öyle mi?

Yoksa bu, toplumsal bir **zan** olabilir mi?

Nikahtaki kerametın, boşanma için de geçerli olduğu söylenebilir mi?

Belki de boşananların, boşanmayanlardan daha mutlu olduğu anlayışı, bir şehir efsanesi!

Bakış açısının önemini **Güneş** ve **Dünya** metaforları üzerinden anlatan **Güneş Doğup Batar mı**, boşanmayı kutsamadan önce bir kez daha sorgulamaya davet ediyor.

Avukat-Yazar Abdurrahim Dede, meslek ve bireysel deneyimlerinden yola çıkarak kaleme aldığı bu kitabında, boşanmanın görünmeyen yüzüne ışık tutuyor. Boşanmanın bir kurtuluş değil, yıllar sürecektir bir yanılgılar zinciri olabileceğini, boşanarak özgürleşmeyi umanların, daha da yalnızlaşarak büyük hayal kırıklıkları yaşayabileceğini ve çocuklarının görebileceği telafisi mümkün olmayan zararları anlatıyor.

Yazar, akılcı ve cesur bir karşı duruş sergileyerek, asıl meselenin 'imza' değil; değiştirilmesi gereken 'zihniyetler' ve yeniden gözden geçirilmesi gereken 'zannedişler' olduğuna vurgu yapıyor. Ve çiftleri; daha çok iletişime, daha güçlü bir empatiye, daha derin bir anlayışa davet ediyor.

Boşanma kavramına yüklenen 'sahte umutlara' karşı **aklı** ve **vicdanı** önceleyen bu kitap, boşanma arifesinde olanlar ve onların yakınları için yazıldı.